

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



THE GRIFFITH BROTHERS
EST. 1864

Down pour

MAGGIE GATES



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Down Pair

MAGGIE GATES

Telif Hakkı © 2024 Maggie C. Gates. Tüm Hakları Saklıdır

Bu yayının hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz, iletilemez veya dağıtılamaz.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır veya hayali olarak kullanılmıştır.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya kuruluşların ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri ile ilişkili değildir veya ticari marka sahipleri tarafından desteklenmemektedir.

Bu kitap yetişkinlere yöneliktir. ISBN:

9798321829752

Düzenleyen: Jordan Loft

Kapak Tasarımı Melissa Doughty - Mel D. Designs

Downpour'un dijital versiyonu: *A Grumpy Sunshine Romance* sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited programında mevcuttur.

Bu kitabı yetkisiz yollardan edindiyseniz, bir kopyasını satın almak için lütfen [buraya tıklayın](#). Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Telif hakkı ihlali FBI tarafından soruşturulur ve hapis ve/veya para cezası ile cezalandırılır.



Kayınpederime. Gerçek Demir Adam'a.

Down
pour

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarıları Önsöz](#)

1. [Brooke](#)
2. [Ray](#)
3. [Brooke](#)
4. [Ray](#)
5. [Brooke](#)
6. [Brooke](#)
7. [Ray](#)
8. [Brooke](#)
9. [Ray](#)
10. [Brooke](#)
11. [Ray](#)
12. [Ray](#)
13. [Brooke](#)
14. [Ray](#)
15. [Brooke](#)
16. [Ray](#)
17. [Brooke](#)
18. [Ray](#)
19. [Ray](#)
20. [Brooke](#)
21. [Ray](#)
22. [Brooke](#)
23. [Ray](#)
24. [Brooke](#)
25. [Ray](#)
26. [Brooke](#)
27. [Ray](#)
28. [Brooke](#)
29. [Ray](#)
30. [Brooke](#)
31. [Ray](#)
32. [Brooke](#)
33. [Ray](#)

[Epilog](#)

[Bonus Epilog](#)

[Daha fazla Griffith Kardeşler ister misiniz?](#)

[Sırada Ne Okumak Var](#)
[Yazarın Okuyucuya Notu Teşekkür](#)
[Ayrıca Maggie Gates](#)
[Yazar Hakkında](#)

İÇERİK UYARILARI

Saġanak Yaġış: A Grumpy Sunshine Romance, tıbbi içerik, (omurilik yaralanması, kuadripleji, parapleji) profesyonel boġa biniciliġi ile ilişkili yaralanmalar, intihar dūřünceleri ve fikirleri, depresyon, hırsızlık / soygun, kundaklama, ebeveyn figürlerinin kaybı ve uyuşturucu ve alkol baġımlılıġı gibi güçlü temalar içerir.

Downpour'da Ray Griffith'in omurilik yaralanmasının tasviri, bu tür bir yaralanmanın olası sonuçlarından sadece biridir. Omurilik yaralanması olan bireylerin karřılařabileceġi tüm duyguları, deneyimleri veya iyileşme yollarını yansıtmaz. Her bireyin yolculuġu benzersizdir ve önemli ölçüde farklılık gösterebilir. Bu tasvirin tüm olası deneyimleri veya sonuçları temsil etmesi amaçlanmamıştır.

Bu kitapta ip oyunları ve esaret yer almaktadır. Bu kitapta gerçekleştirilen eylemler kurgusaldır ve bir rehber veya eġitim kaynaġı olarak kullanılması amaçlanmamıştır. Lütfen bu uygulamaları iyice araştırın ve yalnızca güvenli, bilgili, akıllı başında ve rızaya dayalı yollarla eylemlerde bulunun.

Kendinize özen gösterin ve mutlu okumalar! Sevgilerimle,
Maggie Gates

PROLOGUE

RAY

Yetmiş bin kişinin aynı anda sessizliğe bürünmesinin nasıl bir ses olduğunu biliyor musunuz? Ben biliyorum.

"Sağlam bacaklar, gevşek kalçalar." dedi Marty.
"Bantladın mı?" Başımı salladım ve her şeyi görmezden geldim. Kalabalığı, spiker, hatta kışımın altındaki iki bin kiloluk canavar bile. Hepsi kaybolup gitti.

Kendimi kaptırmıştım ve unvan benim olana kadar buradan ayrılmayacaktım.

"Binici hazır."

Yetmiş bin kişinin nefesini tutması, gök gürültüsünden önceki sessizliğe benziyor.

Paraşüt patronu omzuma sabit bir el koydu, Homewrecker'ın açılmadan önce beni kapıya çarpmaya karar vermesi ihtimaline karşı beni yakalamaya hazırды.

"Bastır Ray Amca!" diye tezahürat yaptı yeğenlerim, aşağı yukarı zıplayarak.

"Bunu sen halledersin, kardeşim!" Christian bağırdı ve ardından keskin bir ıslık çaldı.

Sekiz saniye.

Kafamda saymakla hiç uğraşmadım. Bazı sürücüler bunu yapardı ama yıkım topu büyüklüğünde bir canavar beni bitirmeye çalışırken zamanın donma gibi bir huyu vardı. Omzumu parçalayan acı yedi saniyeyi sekiz saniyeden ayırmayı zorlaştırıyordu.

Gözlerimi kapattım, tek duyduğum sessizlik olana kadar her şeyi bloke ettim.

Kapı ardına kadar açıldı ama Homewrecker durakladı.

Ah, kahretsin.

Sıkıcı bir boğadan daha kötü bir şey yoktur.

Sahip olduğu her şeyi ortaya koymasını istiyordum. Elli puan benim üzerimdeydi, ama diğer elli puan da hayvana bağlıydı.

Homurtuyla, Homewrecker beni havaya fırlattı, ama ben tutundum. Hayvan bir kasırga gibi dönüyor, her hamlesinde bir ileri bir geri savruluyordu.

Her kasım ve tendonum sınırına kadar gerilirken elim ağrıyor ve yanıyordu. Daha sıkı sıktım, her saniye için savaştım.

Kalabalığın kükremesi zihinsel engelimi yıktı.

Sekiz saniye miydi yoksa sadece iyi bir gösteri mi yapıyordum?

Homewrecker önce sola sonra sağa savruldu ve beni hazırlıksız yakaladı. Karşı koymak için kalçalarımı oynattım ama benimle işinin bittiğini anlayabiliyordum.

Tutuşum başarısız olup beni havaya fırlatana kadar sağa sola savruldu. Bir toynak yan tarafıma değdi ve acı vücudumda patladı.

Yer beni karşılamak için hızla yükseldi ve kafa üstü toprağa çarptım. Acı hemen kesildi.

Bu çok garip.

Ringden çıkmak için dizlerimin üzerinde yuvarlanmaya çalıştım ama ne kadar sarsılırsam sarsılayım hiçbir şey olmadı.

Unutmayın nasıl I dedi ve Yetmiş bin kişilik sessizlik gök gürültüsünü beklemek gibi miydi?

Hiçbir şey hissetmiyordum ama o soluğun ağırlığını hissediyordum.

Sonra bağırışlar bir fırtına gibi patladı.

"TİBBİ! TIP! OMURGA TAHTASINI GETİRİN!"

"RAY!"

"K ı p ı r d a m a , " diye emretti biri, etrafımda figürler dolarken.

Orada sorun yok. Neden hareket edemediğimden emin değildim ama etrafıma cesetler doluşurken öylece uzandım.

Ağabeyim Christian bariyerlerden atlamış ve ringde, yanımda diz çökmüştü.

Çok nazikti.

Elimi tuttuğunda hiçbir şey hissetmedim.

Bir süre burada kalabilirim. Biraz kestirebilirim.

Her şey kararmadan önce düşündüğümü hatırladığım son şey buydu.

SAĞANAK YAĞMUR.



KAZADAN BİR HAFTA SONRA

BU BİP SESİ WAS S.KTİR CAN SIKICI. Birinin şu lanet makineyi kapatması gerekiyordu.

Tanıdık sesler yankılandı uzaklarda, kardeşlerim gibi Yoğun bir sisin içinden bağırarak.

Bip.

Tanrım, sırf biraz uyuyabilmek için fişi kendim çekmek istedim.

O sinir bozucu sesin kaynağını bulmak için çaresizce gözlerimi açmaya çalıştım ama göz kapaklarım yapışmış gibiydi

kapattım. Vücudum uyuşmuştu. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Yine de boğazım çok acıyordu. Neden uyuşukluk bunu düzeltemiyordu?

Aynı anda hem uyanık hem de uykuda olmak gibiydi - cennet ve cehennemin eşiğinde sallanmak. Sonsuz araf.

Bip... Bip... Bip...

Hay sikeyim.



KAZADAN ÜÇ HAFTA SONRA

Bip... Bip...

Cehennem böyle bir şey miydi? Sonsuza kadar sadece sinir bozucu bir bip sesi mi?

Yanlamasına sık beni. Rahatsız ediciydi.

Sesler daha da yükselmişti. Belki de deliriyordum. Gri ve beyaz küreler görüş alanımda süzülüyordu, karanlığı bükme.

Lanet olsun!

Ateş boğazımı alev alev yaktı. Sanki bir bıçak nefes borumu parçalıyormuş gibi hissettim. Çığlık atmak istedim ama atamadım.

Neden çığlık atamadım? Hâlâ ringde miydim? Başım sallandı ama onu kontrol eden ben değildim.

Kafatasımın arkasında yumuşak bir şey vardı. Arenadaki toprak gibi hissetmiyordum.

Yanma hafifledi ve bip sesi yavaşladı.

Bunun için şükürler olsun. Yine de sinir bozucuydu.

Işık küreleri genişleyerek karanlığı kasvetli bir fırtınaya dönüştürdü.

Acı, ensemden aşağı bir şimşek gibi çaktı. Her acı atışında grilik tanıdık pembeliğe dönüştü.

Hah. Göz kapaklarımın arkasındaki damarları görebiliyordum. Bu yeni bir şeydi.

Onları kaldırabilir miyim?

Çabamı yoğunlaştırdım ve protein kabuğu bağlamış kirpiklerimin arasından solumdaki bulanık yumruya baktım.

O Christian mıydı? Seyircilerin ringe girmemesi gerekiyordu. Onun burada ne işi vardı?

Ona arenadan defolup gitmesini söylemek için seslenmeye çalıştım ama kelimeleri bir araya getiremedim.

Parlak Bıçaklar . ışık bölünmüş benim Kafa açık gibikamyonetin arkasından düşen bir karpuz.

Orospu çocuğu! Olmaz. Bunu yapmayacağım.

Gözlerimi tekrar kapattım. Migrenimin etkisiyle nefes almaya çalıştım ama bu da kötü bir fikirdi. Boğazım asitle kaplanmıştı ve ciğerlerimi doldurmak için göğsümü kaldırmak neredeyse imkânsızdı.

Yanağım kaşındı ama kaşıyacak elimi bulamadım.

o.

Christian'a tekrar seslenmeye çalıştım ama başaramadım.

kelimeleri çıkar.

Ağzım kumlu ve kavruktu. Boğa biniciliği kariyerim boyunca sayamayacağım kadar çok kez toprak yemiştım ama bu farklı hissettirdi.

Bir kez daha bakmayı düşündüm. Her halükarda migrenim tutacaktı.

Gözlerimi zorla açtım.

Christian yanımda oturmuş kitap okuyordu. Geçen hafta onun evine gittiğimde bu kitabı karıştırmıştım.

Sonunda bir ters köşe olan bir Jordan Loft kitabıydı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa henüz almamıştı. "Chris,"

diye mırıldandım ve bu kez başını kaldırıp baktı.

"Ray?" diye homurdandı.

Göz kırptım.

Lanet olsun, bok gibi görünüyordu. Görüştüğü reklamcı onu geceleri meşgul ediyor olmalı.

Ağzım pamuk gibi olmuştu. Dudaklarımı yalamaya çalıştım ama dilim de kurumuştı. Ona neden arenada olmadığımı sormaya çalıştım ama karanlık yeniden büyüdü ve görüşümün kenarlarında dolaşmaya başladı.

Elini yanımdaki panele çarptığında başım sallandı. Sert ve plastik bir şey ağzıma bastırdı.

Belki de bu yüzden beni duyamıyordu.

Ona bakmak için gözlerimi aşağı kaydırduğımda kafamın içinde bir yıkım topu yuvarlandı.

Christian uzanıp o şeyi ağzımdan kaldırdı.

"Benim skorum mu?"

Lanet olsun, konuşmak acıtiyordu. Boğazımın nesi vardı?

Christian elini cebine soktu ve Çampiyonluk tokasını çıkardı. Elime tutuşturdu ama ben hissedemedim.

"Doksan bir nokta dokuz," dedi.

Ben kazanmıştım.

Peki kalabalık neden tezahürat yapmıyordu?



KAZADAN İKİ AY SONRA

Patlamış mısırlı tavanları her kim çizdiyse, bunu psikoloji testlerini taklit eden desenlerle yaptığına TAMAMEN İNANMIŞTIM. Altmış sonsuz gün boyunca, hapishaneye dönüşen bu çocukluk odasında kapana kısılmıştım.

Altmış lanet olası gün boyunca lazımlığa işedim. Annemin beni bir bebek gibi beslediği ve çenemdeki salya ve kırıntıları sildiği altmış acı verici gün. Altmış

Bu dört duvarın ötesinde bir şeyler görebilmek için kardeşlerimin bedenimi lanet olası evin etrafında taşıdığı dayanılmaz günler.

Altmış gün boyunca o arenada ölmeyi diledim.



KAZADAN DÖRT AY SONRA

ELLERİM, derimin altında binlerce ateş karıncası geziniyormuş gibi kaşınıyordu. Çok sinir bozucuydu ve sadist fizyoterapistime yaptığım her ziyaretten sonra daha da fazla oluyordu. Muhtemelen bana elektrik vermekten zevk aldığı içindi.

Ona göre, fonksiyonel elektrik stimülasyonunun vücudumu yeniden kullanmama yardımcı olması gerekiyordu. Şimdiye kadar tek yaptığı, kendi etimi tırmalamak isteyecek kadar kaşınmama neden olmaktı. İşe yaramaz ellerime baktım, çaresizce kaşınmak istiyordum ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Cehennemde hiçbir şekilde lanet olası elimi kaşınması için birini çağırmak.

Sonra tekrar, uyanık olmaktan yorulmuştum. Perdeleri kapatıp uzanmak ve yokmuşum gibi davranmak istiyordum.

Uyumak ölü olmaya en yakın olduğum andı. Belki de bu yüzden canım çok çekti.

Kas erimesine lanet olsun.

Bu odada, lanet olası patlamış mısırlı tavana bakarak yavaş yavaş deliriyor, zihnim lapa haline gelene kadar tümsekleri sayıyordum.



KAZADAN ALTI AY SONRA

"AMELİYAT BEKLENDİĞİ GIBI GEÇTİ. Deneme taraması sırasında hepimizin konuştuğu gibi, bu son derece invaziv bir ameliyat. İyileşme süreci zor olacak. Ameliyat bölgesinin iyileşmeye başladığından ve herhangi bir komplikasyon olmadığından emin olmak için önümüzdeki birkaç gün boyunca omurgası boyunca implante edilen elektrotları izlemeye devam edeceğiz. Her şey yolunda giderse, nabız jeneratörünü kurmak ve rehabilitasyon programına başlamak için bakım ekibiyle birlikte çalışabileceğiz."

Cerrah annemi bilgilendirirken boş gözlerle duvara baktım.

Cerrah iç çekti. "Bu tür bir stimülasyon tedavisi yepyeni ve *çok* deneysel. Dünyada sadece birkaç klinik deneyden biri. Hiçbir şey için söz veremem. Ne olacağını bilmek için elimizde yeterli veri yok."

Bu noktada riskin gerçekten bir önemi var mıydı? Bu deneysel bilim saçmalığı için bir laboratuvar faresi de olabilirdim. Vücudum başka bir şey için iyi değildi.



KAZADAN SEKİZ AY SONRA

Elimdeki kaşıntı yeniden alevlendi. İçimden küfrettim ve gözlerimi televizyon ekranından ayırdım. Kanal sabah haberlerinden dayanılmaz bir pembe diziye kaymıştı. Kardeşim Nate'in internetten aldığı tıklayıcıyla değiştirme zahmetine girmemiştim.

O kavisli metal kolu benim için ayarlarken çok heyecanlanmıştı. *Sanki bir düğmeyi dişlerimle ısırarak kanalı değiştirmek beni heyecanlandırmalıymış gibi.*

Melodramatik saçmalıklara katlanmayı tercih ederim.

İnledim ve başımı yastığa yasladım, fizik tedavi seansından bitkin düşmüştüm. Cansız bir oyuncak bebek gibi döndürülüp dürtülmekten başka pek bir şey yapmamıştım ama yine de beni yormuştu.

Christian bugün terapinin kendi ruh sağlığı için faydalarından ve yeğenlerimi götürdüğü aile danışmanın hepsi için yaptığı harikalardan bahsederek beni PT randevusuna sürükledi.

Görünüşe göre, eğer açılmak istersem terapistinin müsait bir randevusu varmış.

Ben yapmadım.

Kuadriplejik olduğum gerçeğini irdelemenin ne anlamı vardı? Bir boğaya daha binmek, bir şampiyonluk daha kazanmak zorunda olduğum için boynumdan öteye bir santim bile hareket edemiyor olmamın? Çünkü öndeyken bırakamazdım.

Hiçbirini araştırmama gerek yoktu. Neyse oydu.

Aylar sonra, solunum tüpünden kaynaklanan ağrı nihayet azalmış ve kontrol edilemeyen öksürük azalmıştı. Gerçekten de talihsiz bir durumdu, çünkü insanlar odama habersizce girdiklerinde benden sohbet etmemi bekliyorlardı.

Söyleyecek bir şey yoktu.

Boş basmakalıp sözlerden, içi boş nezaketlerden, tepeden bakan gülümsemelerden ve iyi niyetli duygulardan nefret ettim.

Ama en nefret ettiğim şey elimdeki lanet olası kaşıntıydı.

Gözlerimi kapadım, kaslarımı esnetip hareket etmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Ama ben yaptım.

Elim yana doğru eğildi ve bir yastığa sürtündü. Kaba dokulu kumaş kaşıntımı yatıştırdı.

Öyle mi? I Aslında. I konsantre
üzerinde benim bilek üstü
Sanki onları hayata döndürebilirmişim gibi.

Alnımda boncuk boncuk ter birikti ve kaşıntı şiddetlendi.
Ve sonra...

Taşındı
m.

Yastığın üzerindeki kaşıntıyı kaşırken elim sağa sola kayıyordu.



KAZADAN DOKUZ AY SONRA

"NE OLUYOR BE?" Christian çenesi çizmelerinin üstünde, kapı aralığında duruyordu.

Hastane tipi bardağı dudaklarıma götürdüm ve bükülmüş pipetinden yudumladım.

Tabak kardeşimin elinden kaydı ve yere düştü. Patates püresi sıçradı ve bezelyeler parkenin üzerine saçıldı. Köfte onun botunun üzerine düştüğünde içimi bir hüzün kapladı.

Kahretsin... Köfteyi severdim.

Koku bir saattir benimle alay ediyordu ve açlıktan ölüyordum.

Christian bön bön baktı. "Daha önce kafamı traktöre çarptığım için halüsinasyon görüyor olmalıyım."

"Özür dilerim," dedim ve fincanı yükseltilmiş yatağın yanındaki tepsiye koydum. Yatak sanki Şeytan'ın etinden dikilmiş gibiydi. Omuzlarımdaki ve boynumdaki ağrılar için ona teşekkür etmeliydim.

Yüzüne kazınmış bir inançsızlıkla baktı. "Bunu tekrar yap."

Yukarı baktım. "Yapmamayı tercih ederim. Çok acıyor."

"Ne oluyor lan?" Elini sakalında gezdirdi, çenesi gerildi ve dudakları titredi.

Gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasını izlerken dişlerimi sıktım. O hastane yatağında uyandığımdan beri tek damla gözyaşı dökmemiştim. Peki o neden ağlıyordu?

"Ray, ne oluyor lan? Hareket ediyorsun!" "Susamıştım."

Tabak, ezilmiş patatesler ya da köfte için hareket etmedi. "Sen... sen aldın."

"Elimi nasıl kullanacağımı daha yeni öğrendim," dedim. "Bana onu seni terslemek için kullandırma."

Üzerinde çalışarak geçirdiğim bir aylık terapiden bahsetmedim.

Görünüşe göre, bu kaşıntı iyi bir şeymiş.



KAZADAN BİR YIL SONRA

Yeni evime giden rampayı tekerlekli sandalyemle çıkarken havada kereste ve talaş kokusu vardı.

Eksik dolap kapakları, açıkta duran elektrik prizleri ve yarım monte edilmiş aletleriyle tamamlanmakta olan bir çalışmaydı. Bunların hiçbirisi benim için önemli değildi. Detaylarla ilgilenmesi için daha sonra birine para ödeyebilirdim.

Kollarımdaki ağrıyı görmezden gelerek kendimi tekerlekli sandalye rampasının son kısmına kadar itmek için tekerlekleri ittim.

Bu topraklar doğduğumdan beri bana aitti. Üç kardeşimin de kendi arazileri vardı. Christian ve Nate evlerini yıllar önce inşa etmişlerdi. Yaşlanmışlardı ve aileleriyle birlikte yerleşmeye hazırdılar. Yirmili yaşlarımda çoğunda Colorado'da yaşarken bile kendi arazimi elimde tutmuştum.

Elbette, sığırlar için kullanmalarına izin verdim, ama asla kendim geliştirmedim.

Verandaya çıktım ve iç çekerek kendi etrafımda döndüm. Griffith Kardeşler Çiftliği'ndeki evimin tekerlekli sandalyeye uygun olması gerekeceğini hiç düşünmemiştim.

Ama en azından yalnızdım.

Christian ve Nate'in evleri doğuda, ana ev de onun biraz kuzeyindeydi. Christian'ın nişanlısı ve çiftliğin mülk yöneticisi olan Cassandra, batı tarafındaki pansiyon ve restoranın inşaatını denetlemekle meşguldü.

Kimse evimin bulunduğu güney ucuna gitmeye cesaret edemedi. Kasıtlı olarak bir örtü ile gizlenmişti.

Ağaçlar ve sadece çiftliğin etrafından dolanarak servis yoluna çıkan toprak bir patika ile ulaşılabilir.

Ön kapıyı iterek açtım ve taze boyanın keskin kokusunu içime çektim.

"Oh, Merhaba!" bir beklenmedik ses
karşılandı Ben İçimden bir ses, huzur
anımı paramparça etti. "Sen Ray olmalısın." Hareketsiz bir
şekilde oturdum ve bana bakan sert görünümlü, gri saçlı
kadına baktım. Beni davet etmişti.
Evime girmiş, çarşafı seriyordu... Çenem sıkıştı.

Bu lanet olsun Hastane yatak vardı olmuştur
taşındı gelen Ailemin evinden benimkine.
Sandalyemi döndürmek, kapıyı çarparak kapatmak
ve burayı ateşe vermek istedim.

"Kim olduğun umurumda değil," diye homurdandım ve
kapı aralığından geri döndüm. "Sadece evimden defol git."

Kadın sanki şaka yapıyormuşum gibi
güldü. Şaka yapmıyordum.

"Annen bana senin biraz huysuz olduğunu söyledi." Sıcak
bir gülümseme sundu. "Ama bu beni rahatsız etmiyor. Ben
sadece yardım etmek için buradayım."

Önlükleri bana bunu söylüyordu, ama ben bunu
kabul etmedim. Parmağımı kapıya doğru uzattım.
"Dışarı."



KAZADAN BİR YIL BİR AY SONRA

CHRISTIAN kanepemde oturmuş, parmaklarını gözlerine bastırıyordu.
"İnsanları kovmaya devam edemezsin."

CJ, "Bu hafta korkutup kaçırdığın dördüncü CNA oldu,"
diye belirtti. "Bu insanlar ağaçta mı yetişiyor sanıyorsun?"

Becks daha nazik bir yaklaşım benimsedi. "Burası
küçük bir kasaba. Çok fazla seçenek yok."

Nate başıyla onayladı.

Düğüm attığım ipten başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmedim. Bu müdahaleyi düzenleyenler kardeşlerim ve baldızlarımdı. Benim dikkatimi onlara borçlu değildim.

Tekrar bağlayabilmek için el üstü düğümü gevşettim. Bu, ellerimdeki beceriyi geliştirmeye yardımcı olan zihin uyuşturan bir faaliyetti.

"O zaman insanları istenmedikleri yerlere göndermeyi bırakın," diye mırıldandım.

Cassandra homurdandı ve Christian'a baktı. "Sana söylemiştim."

Müstakbel baldızım şu anda dayanabildiğim tek kişiydi, ama sadece beni yalnız bırakan tek kişi olduğu için.

Nate tekrar denedi, sesi sabır ve kızgınlık karışımıydı. "İdeal olmadığını biliyorum-"

İdeal mi? Gerçekten el pençe divan durmaktan hoşlandığımı mı düşünüyorlardı?

"-Ama ya size yardım etmemize izin verirsiniz ya da size yardım etmek için işe alınan insanları kovmaktan vazgeçersiniz," diye sözlerini tamamladı ve şartlarını netleştirdi.

Sandalyemin kolunu çektim ve yatak odasına doğru yuvarlandım. "Buraya başka birini gönder ve ne olacağını gör."



ONDAN BİR GÜN SONRA

"İSTİFA EDİYORUM. Hayatımda hiç bu kadar kaba ve acımasız birine maruz kalmamıştım ve-"

I çarptı ve kapı önce ve adam olabilir bitirmek Cümlesini.

İyi kurtulduk.



KAZADAN BİR YIL DÖRT AY SONRA

"RAYMOND TYLER GRIFFITH! Kapılarınızın kilitlerini değiştirmemişsiniz."

Annemin öfkeli bağırırları pencere camından dışarı taşıyordu. Hiç şüphesiz, başka bir ev sağlık yardımcısının yedek anahtarla içeri girmeyi başaramamasının ardından evinden hışımla aşağı inmişti.

En azından panjurlar kapalıydı.

Soğuk yer karoları sırtımı ısıtırken mutfak tavanına baktım. Keskin bir ağrı kalçalarım ve boynuma doğru ilerledi. Benim tekerlekli sandalye oldu devrildi üzerindea az ayaklaruzakta, çevrili tarafından a Dağınıklık. paramparça Cam. Camlar Musluktan gelen düzenli akıntıya şimdi çağlayan su damlaları katılıyordu. kapalı ve karşı ve üzerine ve yavaşça sel baskını

Zemin.

Şanslıydım ki annem beni bu halde göremezdi.

Benim için o kadar şanslı değildi, nasıl kalkacağımı bulana kadar yerde mahsur kaldım.

BROOKE

Güneş ışığı panjurlardan sızarken, gevrek, serin çarşaflarıma uzandım. Yeni yıkanmış nevresimlerle uyanmaktan daha güzel bir şey var mıydı? Şimdiden söyleyebilirim ki harika bir gün olacaktı.

Pencere kliması marakas gibi tıkırdıyordu. Ona taktığım bir çift göz her sallanışında sallanıyordu. Zavallı şey bu bunaltıcı Haziran sıcaklığında ölüyordu.

"Harika gidiyorsun, küçük adam." Paslanmış metal kasasını okşadım. "Sadece devam et."

Karyolanın üzerinde bulduğum nispeten temiz bir şortun içine girdim. Parmak arası terliklerden biri yatağın altından görünüyordu, diğerini de şifonyerin üstünde buldum.

Merdivenlerden hızla inerek, odanın karşısına geçerken kanepelerin üzerine yayılmış figürleri selamladım.

Aramızda en uzun süredir burada yaşayan oda arkadaşımız Nick, solmuş koltuğundan başını kaldırdı. "Kira zamanı geldi, Stacey."

"Gerçekten mi?" Sinirli bir şekilde güldüm ve kiler rafımı karıştırdım. "Sana zaten para verdiğime yemin edebilirim."

Üzerinde adım yazan bir kutu granola ikolatası aldım ve açtım. *Boştu*. Belki oda arkadaşlarımdan biri acıkmıştı ve başka bir şeyi yoktu? Sorun değildi. Ben sadece yulaf ezmesi yerdim.

Hayır, o kutu da boştu.

"Hey, biri yemeğimi yedi mi biliyor musun?" diye sordum.

Nick'in kucağında tanıdık bir mavi beyaz paket vardı. "Bilmiyorum," diye homurdandı, ısırığını bir yudum birayla kovalarken.

Chandler kanepeye uzanmış, karnının üzerinde bir kase yulaf ezmesi duruyordu.

"Merak etme," diye cıvıldadım, çantamı omzuma attım. "Dönüş yolunda dükkâna uğrarım."

Şişkin bir çöp torbasının üzerinden geçerek, dün geceki partinin dağınıklığının yanından parmak uçlarımla geçtim. Kapıya doğru ilerlerken ezilmiş bira kutuları ayaklarımla altında sekiyordu.

Nick telefonunu karıştırırken, "Parayı unutma," diye bağırdı. "Bu sefer nakit. ek yok."

Arabama doğru zıplarken güneş tenimi kavuruyordu, buklelerim her adımda zıplıyordu. Pazartesiler en iyisiydi. Yeni bir başlangıçtı. Yeni bir şans. Heyecan verici olasılıklarla doluydu.

Sürücü koltuğuna kaydım ve çantamı döşeme tahtasına attım. Konağı çevirdiğimde gösterge panelindeki plastik saksı kıpırdadı.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandım, düşük yakıt ışığını fark ettim. "Sorun değil, Madam Universe. Benzin istasyonunda bir şeyler atıştırma bahanesi için teşekkürler."

En yakın istasyona girdim, atıştırmalık bir kek ve birkaç galon benzin için ödeme yaparken kasiyerle tezgâhın arkasındaki televizyonda oynayan pembe dizi hakkında sohbet ettim.

Bugün herkes çok iyi davranıyordu. Nick bile neredeyse adımla doğru söylüyordu. Genelde "Brenda", "Bonnie" ya da başka bir "B" ismiyle seslenirdi. Ama bugün sanki kardeşlerden biriymişim gibi bana soyadıyla hitap etti.

Ev gerçekten ev gibi hissettirmeye başlamıştı.

Her zaman insanlarla çevrili olmak eğlenceliydi. Her zaman konuşacak ya da takılacak birileri vardı. Yurtta yaşamak gibiydi.

Kendi küçük ailemi buldum.

Caring Hands ofisinin önüne park ettim ve tuğla basamakları hızla çıktım. Serin klimanın içine adımımı attığımda kapının zil sesi geldiğini duyurdu.

"Günaydın Peggy!" Ofis müdürünü neşeyle selamladım.

Kaşlarını çatarak masasından başını kaldırdı. "Geç kaldın." "Geç mi kaldım?" Saati kontrol etmek için telefonumu çıkardım. "Oh

Kahretsin, şarjı bitmiş. Şarj aletin var mı?" Peggy'nin kaşı seğirdi.

"Aman Tanrım! Göz farın bugün harika görünüyor! Mavi, gözlerini tamamen ortaya çıkarmış."

Öfkelendi. "Otursana, Brooke."

Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum ve yeni bir eklentiye fark ettim. "Yeni bir bitki mi aldın? Çok şirinmiş! Bir adı var mı?"

Peggy iç çekti. "Bir isim mi?"

"Evet! Bitkilerin kişilikleri vardır. Onlara isim vermek büyük bir sorumluluktur. Bir bebeğe isim vermek gibi."

Parmakları klavyede takırdadı. "Sorumluluk konusunu açtığına sevindim. Bunun hakkında konuşalım."

Ayaklarımı zıplattım ve ayak parmaklarımdaki neşeli mavi ve sarı ojeyle hayran kaldım. Kasvetli gri ofis halısına karşı güneşli bir gün gibi parlaktı.

"Brooke," diye tersledi Peggy, beni hüzünlü düşüncelerimden uyandırarak.

Yukarı baktım. "Peki, bugün kimi göreceğim?"

Çenesi kilitlenmişti. "Hafif bir gün geçireceksin. Sahip olduğunuz tek müşteri Bay Wilson."

"Işık günü mü? Harika! Gitmek için can attığım bir antika dükkânı var." Dirseğimi masasına dayadım ve çenemi elime aldım. "Senin günün nasıl geçiyor? Sen

Benimle gelmek ister misin? Öğle yemeği yiyip öğleden sonrayı değerlendirebiliriz."

Öfkelendi. "Açıklığa kavuşturayım. Sadece bir müşteriniz kaldı."

Nefesim kesildi. "Herkes iyileşti mi? Bayan Jones bile mi? İyileşmesinin aylar süreceğini sanıyordum. Yani, iki bacağına da öyle kırmak... Ama şunun gidişine bakın. O bir rock yıldızı!"

Peggy burnunun kenarını sıktı. "Kimse iyileşmedi, Brooke. Ajansa dokuz müşteriye mal oldun. Dokuz değerli, ödeme yapan müşteri senin yüzünden gitti."

"Gerçekten mi? Anlamıyorum..."

Başarısızlıklarımı sıralamaya başladığında kalbim sıkıştı - her zaman geç kalmak, eşyaları yanlış yere koymak, ilaçları ve yemekleri karıştırmak. Gürültücü oda arkadaşlarım ve uykusuzluğum hakkında açıklama yapmaya çalıştım ama sözümü kesti.

"Mazeret duymak istemiyorum. Bize paraya mal olacaksan sana görev vermeye devam edemem. Bu senin son şansın."

Alt dudağım titredi. "Daha iyisini yapacağım. Söz veriyorum." "Eğer Bay Wilson seni buraya gönderirse" dedi ve bilgisayarına dönüp beni el sallayarak uğurladı.

Ofisten çıktım ve arabama geri döndüm. Motoru çalıştırdığımda kontrol motoru ışığı beni karşıladı ve midemde bir düğüm oluştu.

Bu maaşa ihtiyacım vardı.

Kira, market alışverişi, araba tamiri... Hayatta kalmak pahalıydı.

Ev yardımcısı olmak hayalimdeki iş değildi, ama bana başka şeyler hayal etmek için bolca zaman verdi. Ayrıca, müşterilerime yardım etmeyi seviyordum. Onlara eşlik etmek, randevularına götürmek, evlerini temizlerken günleri hakkında sohbet etmek... İnsanlar harikaydı ve onlarla birlikte yaşamak için para almak en iyisiydi.

Sadece daha iyisini yapmalıyım.

İki yıl daha... İki yıl daha hayatta kalmalıydım ve sonra her şey yoluna girecekti.

RAY

İpin ucunu ilmeğin içinden geçirdim ve sıktım. Ellerim titriyordu. Düğümü gevşetmek için ısırdım, böylece tekrar bağlayabilecektim.

odanın diğer tarafında.

Ne yazık ki ceset canlıydı.

"Neden herkesin senin huysuz olduğunu söylediğini anlamıyorum," dedi öğle yemeğini toplarken. "Sadece sessizsin. Bunda yanlış bir şey yok tatlım. Sessizliğe aldurmıyorum. Bugünlerde çok fazla gürültü var."

Gözlerimin arkasında donuk bir ağrı hissediyordum.

"Konuşmayı kes."

Öfkelendi. "Bu huysuz davranışlar bende işe yaramaz. Kocam da dahil olmak üzere altı çocuk büyüttüm. Senin tavırlarınla başa çıkabilirim."

Sandalyemin kilidini açıp kapıya doğru yuvarlanırken ip düştü. "Dışarı."

Ellerini kalçalarına dayadı. "Daha yeni geldim." "Ve şimdi gidiyorsun." Ön kapıyı açtım ve uzaklaştı. "Kilitlemeye zahmet etmeyin."

Kilitleri tekrar değiştirmenin zamanı çoktan gelmişti. Kapı kollarına her şeyden daha çok para harcamışım gibi görünüyordu.

Neyse ki matkap hâlâ oturma odasındaki yan masanın üzerindeydi.

Belki bir numara kilidi, anahtarlarla ve tüm bu saçmalıklarla uğraşmaktan daha kolay olurdu. Kodu yeniden programlayabilirim.

"Bay Griffith, benimle bu şekilde konuşmanız için hiçbir neden yok."

"Hâlâ burada olman için hiçbir sebep yok."

"Ama ben-"

"Sanırım sana gitmeni söyledi." Kardeşimin nişanlısı Cassandra kapıda belirdi. Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Defol git."

Yaşlı kadın ters ters baktı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana işimi bırakmamı söylüyorsun?"

Cassandra'nın soğuk bakışları yaşlı kadının boku yediğini açıkça gösteriyordu. "Benim kim olduğum önemli değil. Ray sana evinden çıkmanı söyledi. Şimdi git. İzinsiz giriyorsun ve burası Teksas."

"Yapmam gereken bir iş var."

"Seni kovdum," diye kestirip attım.

Cassandra kadının gözlerini oyacakmış gibi bakıyordu. "Eğer gitmezsen iki seçeneğin var. Ya seni vuracak birini bulup güneydeki meraya gömerim ya da elindeki mutfak havlusuyla seni öldüresiye döverim. Seçimini yap."

"Bu aile herkesin söylediği kadar deli," diye mırıldanarak büyük boy kapitone çantasını kaptığı gibi dışarı fırladı.

Bileğimi kaldırdım ve yarım yamalak bir orta parmak gösterdim. İlk seferinde dinlemeliydi.

Neden insanlar beni dinlemiyordu? Her zaman şaka yaptığımı ya da evime kimin adım atacağı konusunda son sözü benim söylemediğimi düşünüyorlardı.

Cassandra kadın arabasına doğru ilerleyip kapıyı arkasından kapatana kadar bekledi. "Mektuplarını getirdim. Marty imzalamanız için bazı belgeler gönderdi."

"Bunu Christian'a yaptır," diye homurdandım. "O benim vekilim."

"İnsanları işten çıkarmayı gerçekten bırakmalısınız," dedi en ufak bir duygu belirtisi göstermeden. "Ün kazanıyoruz."

"İnsanların itibarını düzeltmek senin işin değil mi? Bu senin için çocuk oyuncağı olmalı."

Cassandra mektupları masanın üzerine bıraktı ve sandalyeleri içeri itti. Yüksek sesle konuşan büyükannemin sandalyemin altına sıkışmasını diye düşürdüğü kurulama bezini aldı ve bulaşık makinesinin kulpuna astı.

"Seni müşteri olarak almayı teklif ettim. Hayır demiştin, hatırladın mı? İkinci kez teklif etmem. Eğer yardımımı istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Oturma odasına girdim ve kendimi sürgülü kapının önüne park ettim. "Reklamcıya ihtiyacım yok."

"Marty aksini söylüyor ve ben de ona katılıyorum."

Marty ve yeni sürücüsünü düşünmek kanımı kaynattı. Bana kalırsa ikisi de cehenneme gidebilirdi.

Cassandra manikürlü tırnağını zarfların üzerine vurdu. "İmzala ve bitince bana haber ver. Onları giden postaların yanına koyacağım."

"Chris bunu yapabilir."

"İyi," dedi, beni rahatlatmak için fazlasıyla hoş bir şekilde.

Cassandra hiç de hoşnut değildi.

Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk.

"Ama bu, buraya gelip sana ders vereceği anlamına geliyor. Gerçekten *başka bir* CNA'yı neden kovduğunu sormasını istiyor musun?"

Ona ters ters baktım. "Masaya bir kalem bırak."

Kazandığını bilerek sırtıttı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Yapmayacağım."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Sen bilirsin."

Kapı arkasından kapandı ve nefes almadan önce topuklu ayakkabılarının sesinin uzaklaşmasını bekledim

Tekrar.

Sonunda yalnız.

Mutfak masasına doğru ilerledim ve ilk zarfa uzandım. Fizyoterapistim bu sabah sol elim üzerinde çalışmadığım için beni azarlamıştı ama bugün başarısız olmak istemiyordum.

Zarfların içinde ne olduğunu biliyordum. İki sponsordan daha sözleşme feshi.

Neredeyse ölmenin bir numaralı kuralı: Birinin şifrelerinizi bildiğinden emin olun. Ölüyseniz telefon planınızı iptal etmek zordur.

Neredeyse ölmek üzere olmanın iki numaralı kuralı: Cennetin kapısına giden merdivenleri çıkmadan önce evinizin temiz olduğundan emin olun. Bu hayatınızı satmanızı kolaylaştırır.

Lanet şeyi yırtıp açmaya çalıştım ama zarfı sıkıştıramadım.

İp iyiydi. Yarım santim kalınlığındaydı. Kâğıt inceydi ve onu tutup yırtarak açacak el becerisine sahip değildim.

Zarfları açıp sayfaları ortaya koyacak olan Christian'ın aksine, Cassandra onları mühürlü bıraktı. Kasten.

Çakımı açmayı başardım ve mektubu kesip açtım. Bıçağı aşağı doğru kaydırıp başparmağımı bıçağın arkasına bastırdığımda soğuk sap avucuma baskı yaptı.

Dışarıdaki ahşap rampaya vuran botların sesi beni ürküttü. Bıçak elimde büküldü ve keskin kenarı başparmağımın üzerinde kaydı.

"Kahretsin," diye tısladım ve elimi çektim. Kıpırmızı damlacıklar bembeyaz kâğıdın üzerine ve kucağıma sıçrayarak eşofmanımı lekeledi.

Tek kelimeyle harika. Kanamayı durdurmak için başparmağımı hızla gömleğime bastırdım.

Kapı tokmağı tıkladı ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Christian beni görünce olduğu yerde durdu ve panik içinde yanıma koştı. "Sana ne oldu böyle? Cass *az önce* gitti."

"Kaza," diye mırıldandım. "Neden buradasın?"

"Sadece seni kontrol ediyordum," dedi. Bıçağı aldı, sildi, kapattı ve yatak odama doğru döndü. "Sıkı dur. Senin için kıyafet değiştireceğim."

"Onları istemiyorum."

Christian ellerini yatak odasının kapı çerçevesine dayayarak durakladı. "Bunu konuşmamız gerek."

"Senin işletmen gereken bir çiftlik yok mu?" Elimi yavaşça katlanmış kâğıt parçasının arasından geçirip eski müdürümün ne gönderdiğini görmek için açtığımda, "Senin yönetecek bir çiftliğin yok mu?" dedim. Marty kan lekeleriyle uğraşmak zorunda kalacaktı. "Ben Colorado'dayken ve yarışlara katılırken sen bütün gün ne yaptın?"

Öyle günler oluyordu ki, tek istediğim atıma atlayıp hiçbir şey ya da hiç kimseyi göremeyene kadar ovalarda at sürmektir. Dördümüzün en küçüğü olan CJ'i kiskanıyordum. O her şeyden uzakta at sürüyordu.

Bunu yapmaya çalışmıştım. Her şeyi geride bırakmaya çalıştım.

"Bütün gün insanlar için endişeleniyorum," dedi Christian. "Bree, Gracie, Cass ve çiftlik eskiden bu listenin en başında yer alırdı. Şimdi sıra sende."

Yeğenlerimden bahsedilince irkildim. Bir zamanlar onlar benim öz kızlarım gibiydiler.

Christian'ın karısı öldüğünde ve Nate göreve gönderildiğinde, Christian'a kızları Bree ve Gracie konusunda yardım etmek için devreye girmiştim. O iki kız benim dünyamdı.

Onlara göre ben Süpermen'dim. Yenilmez ve yok edilemez.

Gözlerimde kaynayan acıyı görmemesi için masaya baktım. Saçlarım yüzümden sarkıyordu. Saçlarımı kestirmek için çok geç kalmıştım. Tüylü yelelerim her geçen gün beni Christian'a daha çok benzetiyordu.

İç çekti. "Bunun senin için berbat olduğunu biliyorum."

Berbat mı? Benimle dalga mı geçiyor?

İğneleyici bir kahkaha attım. "Gerçekten mi? Farkında değildim.

Haber verdiğin için

teşekkürler." "Ray-"

"Siktir git," dedim kaleme uzanırken. Kalem yumrukladım ve açmak için ucunu masaya dayadım. Yavaşça, *Ray Griffith'e* belli belirsiz benzeyen bir şeyler karalamayı başardım.

İlk adımın üç harfi özensiz, çocuksu bir karalamaydı; hantal, şekilsiz, boyutları ve aralıkları tutarsızdı ve imza satırının tamamına yayılmıştı.

Christian odanın diğer tarafından izledi. "Maude'u neden kovdun?"

Maude mu? Ne biçim bir isim bu?

"Çok fazla konuşuyordu."

"Brian için de böyle demiştin. Hani şu üç gün önce kovduğun?"

"Çok fazla konuştu ve arabada yumurtalı sandviç yedi. Dışarısı doksan dereceydi ve camları açık bıraktı."

Christian burnunun kenarını kıstı. "Peki ya geçen hafta Mary-Beth'e ne oldu?"

"Bana kitap okudu. Yüksek sesle. Sanki ilkokul masal saati gibi bir şeydi."

İç çekti. "İki ajanstan geçtik. Her ikisi için de listeyi temizlediniz."

"Güzel. Belki artık insanları buraya göndermeyi bırakırsın." Christian'ın öfkesi yoktu. Benim gibi değil, Nate, ve

CJ. Bir yanımda sadece ne olacağını görmek için onun sinirlenmesini istiyordu. Eğer onu çatlatabilirim, bu günümün en eğlenceli kısmı olacaktı.

"Seni seviyorum dostum, ama insanları kovmayı bırakmalısın. Ya bulabildiğimiz herkesle iyi geçinmeyi öğrenirsin.

buraya gel, yoksa annenle ben her saat başı seni kontrol edeceğiz."

"Ya da belki sonunda beni dinlersin ve beni rahat bırakırsın." Saat daha sabahın onuydu ama bu saçmalıkla işim bitmişti. Yatağa dönmek istiyordum.

Christian içini çekti. "İkimiz de bunun şu anda bir seçenek olmadığını biliyoruz."

Sanki ben bunun farkında değilmişim gibi.

Röntgenler zihnime kazınmıştı. Uyandığımda, hareket edemez haldeyken sağlık ekibi onları gösterdi. O görüntüler beni kazanın gerçekliğini kabul etmeye zorlayan tek şeydi.

O boğadan fırlayıp yere düştüğümde omurgam kırıldı.

Dokuz ay boyunca, beni hayatta tutmak için etrafta kim varsa onun merhametine kalmıştım. Görünüşe göre, Cassandra ipleri eline alıp beni omurilik yaralanması klinik deneyine sokan kişiydi. Omurilik yaralanmam için epidural elektrik stimülasyonu, insan laboratuvar fareleri aramasalar milyonlara mal olacaktı.

Profesyonel pistlerde kazandıklarımın iyi bir miktar para biriktirmiştim, ancak hayatım boyunca her yıl milyonlarca dolar - ya da geriye ne kaldıysa - kartlarda yoktu.

Ama işe yaradı. Gerçek fareler üzerinde daha çok işe yaradı.

Ama görünüşe göre dilenciler seçici olamaz.

Ama beni kuadriplejiden paraplejiye düşürdü.

Artık ensemde bir çubuk, omurgamda elektrotlar ve kafamda fırtına bulutları vardı.

Bazı günler kendimi fizik tedaviye gitmeye zorlamamın tek nedeni vücudumun üst kısmındaki hareket kabiliyetimi rahat bırakılabilecek kadar geri kazanmaktı.

Kin iyi bir motivasyon kaynağıydı.

Christian'ın iyi niyetli olduğunu biliyordum. Hepsi öyleydi. Doktorlar böyle destekleyici bir aileye sahip olduğum için şanslı olduğumu söylediler.

Belki de öyleydim.

Ama bu durumu daha iyi yapmadı.

"Yardım tutabilirim. Birinin beni etrafta dolaştırmasını ve lanet bir prensesmişim gibi emirlerimi yerine getirmesini sağlayabilirim. Ama bu bana hayatımı geri vermez," diye tersledim. "O yüzden hayal görmeyi bırak ve biri beni tuvalete götürmek için buradaysa her şey güllük gülistanlıkmiş gibi davran."

Christian'ın yüzü sakalının ardında pasifti ama sessiz bir iç çekiş duyuldu. "Keder zordur. Gretchen öldüğünde, ben-"

"Git buradan," diye homurdandım, yanından geçip giderken. Kendini dışarı bırakabilirdi.

BROOKE

"S Vur!" Ayağım engebeli kaldırıma takılınca gıcırdadım. Dışarıda Bay Wilson. Wilson'ın Ev, gönderme Ben yayıldım. Avuçlarım betona çarptı ve dizim de onu takip etti. Betonun sivri kenarı derimi ısırđı ve bacağımdan aşağı kan damladı.

Dudağımı ısırđım, kıcıımın üzerine yuvarlandım ve hasarı incelemek için yarayı dürttüm. Bu sadece daha fazla kanamasına neden oldu.

İyi tarafından bakarsak, en azından o günkü tek müşterimle işim bitmişti ve ayaklarımı uzatıp güzel bir kitap okuyarak muhteşem havanın tadını çıkarabilirdim.

Kendimi fırçaladım ve dizimdeki keskin ağrıdan dolayı yüzümü buruşturarak arabama doğru yürüdüm. Sürücü koltuğuna yerleştiiğimde bir kamyon vızır vızır geçerek arabamı titretti. Aynaların açık kalmasını umarak nefesimi tuttum.

Tam kaldırımdan uzaklaşırken, gömleğimde bir tapyoka pudingi lekesi gördüm. Her zamanki gibi. Ama günümü mahvetmeye yetmedi.

Bir sonraki ışıhta durmak için yavaşladım ve Caring Hands üniformalı polomu çıkarıp yer döşemesinden bir egzersiz atletiiyle değiştirdim.

Birinden çıkıp diğerine girmeye çabalarken, arkamdan sabırsız bir korna sesi geldi. Özür dileyerek el salladım ve kavşaktan yavaşça geçtim.

Telefonum çaldı. Bir elim direksiyonda, çantamı karıştırdım. "Alo?"

"Brooke, Bay Wilson'ın evinde işin bitti mi?" Peggy'nin sesi yankılandı.

"Evet, hanımefendi. Az önce çıktım."

"Başka bir müşteriniz var. Adresi mesaj atıyorum. Yarım saat uzaklıkta, o yüzden oyalanmayın."

Yakıt göstergesine baktım. "Bay Wilson'ın tek müşterim olduğunu sanıyordum?"

"İşi istiyor musun, istemiyor musun? Bugün nakit ikramiye var ve bir haftadan fazla dayanırsan iki kat ödeme var."

Bugün para mı? Bir haftada iki katına mı? Sattım. Paraya parkta rahat bir öğleden sonradan daha çok ihtiyacım vardı. Umarım aile ve müşteri uygun üniformayı giymediğime aldırmazlardı. Bay Wilson kesinlikle umursamıyordu ve Peggy'nin her yerde gözü yoktu.

Yoksa o mu yaptı? Belki de bu yüzden rotama ekleme yapıyordu.

"Yoldayım," diye cıvıldadım.

Peggy uğursuzca kıkırdadı. "İyi şanslar."

Adresi GPS'ime girdim ve bir sonraki ışıktaki dönüşü yaptım.

Pencereler kapalı, radyoda şarkı söyleyerek sürdüm. Beş yanlış dönüş ve bir benzin molasından sonra kendimi toprak bir yolda hızla ilerlerken buldum.

Üzerinde *Griffith Kardeşler Çiftliği* yazan ahşap bir kapının altından geçerken lastiklerimin altından tozlar yükseldi.

Geniş düzlükler sonsuz bir deniz halinde ufuk boyunca uzanıyordu.

yeşil. Peggy şaka yapmıyordu - burası hiçliğin ortasıydı.

Tanrım, muhteşemdi.

Peggy'nin müşterinin evini nasıl bulacağıma dair verdiği kısa talimatları izleyerek toprak patikada ilerlerken lastiklerim her dönüşte patinaj yaptı. Beyaz dış cephe ve yan tarafında mavi bir yıldız olan pitoresk bir evin yanından geçtim, sonra patikadaki yarıktan sola döndüm.

Sonraki iki ev, kapalı verandaları ve düzgün peyzajlarıyla neredeyse birbirinin aynısıydı. İkinci çiftin bahçesinde bisikletler vardı. Ahırlar ve depolar araziye dağılmıştı.

Ve toprak yolun tam ortasında boynuzlarında pembe ve sarı havuz erişteleri olan bir inek duruyordu.

Durdum ve başımı pencereden dışarı çıkardım. "Selam, dostum! Yoldan çekilir misin lütfen? Seni kıymaya çevirmek istemiyorum."

Sürpriz bir şekilde inek beni dinledi ve oluklu metal kaplamalı binalardan birine doğru yürüdü.

Uzun yolu birkaç mil daha takip ettim, ta ki sık bir ağaç korusunun arkasından görünen beyaz kenarlı evi görene kadar.

Lastikler topraktan yeni asfaltlanmış araba yoluna geçerken araba sarsıldı. Siyah asfalt öğleden sonra sıcaklığının dalgaları arasında parıldıyordu. Yepyeni bir tekerlekli sandalye rampası, en sonunda vatansever bir bahçe bayrağıyla vurgulanmıştı.

Muşambayla örtülü bir kamyonun yanına yanaştım, benzin istasyonundan aldıklarımı aldım ve atladım.

"Alo?" Çantalarımı kalçama dayayıp kapıyı çalarken seslendim. Kimse cevap vermeyince, iyi bir önlem almak için kolu salladım. Kapı kilitliydi.

Kilometrelerce sessizlik. Motorlar yok. Ses yok. Araba kornası yok.

Hiçbir şey.

Hafif bir esinti bahçede dans ederken ağaçlar hışırdıyordu. Ev pitoreskti. Düzgün kenarlı çiçek tarhları koyu renkli malçla kaplıydı. Evin yan tarafında, arazinin ön tarafındaki evdekiyle aynı olan bir yıldız vardı.

Peggy'nin bana verdiği müşteriye bulmak için etrafta dolaşmalıydım ama güneş çok iyi geldi. Ön basamağa çöktüm ve her şeyi içime çektim. Bugün durup gülleri koklamak için mükemmel bir gündü.

Toynak sesleri kucağımdaki bitkiden başımı kaldırmama neden oldu. Boynuzlarında havuz eriştesi olan bir inek arabaya doğru yürüdü ve bana meraklı bir bakış attı.

"Oh, tekrar merhaba." Havuz eriştelerine gülümsemekten kendimi alamadım. "Arkadaş canlısı mısın? Arkadaş canlısı görünüyorsun. Seni sevebilir miyim?"

Sanki beni anlamış gibi inek gevşedi ve basamakların önüne yerleşti. Baş bacağıma yaslanmıştı.

"Ne kadar tatlısın, değil mi?" Elimi burnunun üzerinde gezdirdim. "Adın ne senin, yakışıklı çocuk?"

Yumuşak bir homurtu çıkardı ve hemen o anda uykuya daldı.

Bakır rengi çenesinin altını kaşırken, "Bu kadarı yeter," dedim. "Onlar eve gelene kadar burada bekleyeceğim."

Bir hayvan üzerinize yattığında, kalkma zamanı geldiğini düşünene kadar onun yatağı olmanız genel bir kuraldı. Eşyalarımı yana kaydardım, böylece baş kucağıma tam olarak yerleşebildi.

Uzaktan gök gürültüsüne benzer bir gümbürtü başladı. Motorun homurtusu gittikçe yaklaştı, ta ki ağaçların arasındaki açıklıktan kamyonun burnunu görene kadar.

İnek kıpırdamadı. Zavallı adam bitkin düşmüş olmalıydı.

Kalın sakallı, iri yapılı bir adam kıvrımlı a r a b a yolunda ilerlerken sürücü tarafındaki camdan dışarı eğildi. Kamyonda iki kişi daha vardı ama güneşin parıltısı onların görünmesini engelliyordu.

İneği dürttüm. "Hey, dostum. Artık kalkmam lazım." Gözünü bile açmadı.

Kamyon dizlerimin beş adım ötesinde durdu ve kapı açıldı.

"Merhaba!" Şoföre el sallayarak söyledim.

Saçları düzgün bir topuzla arkadan bağlanmıştı, ancak çoğu kovboy şapkasının altında gizlenmişti. Kahverengi botları taş döşeli araba yoluna sürtünüyordu.

"Hanımefendi," dedi başını sallayarak.

Yolcu tarafındaki kapı açıldı ve bir kadın dışarı çıktı. Bana şöyle bir baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Siz kimsiniz?"

Aman Tanrım, çok ateşliydi. Ve korkutucuydu. "Kim? Ben mi?" Açıkladım.

Gözlerini devirdi. "Hayır, Mickey'yi kastettim. Tabii ki seni kastettim."

Adının söylenmesi üzerine inek-Mickey-başını kaldırdı ve kadına baktı.

"Kaybol," diye kışkırttı.

Kovboy kamyonetin kasasına uzanıp bir tekerlekli sandalyeyi dışarı çıkarırken "Cass," dedi uyarı olarak.

İnek ayağa kalkarken ben de plastik benzin istasyonu poşetini ve bitkimi almak için çabaladım.

"Hoşça kal Mickey." O uzaklaşırken sırtını sıvazladım. "Sarıldığın için teşekkürler."

Kovboy tekerlekli sandalyeyi yere bıraktı. Kamyondan inen üçüncü kişiye yardım etmek için içeri uzanırken vücudu arka kapının arkasında gizlenmişti.

"Kimsin sen?" diye sordu kadın sertçe.

Uzattığım eli görmezden geldi ve bana tüyler ürpertici bir bakış fırlattı. "Henüz işe alım yapmıyoruz."

"O-oh..." Kekeledim ama sonunda kelimeleri çıkarabildim. "Hayır, buraya Caring Hands Home Help'ten gönderildim."

"O zaman gidebilirsin." Ses kamyonun kapısının arkasından geliyordu.

Kovboy kapıyı kapatırken merakla izledim.

Aman Tanrım.

Tekerlekli sandalyedeki adam ateşliydi. Külot düşürecek kadar ateşli. Bir bakışta kıyafetlerimi eritecek kadar.

Atletimin kendiliğinden yanmadığından emin olmak için aşağıya baktım.

Dövmeler kollarının her santimini kaplıyordu ve sanat eseri boynuna doğru uzanırken gömleğinin yakasından çıkan mürekkebe bir an göz attım. Çenesi bir ok ucu gibi sivriydi ve koyu renkli kıllarla kaplıydı. Mankenlerin uğruna cinayet işleyeceği elmacık kemiklerine sahipti. Kahverengi gözleri içimi delip geçiyordu. Saçları "Merhaba efendim, bana da baba diyor" diye bağırarak şekilde dağınıktı. Burnu sanki kırılmış ve yeniden yapılmış gibi sevimli bir şekilde çarpıktı. Bu ona kalbimi çarptıran bir hava veriyordu.

Bekle. Müşteri *o* muydu?

Oh, hayır, hayır, hayır. Yaşlı insanlara yardım ettim. Gerçekten çirkin, bir ayağı çukurda yaşlı insanlara. Reçetelerini aldım, yemeklerini pişirdim ve sevdiklerinin dinlenebilmesi için onlara eşlik ettim. Çoğu beni torunları sanıyordu. Ben de genellikle onlara uyardım. Onları düzeltmekten daha kolaydı.

Kalbimi hoplatan seksi erkekler için çalışmadım. Kalp rahatsızlığım varken bu işi yapamazdım. Kalp çarpıntısı anlaşılmayı bozan bir şey olmalı, değil mi?

"Kibar olun," diye azarladı kovboy. "İkiniz de."

Tekerlekli sandalyedeki adam ve kadın aynı anda homurdandı.

"Şey, Şefkatli Eller'den Brooke," dedi kadın. "Bir buçuk saat önce burada olmanız gerekiyordu. Siz geç kaldığınız için Ray neredeyse PT randevusunu kaçıırıyordu. Bu sizin için düzenli bir davranış biçimi mi olacak?"

"Kayboldum ve sonra benzin almak için durmak zorunda kaldım." Elimdeki bitkiye baktım. "Benzin istasyonunda, dışarıdaki bir masada bu bitkileri satan bir kadın vardı. Sıcaktan hepsi ölüyor gibiydi, ben de

kurtarmak için bir tane aldım. Bu bir kurtarma bitkisi - bilirsiniz, kurtarılmış bir köpek yavrusu gibi, ama bir-"

Elini kaldırdı. "Bu kadar yeter."

Tekerlekli sandalyedeki adam biraz eğlenmiş görünüyordu ama gözlerindeki tehdit hemen geri döndü.

Kovboy iç çekti. "Tanrı aşkına. Terbiyeli olun, sizi vahşi dinsizler. Çocuklarım ve hayvanlarım sizden daha iyi davranıyor."

Kadına baktığında gözlerinde bir sıcaklık vardı. İlişkilerinde daha yumuşak bir taraf vardı.

"Memnun oldum Brooke," dedi kovboy. "Ben Christian Griffith. Çiftliği ben işletiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Griffith," dedim. Bazı insanlar sadece kibar bir jest olarak elini uzattığını söyler ama o söylediğinde ona inandım.

Parmak arası terliklerimin içinde huzursuzca yer değiştirdim. *İçeri girmeyi istemeli miydim?* Güneş omuzlarımı kavuruyordu.

Christian tekerlekli sandalyedeki adamı dürttü.

Bana homurdanmadan önce Christian'a bir Geyler homurdandı. "Ben Ray."

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım! Adın Ray mi? Güneş ışığı gibi mi? Bayıldım!"

Görmesi için bitkiyi havaya kaldırdım. "Bunu senin için getirdim! İstersen ona isim vermene yardımcı olabilirim. Bütün bitkilerin isme ihtiyacı vardır, biliyor musun? Hâlâ kişiliğini çözmeye çalışıyorum ama 'Betty' uygun gibi görünüyor. Benzin istasyonundaki kadın, hayatının aşkıyla tanıştığında çiçek açacağını söyledi. Eğlenceli değil mi?"

Ray'in bakışları dizime kaydı. "Kanamam var." Sert kerestesi başımı döndürdü ve kalbimi çarptırdı.

Bir erkekle konuşurken bayılacakmış gibi hissetmek normal miydi?

"Oh, o mu?" Sinirle güldüm. "Ayağım takıldı." Kayıtsızca geçiştirmeye çalıştım ama yanlışlıkla bitkiyi düşürdüm. O sırada

pişmiş toprak saksı asfaltta paramparça oldu. Zaten solmakta olan yapraklar asfaltta cızırdadı.

Kadın kıkırdadı. "Bunu izlemek eğlenceli olacak. Umarım bir öncekinden daha uzun süre dayanırsın. Burada biraz eğlence işimize yarayabilir."

Ray sessiz kaldı. Gözlerindeki küçümseme her şeyi anlatıyordu. Bu iyiydi. Meydan okumayı severdim.

RAY

TBrooke'un dizlerinin derisi soyulmuş ve yüzüne bir gülümseme yapışmış bir halde kapıma gelmesinin üzerinden iki gün geçmişti. Ve son iki gündür, hiç durmadı.

konusuyorduk.

Ona kaç kere susmasını söylediysem de susmadı.

Mickey, yeğenimin kazara evcilleştirdiği inek, arka güvertemde kalıcı olarak ikamet etmeye başlamıştı. Görünüşe göre, kıza aşık olmuş.

Neyse ki bugün birkaç saat huzur bulmuştum. Fizik tedavi için şehre gitmem gerekmeyen nadir sabahlardan biriydi. Geveze Brooke'un öğleden sonraya kadar dönmesi planlanmamıştı. Son kırk sekiz saat içinde kimseyi kovmadığım için kardeşlerim ve ailem beni yalnız bırakmıştı.

Mutfağa geri dönerek boş sulama kabını lavabonun altına yerleştirdim. Sırtım bugün bana cehennemi yaşıtıyordu - olağandışı bir durum değil, ama kesinlikle rahatsız edici bir durum.

Telefonum kucağında titredi.

CJ

İyi misin?

Cevap verme zahmetine girmedim. CJ, küçük kardeşim, bir şeye ihtiyacım olduğunda arayacağımı biliyordu.

Zaten bana yardım edemezdi. Muhtemelen insanlardan mümkün olduğunca uzaktaydı. Sığır sürüsünü arazinin medeni kısmından gittikçe daha uzağa taşıdığı ve bunun pansiyon ve restoran inşaatıyla hiçbir ilgisi olmadığı gözümünden kaçmamıştı.

Sürgülü kapı bugün açıktı ve perdenin arasından bir esintinin süzülmesine izin veriyordu. Dürüst olmak gerekirse, dışarı çıkmak ve arazide gezinmek istedim.

Çiftlik ilk kez gün doğumundan gün batımına kadar hareketliydi ve bunun nedeni sığırlar değildi.

Yıllardır babama çiftliğin finansal çıkarlarını çeşitlendirmesi için ısrar ediyordum. Sonunda beni dinledi.

Cassandra getirildi. Kardeşim Christian'a aşık oldu ve çiftliği canlandırma projesi doğdu.

Bir yandan restoran ve pansiyonun çerçeveleri yükselirken bir yandan da gelişmekte olan atçılık programını koordine etmekle meşguldü. Sonunda buna değecekti.

Bütün yumurtaları tek bir sepete koymak aptallıktı. Herkesin bir yedek plana ihtiyacı vardı. Meğer ben tencere dibin kara seninki benden kara imiş.

Siyatik sinirimden aşağı yayılan ağrıyı hafifletmek için yer değiştirdim. Dizimi zonklattı. Bu yeni bir şeydi.

Birkaç haftadır garip kas hisleri hissediyordum. Fizyoterapistim biliyordu ama bunu ikimizin arasında tuttuk.

Mutfak tezgahından uzaklaştım ve tekerlekli sandalyemi kilitledim. Dikkatlice dizimin arkasını kavradım ve ayağımı ayaklıktan kaldırdım. Gözlerimi kapattım.

kol- dayanaklarına dayadım, sonra fizyoterapistin dediğini yaptım ve hatırladığım kaslara odaklandım.

Ayağımı bir santim kaydırdığımda kalçamdan dizime ve bileğime doğru çekilen gerginliğin anısını hissettim. Bacağımı hareket ettirmek beden dışı bir deneyimdi.

Üst vücut kaba motor becerilerim ince motor becerilerimden daha kolay geri döndü. Fizik tedavide zamanımı kalem kullanmayı veya telefonumu kullanmayı öğrenerek geçirmek zorunda kalmak sinir bozucuydu.

Sesli notlar ve sesli mesajlar için Tanrı'ya şükürler olsun. İnsanlara ulaşan kişi hiç ben olmadım. Kısa yanıtlar ve orta parmak emojileri için kullandım.

Ellerimi dizimin altına sıkıştırıp ayağımı yavaşça metal dayanağın üzerine kaldırırken saate baktım. Saat neredeyse öğleden sonra ikiydi.

Brooke'un saat 1'de burada olması gerekiyordu. Bugün onun yalnız uçtuğu ilk gündü.

Elinde lanet bir aşk bitkisiyle garajımın önünde belirlediği gün, Chris ve Cassandra tampon görevi görmek için oradaydı. Dün onu kovmadığımdan emin olmak için gelen annemdi.

Saat ilerliyordu ama araba yolu boştu.

Genelde birinin evime gelmesine sinirlenirdim, peki neden geç kalmasına sinirlendim?

On dakika sonra, takırdayan bir motor garaj yolunda durdu. Mickey arka güvertedeki uykusundan uyandı ve Brooke'un arabasının sesini duyunca ön tarafa doğru yürüdü.

Göğsümdeki gerginlik boşaldı, sonra parmak arası terliklerinin şaklamasıyla tekrar yükseldi.

Gerçek ayakkabıları yok muydu? Kapıya doğru ilerlerken çıkardığı çıt çıt sesleri sinir bozucuydu.

"Merhaba!" Brooke içeri girerken şarkı söyledi.

Kilitleri değiştirme zahmetine girmemiştim ya da onu dışarıda tutmaya çalışmamıştım. Kapı kolları pahalılaşıyordu.

Takla atan ayağıyla kapıyı tekmeleyerek kapattı. Ayak parmakları bugün parlak mora boyanmıştı. Elinde iki fincan, omzunda bir çanta ve dirseğinin kıvrımından sarkan üç market poşeti vardı.

"Bugün dışarısı çok güzel," dedi. "Buraya arabayla gelmeyi seviyorum. Günün nasıl geçiyor? Öğle yemeği yedin mi? Yolumun üzerinde bir taco kamyonu vardı, umarım barbacoa seviyorsundur."

Barbacoa'yı severdim. Ama kahve ile?

Mutfağa girerken krem şanti ve serpintilerle kaplı donmuş bir karışımın içine doldurulmuş pipetten bir yudum aldı. "Kahve auranı henüz çözemedim, o yüzden sana sade bir buzlu kahve aldım. Oradan başlayacağımızı düşündüm."

Neden bana kahve aldı?

Brooke nefesini dışarı verdi. "Her neyse. Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Günün nasıl geçiyor?"

Kıvrıcık kahverengi saçları alnına ve ensesine yapışmıştı. Bronzlaşmış teni sıcaktan pembeleşmiş ve terden bir parıltıyla kaplanmıştı. Üzerinde başka bir çift minik kot şort ve kaburgalarını ve sütyenini görebileceğim kadar bol ve düşük bir atlet vardı.

"Peki," diye mırıldandım.

Brooke bana aldırış etmedi. Çünkü tabii ki umursamadı. Kasırgalar kimi rahatsız ettiklerini umursamazlar.

İçecekleri ve çantalarını tezgâhın üzerine bıraktı. "Gelirken reçetelerini ve annenin bana mesaj attığı market alışverişini aldım. Onları kaldırmam için bana bir saniye ver, sonra takılabiliriz."

Takılmak istemedim.

Brooke tuhaftı. Hemşire değildi. CNA değildi. Duvarların boyasını konuşarak söken, yüceltilmiş bir temizlikçiydi.

"Taco?" Bana parşömene sarılı bir topak uzattı. Ben de ters ters baktım.

"Tabakta mı istiyorsun? Dışarı çıkıp güvertede yiyebiliriz. Sıcağa bayılırım. Mickey dışarıda mı?" Market poşetlerinden birinin içinden kırmızı bir kutu çıkardı. "İnek ödülleri buldum! Sevip sevmediğini görmek istiyorum."

Bu lanet kadın ve onun inek ikramları konusundaki heyecanı...

Cevap vermeyince benim taco'mu tezgâha bıraktı ve kendi taco'sunu aldı. "Keyfine bak. Katılmak istersen ben dışarıda olacağım."

Mutfaktan kasıla kasıla çıkıp sürgülü perdeyi çekerek açarken ve Mickey'yi görünce ciyaklarken kışına baktım.

Harika. Şimdi benim de başım ağrıyordu.

İvir zıvır çekmecelerini çekip açtım ve ibuprofen şişesini buldum. İlaç şişeleri aptalcaydı. Açmak için emniyet kapağını yeterince iyi kavrayamıyordum.

Kapağı sol elimin avuç içine bastırarak tekrar denedim. Sağ elimin kavrama gücü daha iyiydi ama yine de etkili o l m u y o r d u . Lanet olası şeyi açamadım.

İçimde bir öfke kabardı ve ilaç şişesini odanın öbür ucuna fırlattım. İşe yaramaz pislik.

Brooke kafasını içeri soktu. "İyi misin?" İlaç şişesini gördü ve içeri girdi. "Bunlardan nefret ediyorum. Bazılarını güvenlik kapaklı, bazılarını da kapaksız yapmalılar."

Diz çöküp şişeyi kaptığı ve açtığı sırada çenemi sıktım.

"Kaç tane istiyorsun?" Gözleri benimkilerle buluştu. Bana mavi çiçekleri ve uçsuz bucaksız bir yaz gökyüzünü hatırlatıyorlardı.

Anlık sersemliğimi göz kırparak attım. "Ben iyiyim. Sadece düştü."

Brooke güldü. "Anlıyorum. Tam bir sakarım. Bu sabah telefonumun şarj aletini almayı unuttum ve onu almaya giderken merdivenlerde takılıp düştüm. Her ihtimale karşı buraya üç hap bırakacağım."

Onları avucunun içinde saymasını izledim, sonra tezgahın kenarına küçük bir yığın halinde bıraktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter." Güverteye geri döndü ve ayaklarını bir sandalyeye uzatarak yemek yerken Mickey ile konuştu.

İnekle derin bir sohbete daldığından emin olduğumda, hapları tezgahın kenarından alıp avucuma attım ve sonra geri fırlattım.

İki elimle plastik buzlu kahve fincanının etrafını sardım. Yandaki buğulanma onu kayganlaştırıyordu ama ağırdan aldım ve pipetten bir yudum alarak ağrı kesicileri yıkadım.

Sade kahve berbattı.

Yanmış kahve çekirdeklerinin tadını kovmak için taco'yu kaptım. Vay be. Güzel kokuyordu.

Sırf o bronz bacaklara bakabilmek için yarı yarıya güvertede ona katılmaya meyilliydim. *Lanet olsun.*

Sikim seğirdi. Bu rahatsız ediciydi, özellikle Çünkü üzerimde spor şortu vardı.

O bacaklar tünedikleri yerden düştü ve Brooke içeri girdi. "Oh iyi! Seni çok geç yakaladığımdan ve aç olmayacağından korkuyordum! Beğendin mi?"

Hay sikeyim. Aletimin sakinleşmesine ihtiyacım vardı. Pantolonumda büyüyen çadırı gizlemek için elimi ve taco'yu kasıklarına bıraktım.

Top haline getirdiği parşömeni çöpe atıp çöp poşetini bağlamak için eğildiğinde kıçı şortunun altından görünüyordu.

Buraya gönderilen insanların çoğu önlük giyiyordu. Zar zor giydiği kot pantolonu ve küçük vücudunu gösteren atleti giymesinin imkânı yoktu.

"Gidebilirsin," diye tersledim. Açıkçası, arkama yaslanıp güzel bir şeye bakmam gerekirdi ama bunun tek yaptığı bana kaybettiğim her şeyi hatırlatmak oldu.

Brooke durakladı. "Ne?"

"Gitmek."

Güldü. "Daha yeni geldim."

Yumruğumu sıktım ve sandalyemin kol dayanağına bastırdım. "Git."

Gözleri şortuma kaydı ve kaşlarını çatı. "Sana bir tabak getirmemi ister misin? Gerçekten yardım etmeyi düşünmüyorum. Zaten bu yüzden buradayım. Sadece seni rahatsız etmek istemedim."

Parmak uçlarında dolabıma uzanmaya başlamıştı bile.

"Tabak istemiyorum!" Kükredim. "Evimden gitmeni istiyorum!"

Brooke şok içinde donakaldı. Gözleri genişledi ve yaşlarla doldu, dışarıdaki gölet gibi cam mavisine döndü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Daha iyisini yapacağım. Ben-"

Yüzündeki acıyı görmek zorunda kalmamak için yere baktım. "Çık dışarı."

"Ve sakın geri gelme" diye eklediğimde ayakları birbirine dolandı.



EV KARANLIKTİ. Ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Gecenin bir yarısıydı ama uyuyamıyordum. Saatlerdir yatakta yatıyor, eskiden yaptığım gibi tavana bakıyordum.

Ancak bu sefer, desenleri görebileceğimiz patlamış mısırlı tavanlar yoktu. Bu benim hatamdı. İnşaatçılara tavanları düz yapmalarını söylemiştim.

Şimdi tek baktığım düz beyaz boyaydı.

Oraya şu karanlıkta parlayan yıldızlardan koymalıydım. Ya da belki bir televizyon. Bu akıllıca olurdu.

Ama tek yapabildiğim karanlığa bakıp şafağı beklemektir.

BROOKE

M Griffith Kardeşler Sığır Çiftliği'nin ahşap kapısının altından geçerken midem çalkalandı. Ray'in annesi, Claire, ben geçerken verandasındaydı. Kulaktan kulağa gülümsedi ve el salladı.

Virajı döndüm, diğer iki evin yanından geçtim - Christian ve Cassandra'nın ve Nate ve Becks'in - Ray'in iki erkek kardeşi ve aileleri.

En küçük kardeşiyle henüz tanışmamıştım ve bir yanım tanışıp tanışamayacağımı merak ediyordu. Belki de izinsiz girdiğim için beni araziden çıkardıklarında onunla tanışacaktım.

Çiftlik ofisinin bulunduğu alçak metal bina görüldü ve Cassandra'nın içeride yürüdüğünü fark ettim. Omzunun üzerinden baktı ve ben geçerken tedirgin edici bir bakışla beni izledi.

Ray'in ağaç korusu uzakta belirirken son huzuru içime çekerek sürmeye devam ettim. Kamyon her zamanki muşambasının altındaydı ve panjurlar her zamanki gibi kapalıydı. Ön kapıyı çalan iki genç dışında her şey tanıdıktı.

Garaj yoluna girdiğimde dönüp baktılar.

Dışarı çıkıp kapıyı kapattığımda genç olan "Sen kimsin?" diye sordu.

"Brooke. Sen kimsin?" "Gracie," dedi.

Büyük olan kapıyı tekrar çaldı ama cevap gelmedi.

"Ray evde değil mi?" diye sordum. Evde olması gerekiyordu, dijital takvimine göre.

Büyük olan genç bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Bilmiyorum. Onu görmemize izin vermiyor." Onun kederli iç çekişi kalbimi kırdı.

"Hangi yetiştikine aitsin?" diye sordum.

"Christian bizim babamız," dedi büyük olan.

"Ve Cassandra o bizim kötülük üvey anne adayı," genç olan ekledi.

Güldüm. "Yani Ray senin amcan mı?"

Genç olan başını salladı. "Ben Gracie. Bu da kız kardeşim Bree."

Zayıfça gülümsedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Burada ne yapıyorsun?" Bree sordu. Tahmin etmem gerekirse on dört ya da on beş yaşlarındaydı.

Telefonumdan saati kontrol ettim. "Amcanla takılmak için buradayım."

Gracie'nin kaşları kalktı. "Ona bizim de onunla takılıp takılamayacağımızı sorar mısın? Belki sana evet der."

"Soracağım."

"Teşekkür ederim!" Gracie kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı.

Kızlar rampadan aşağı koştular ve ağaçların arasından geçtiler. Panjurların çatladığını gördüğümde neredeyse yaprakların arasında kaybolmuşlardı.

I bekledi a An, sonra çaldı. Ne zaman o cevap vermeyince kolu denedim. Sürpriz bir şekilde kilitli değildi. Işıklar kapalıydı ama kapının yanındaki pencereden içeri güneş ışığı giriyordu. Ray bugün koltuğunda oturuyordu.

Televizyon açık ama sesi kapalı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Gururumu bir kenara bıraktım ve kapıyı arkamdan kapattım. "Çalışmak için buradayım."

"Sana geri gelmemeni söylemiştim." "Biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama yine de benim evimde duruyorsun."

"Bu işe gerçekten ihtiyacım var," diye mırıldandım. Ray sessiz kaldı.

"Bak, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık. Belki de oturup konuşmamız ve birbirimizi tanımamız gerekiyor, böylece benden ne istediğini anlayabilirim."

Hala bir şey yok.

"Kovulamam," diye itiraf ettim. "Bir müşteri daha kaybedersem, bana başka müşteri vermezler. Zaten faturalarımı ödeyemiyorum ve ben sadece..." Omuzlarımı dikleştirdim. "Yemin ederim daha çok çalışacağım."

Beni uzaktan inceledi, savunmamı zihninde gözden geçirirken çenesi esnedi. "Bir kez olsun zamanında gelmekle başlayabilirsin."

Aceleyle içeri girip çantalarımı yere bırakırken başımı salladım. "Denerim. Genelde senden önce duruyorum ve bazen kaçmak zor oluyor ve ben-"

"Konuşmayı kes," diye kestirip attı.

Olduğum yerde donakaldım.

"Evet, efendim." "Bana öyle deme." "Bay Griffith?"

Gözlerini kapadı ve ofladı. "Ray iyi."

"Yeğenlerin buradaydı."

"Biliyorum," diye tersledi.

"Gidip onları bulmamı ve içeri almamı ister misin?"

"Hayır."

"Tamam..." İçimi çektim. *Benimle çalış dostum.*

Ray gözlerini güverteye çevirdi. "Hadi gidip orada oturalım."

Koltuktan kalkmasına yardım etmek için acele ettim ama ayağım takıldı. ve sap . benim Çanta. I ciyaktadı olarak I yuvarlanmış

öne çıktı ve yere çarptı.

Ray ofladı pufladı. "Aman Tanrım."

Ayağa fırladım, ayağımı kumaş kayıştan kurtardım ve aceleyle yanına gittim.

Ray doğrulunca tekerlekli sandalyesini kenara çektim.

Ona doğru uzandığımda, "Dokunma bana," diye tersledi. Sesindeki öfke hissediliyordu.

Sarsılarak geri döndüm.

"Git dışarıda bekle."

"Ama benim-"

"Dışarıda mı bekleyeceksin yoksa kovulacak mısın?"

Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp dışarı çıktım ve beklemeye başladım. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ve görünürde tek bir bulut bile yoktu. Güvertesi nefes kesici bir manzaraya sahipti ama merakım beni alt etti.

Açık sürgülü kapıdan Ray'ın koltukta öne doğru eğilmesini izledim. Göğsünü yana çevirdi ve yavaşça tekerlekli sandalyesine doğru geri geri gitti. Fren kilidini açıp beni karşılamak için kendini dışarı itmeden önce bacaklarını ayaklıkların üzerine kaldırdı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi Ray güvertenin kenarına yuvarlanıp ufka bakarken. "Seni burada istemiyorum."

"Tamam." Kırgınlığımı ve utancımı yuttum. "Yolundan çekileceğime söz veriyorum. Temizlik yapabilirim ve ne istersen yapabilirim. Sadece... Tekrar kovulamam."

"Beni kasabaya götürebilirsin," dedi.

"Evet. Tabii ki. Çok isterim. Gerçekten elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

O baktı at Ben için a uzun an. "Değil mi

Üniforma falan mı giyiyor olman gerekiyordu?"

Güldüm ve şortuma ve atletime baktım. "Evet. Ama Bay Wilson - sabahları kontrol ettiğim adam

-Her zaman kim olduğumu bilmiyor v e sinirlenip bana bir şeyler fırlatıyor. Bu sabah ırmikti. Anladım ki

Üstüme bulaşmasını istemezsin. Bir süre sonra kabuk bağlar. Bu yüzden arabamda üstümü değiştirdim."

Yüzünde bir şey parladı ama tek kelime etmedi.

"Sen... beni istiyor musun-" "Sorun değil," diye homurdandı.

Ellerime baktım, toprağın içinde eriyebilmeyi diledim.

Ray bana bakmayı bırakmamıştı. Bu sinir bozucuydu. Onun hakkında bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Ama bir yabancının huzurunda oturmak yerine, günlerdir yemek yememiş bir aslanın huzurundaydım.

"Neden kovulmuyorsun?" diye sordu.

Çenemi kaldırdım. "Neden beni burada istemiyorsun?" "Önce sen."

"Yaşamak pahalıdır," dedim.

Bu onun gülümsemesine neden oldu, ama hemen kayboldu. "Git başka bir iş bul."

Öfkelendim. "Sahip olduğum her işten kovuldum. Bir ailem yok ve zaten işlerin gerisindeyim. İşleri yoluna koyana kadar bu işe biraz daha tutunmam gerekiyor."

"Neyi anlamaya?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Hayatımda ne yapıyorum?"

"Biraz daha uzun ne kadar?" Ray lafı dolandırdı. O bir pazarlık ediyordum ve top oynamaya fazlasıyla istekliydim. "İki yıl."

Alay etti.

"Ben ciddiylim. Sadece yirmi beş yaşına gelene kadar düzenli bir işte çalışmam gerekiyor, sonra da güven fonuma erişimim olacak."

Elini cebine attı ve uzun bir ip çıkardı. Onu tekrar tekrar düğümlemeye başlamasını izledim. "Yani, hayatında ne yapacağına karar vermek için iki yıl mı bekleyeceksin?"

"Peki ya sen?"

Sol eliyle kuyruğu ilmeğin içinden geçirmeye çalışırken ipten başını kaldırmadı ama tam olarak başaramadı. "Peki ya ben?"

"Ne iş yapıyorsun?"

Ray cevap vermedi.

"Bana kendin hakkında bir şey söyleyecek misin? İstemiyorsan sorun değil. Evinizi temizlerken ve ayak işlerinizi yaparken kafamda küçük hikayeler uydurur ve çılgınca spekülasyonlar yaparım."

Ray'in kafası bana doğru döndü. "Yanlış anlama. Sadece ailemin beni yalnız bırakmasını istiyorum. Seni burada istemiyorum."

Dudağımın titremesine engel olamadım. "Bunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz."

Titiz bakışlarını ipten kaldırdı. Ray dudaklarını yalamadan önce bir süre bana baktı. "Ben bir boğa binicisiydim."

"Gerçekten mi? Bu çok havalı!"

İğneleyici bir kahkaha attı. "Senin için her şey yolunda mı?" "Şey, evet. İnsanlar iyi. İnsanları tanımak hoşuma gidiyor.

Evren beni kimin yanına koymayı uygun görürse." "İnsanlar berbat."

"Yani..." Güvertenin ahşap tahtalarına baktım. "Kalmama izin verecek misin?"

Sol elini kullanarak ipin kuyruğunu bir ilmeğin içinden geçirdi ve sıkıca çekti. "Seni kovarsam yedek planın ne?"

Güldüm. "On tane falan yedek planım kalmadı."

Aramızdaki gerginliğin gevşemeye başladığını hissettim.

Belki arkadaş olamayız ama bir arada yaşayabiliriz.

"Yedek planın neydi?" diye sordum. "Bilirsin, boğa biniciliğinden sonra. Bunun sonsuza kadar yapabileceğin bir şey olduğunu düşünemiyorum."

Ray iple oynamaya devam etti, bana bakma zahmetine bile katlanmadı. "Benim hiç olmadı."



Ray tekerlekli sandalyesini iterek mutfaktan geçip ön kapıyı açarken, "İSA MESİH!" diye bağırdı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Ateşkesimizin üzerinden üç gün geçti ve hâlâ bana bağıırıyordu.

Kovulmamanın bir numaralı kuralı: Huysuz boğa güreşçisini kızdırmayın.

İkinci kural? Kovulduğunuzda, çenenizi dik tutun. Huysuz boğa binicisi ateşliydi.

"Sorun yok!" Bir bulaşık havlusu kapıp dumanı tavadan uzaklaştırırken söyledim.

Ray sisin içinde öksürdü. "Sen tam bir felaketsin. Bunu biliyor muydun?"

Havluyu bıraktım ve lavabonun üstündeki pencereyi açarak içeri esinti girmesini sağladım.

"İşte," dedim geri çekilip ellerimi şortuma silerken. "Duman kısa sürede sönecek. Zarar yok, faul yok."

Arkamda bir şey çatırdadı. Döndüm ve çığlık attım. "Aman Tanrım!"

Ray yüksek sesle küfretti. "Ocağı kapatmadın ve üstüne bir de havlu mu koydun?"

"Unutmuşum!" Alevler pamuklu bezi yalayıp geçerken ciyakladım.

"Beş saniye önce oldu!"

"Dumanı dışarı çıkarmaya çalışıyordum!"

"Tanrım! Burada ne haltlar dönüyor?" Cassandra kapı aralığında durmuş, ellerini burnuna ve ağzına kapatmıştı.

Yüksek topuklu ayakkabıları ve pantolon takımıyla tepinerek geldi, ocağı kapattı, havluyu çekip aldı, yere bıraktı ve ateş sönene kadar üzerinde tepindi.

"Sadece yumurta kızartmaya çalışıyordum," dedim yanmış çay havlusunu temizlemek için çabalarken.

Burnunun kenarını sıktı. "Her neyse. Sen Ray'in soronusun."

Ray, "Tanrım, teşekkürler," diye homurdandı.

Cassandra ona bir parmak salladı. "Ancak benim sorunum sensin."

"Kıçına ne girdi?" diye alay etti. "Griffith kardeşinle cennette sorun mu yaşadın?"

"Hayır," diye tersledi. "Geçen gün kızlarıma götlük yaptın. Bu da demek oluyor ki ben de sana götlük yapacağım. Anladın mı?"

Ray alay etti ve sandalyesini ondan uzaklaştırmak için direksiyonu itti. "Ben bir bok yapmadım."

"Onları dışarıda bıraktın."

"Kapı kilitli değildi."

"Öyle mi? Senin aksine onlar saygılı olmak için yetiştirildiler. Şimdi kafanı kıçından çıkar yoksa bunun bedelini cehennemde ödersin."

Cassandra sarı saçları ve pahalı parfümüyle bir hortum gibi dışarı fırlarken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Sanırım ona aşık oldum," diye fısıldadım.

Tek kelime etmedi.

"Neden yeğenlerini görmüyorsun?" Havlunun cesedini çöpe atarak sordum ve yerdeki siyah çizgileri silmek için bir kağıt havlu kullandım.

Hala cevap yok.

"Onlara yakın mısın?"

İrkildi. Zar zor fark ediliyordu ama suçluluk duygusuna çok benziyordu. "Eskiden öyleydi."

"Ne oldu?"

Ray bir kaşını kaldırdı. "Bunun gerçekten seni ilgilendirdiğini mi düşünüyorsun?"

Güldüm. "H a d i a m a . Birbirimizi tanımamız gerekiyor."

"Yok." Kızartma tavaşının sapını tuttu ve yumurtanın yanmış kalıntılarını çöpe attı.

"Sır saklamakta çok iyiyimdir. Bir keresinde oda arkadaşım bana çalıştığı restoranın genel müdürlüğüne kadar yükseldiğini ve kağıt havluları hiç değiştirmedini çünkü makinenin kilidini nasıl açacağını ve yeni ruloyu nasıl koyacağını bilmediğini söyledi. Bu yüzden yeni personele bunu yapmasını söylüyor ve meşgulmüş gibi davranıyor. Ben de kimseye söylemedim."

Ray çenesini geriye doğru eğdi ve ofladı.

"Brooke." "Ne?"

"Az önce bana söyledin."

"Hadi ama," diye yalvardım. "Ben buradayken benimle hiç konuşmuyorsun. Günler oldu ve ben deliriyorum."

"İkimize de yetecek kadar konuşuyorsun."

"Konuşmayacağıma söz verirsem, bana söyler misin?"

Ray bana baktı. Ona gülümsedim. O da gülümsemedi.

"Lütfen?" Yalvardım.

Ray tekerlekli sandalyesini buzdolabının yanına itti ve bir şeyler atıştırmak için etrafı karıştırdı. "Anneleri -yengem-kızlar küçükken öldü." Buzdolabının kapağını çarparak baharat şişelerinin takırdamasına neden oldu. "Colorado'da yaşıyordum. Birkaç aylığına çiftliğe döndüm. Christian yas tutuyor ve çiftlikle uğraşıyordu. Nate görevdeydi. CJ çocuktı. Ben de kızlarla birlikte evde kaldım. Sonunda kendi hayatıma döndüm ve onlar büyüdü. Kasabaya geldiğimde onlara sürpriz yapardım. Onları okuldan kaçırır, öğle yemeğine götürür ve eskiden yaptığımız gibi takılırdım. Hepsi bu kadar."

Yüce Tanrım. *Hem* seksi *hem de* çocuklarla arası iyi olamazdı. Bu kombinasyon karşı konulmazdı.

Kızartma işlemine yeniden başlamak için buzdolabından bir yumurta aldım. Ray kızarmış yumurtalı sandviçin kulağa hoş geldiğini söylemişti ve lanet olsun ki ona bir tane yapacaktım.

"Onları çağırmalısın. Pizza f a l a n ısmarla. Oh! Bir oyun gecesi yapabiliriz! Bu çok iyi olur.

çok eğlenceli! Büyüdükleri halde hâlâ sizinle takılmak istiyorlar."

"Onlarla takılmak istemiyorum." Ve bu sözlerle odadan çıktı.

BROOKE

T Bugün iyi bir gün olmayacaktı. *Harika* bir gün olacaktı. Bay Wilson bugün bana yulaf ezmesi fırlatmadı, bu yüzden şirket polom hâlâ tertemizdi. Evinden tam öğlen çıktım ve bir kahve içmek için zamanım vardı. çiftliğe gitmeden önce durdum.

Güneş parlıyordu, kuşlar şarkı söylüyordu, barista bana birinin beğenmediği fazladan bir içecek verdi ve yarın izin günümdü.

Hayat inanılmaz bir şeydi.

Yaz güneşine adım attığımda kahve dükkânının kapısının zilleri şingirdadı.

Pipetten bir yudum aldım ve kaldırımdan arabama doğru ilerledim. Açık salonun kapısından oje ve çıkarıcı kokusu yayılıyordu. Tırnaklarımı yaptırmayalı uzun zaman olmuştu. Ama Ray'le ilk haftamda kovulmadığım için aldığım ekstra ücretle belki biraz savurganlık yapabilirdim.

Kilerim doluydu, benzin depom doluydu, telefon faturam ödenmişti ve bu ayki kira paramın bana düşen kısmını çoktan bir kenara ayırmıştım.

Kendimi toparlamıştım ve bu çok iyi hissettiriyordu.

"Hey, Stacey!"

Arkamı döndüğümde Nick'in elleri cebinde kaldırımda ilerlediğini gördüm. "Aman Tanrım!" Ağız dolusu espresso ve dondurmanın arasından mırıldandım. "Hey!"

Yanıma yaklaşırken cüzdanından sarkan zincir şingirdadı. "Burada ne yapıyorsun? Çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

"Oh, öyleyim!" Hızla buğulanarak gözyaşı damlalarıyla kaplanan plastik bardağı oynatırken "Evet," dedim. "Çiftliğe gitmeden önce biraz enerji almak için durdum."

Başparmağını zayıflamış kalem bıyığının üzerinde gezdirdi. "Çiftlik mi?"

"Griffith Kardeşler Çiftliği."

"Doğru..." Elimdeki kahveleri inceledi. "Bak, sanırım geçen ay beni kamu hizmetlerinden mahrum bıraktın."

Kalbim parçalandı. O kadar dikkatliydim ki... Nakit ödeme yapmış ve her bir doları saymıştım. "Gerçekten mi?"

Nick kollarını kavuşturdu ve başını arkaya eğdi. "Bak, payını ödeyemezsen odanı başkasına veririz." Omuz silkti. "Seçim senin. Öde ya da yerini kaybet."

"Yemin ederim, sana doğru miktarı verdim. Ben sadece-"

"Burada bir sorun mu var tatlım?" Dev bir gölge beni yuttu.

Döndüm ve Christian Griffith'in arkamda durduğunu gördüm. "Merhaba, Bay Griffith!"

Bana bakmadı. Onun yerine bakışları Nick'in üzerindeydi. "Bu adam seni rahatsız mı ediyor, Brooke?"

"Kim?" Başımı Nick'e doğru eğdim. "O mu? Oh, hayır. Bu benim oda arkadaşım. En azından bir tanesi." Güldüm. "Evi altı kişi paylaşıyoruz."

Bay Griffith daha çok hırlamaya benzeyen alçak bir sesle mırıldandı. Kalın kollarından birini diğerinin üzerine geçirerek karnının üstüne dayadı. "Yolumuza mı çıkıyorsun?"

"Evet, efendim," dedim.

Nick geri çekilmeye başladı. Sanki Bay Griffith kovboy şapkasının altından sert bir bakışla onu korkutup kaçırmıştı. "Seninle evde görüşürüz, Stacey."

"Ben Brooke," diye arkasından seslendim.

Christian etrafımda dönerek önümde durdu. "Bu senin erkek arkadaşın falan mı?"

Kıkırdadım. "Bu çok komik."

Ama gülümsemedi. "Seninle her zaman böyle mi konuşuyor?"

Omuz silktim. "Önemli bir şey değil. Nick sadece... Nick."

Christian etrafına bakındı. "Çiftliğe gitmek için araca ihtiyacın var mı?"

"Oh, hayır. Yine de teşekkürler. İnsan fırtına bulutuyla uğraşmadan önce biraz kendime gelmeye çalışıyorum."

Bu onu güldürdü. "Harika gidiyorsun, tatlım." Babamı özlememe neden olacak şekilde kolumu sıktı. "Ray'in yardım almak konusunda zorluk çıkardığını biliyorum ama sen diğerlerinden daha uzun süredir buradasın."

Dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Bence Ray'in yardım alması sorun değil. Yani, kim yardım istemez ki? Müşterilerimin çoğu yardım istiyor. Bunu isteyebilecek kapasitede olduklarını unutanlar aileler oluyor."

Bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Sana rastladığıma sevindim. Kasabadaki işlerimi bitirmem gerekiyor ama çiftlikte görüşürüz."

"Görüşürüz," diyerek el salladım ve arabama doğru yola çıktım.

Çiftliğe doğru yol alırken radyoyu sonuna kadar açarak motorumdaki tıkırtıyı duymazdan geldim. Motor kontrol lambası gülen yüz etiketinin arkasından güneş ışığı gibi parlıyordu.

Çiftlik hoş bir manzaraydı. İnşaat şirketi logolarıyla süslenmiş iki kamyonun yanından geçtim. Devam eden inşaat projeleri hakkında pek bir şey bilmiyordum ama izlemek büyüleyiciydi.

Ray'in anne ve babası Claire ve Silas'a evlerinin önünden geçerken el salladım. Nate ve Becks'in evi karanlıktı ama bunun nedeni ülke dışında olmalarıydı. Ray'in yeğenleri Bree ve Gracie toprak yolda koşarken yanlarından geçerken yavaşladım ve onlara el salladım.

Buraya bayıldım. Herkes çok arkadaş canlısıydı.

Çiftliğin gelişmiş kısmı uzakta kalırken, Ray'in ağaç korusu görünmeye başladı. Yoldan aşağı inerken yapraklar arabamı yuttu. Birdenbire sanki kendi küçük dünyamda gibiydim.

Çiftlik, ağaç sınırının dışında yoktu. Ray'in evi tamamen kapalıydı. Bir yanım bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyordu.

Dışarı fırladım ve eşyalarımı içeri taşıdım ama Ray'i hiçbir yerde bulamadım. Programı yanlış mı anlamıştım? Ray'i bir randevuya götürmesi gerektiği için mi Bay Griffith'e kasabada rastlamıştım? Ray neredeydi?

"Ray?"

Yatak odasının kapısı kapalıydı. Kulağımı dayadım, yaşam kanıtı için dinledim.

Kapıyı tekrar çaldım. "Ray, benim. Burada olduğumu haber vereyim dedim."

Hala bir şey
yok. "Ray?"

Midem çalkalandı. Ya bir sorun varsa? O neredeydi? Kimi aramalıydım? Birini mi aramalıydım, yoksa gidip çiftlikte birini mi avlamalıydım?

Bekle.

Güverteye açılan sürgülü kapı açıldı.

Kafamı dışarı çıkardım ve rahat bir nefes aldım. Ray havuzun kenarında düğüm atıyordu. Kahveleri ve getirdiğim çantayı aldım ve güverte rampasından aşağı indim.

Onunla buluşmak için avluda yürürken parmak arası terliklerimin altındaki çimenler yumuşacıktı. "Hey, sen!"

Ray attığı düğümlerden başını kaldırıp bakmadı. Bugün farklıydılar. Sadece ellerini meşgul etmiyordu.

Akılsız bir işle uğraşıyordu; bir desen yaratıyordu. Sol eli, pürüzsüz ipiilmekleyip çekerken biraz daha güçlü görünüyordu.

"Günün nasıl geçiyor?" Yaklaşırken sordum. "Seni yalnız bırakmadan önce evden bir şey ister misin?"

"Hayır," diye homurdandı.

"Tekerlekli sandalyeni çimenlerden aşağı nasıl indirdin?" Kahveleri yere bırakıp çantamı karıştırırken sordum.

Ağır bir nefes verdi. "Neredeyse yaptığım tek egzersiz bu."

"Bu yüzden mi elektrikli sandalye kullanmıyorsun?" "Evet," diye mırıldandı.

"Bugün biri çok konuşkan," diye not ettim. "Bunu sevdim."

Tüm düğümleri çözmeye çalışırken gözlerini devirdi.

"Göleti sevdim," dedim bardak tutucuyu çıkarıp tekerlekli sandalyesinin koluna takarken. "Doğal mı yoksa sen mi koydurdun?"

Bana ihtiyatla baktı. "Doğal. Ne yapıyorsun?"

Fazla kahveyi bardak tutucuya bıraktım. "Bavullar için bu bardak tutucuyu buldum ve senin için işe yarayabileceğini düşündüm. Artık benimle kahve içebilirsin ve tutmak zorunda kalmazsın. Ilık buzlu kahveden daha kötü bir şey yoktur. Oda sıcaklığındaki sıcak kahveden daha kötü. Kuru kahve içmek gibi bir şey."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Karamelli buzlu latte. Bana bedava verdiler." Ray bir yudum aldı, sonra yüzünü buruşturdu.

"Hayran değil misin?"

"Hayır."

Bardaklarımızı değiştirdim.

"Benimkini dene." Bana ters ters baktı.

"Ne? Ne? sen düşünmek Ben çalışıyor için zehir sen ya da başka bir şey? Kahve auranı okumaya çalışıyorum."

İğneleyici bir kahkaha attı. "Benim neyim?"

"Kahve auranız. Bilirsiniz, burcunuz gibi ama çok daha önemli. Birinin sevdiği kahve türü, onun kişiliği hakkında çok şey söyler."

Ray önce çikolata parçacıklarıyla süslenmiş krem şanti karışımına, sonra bana, sonra da kahveye baktı.

"Lütfen?" Yalvardım. "Bunu dost canlısı komşunuz Yay için yapın."

Ray bir yudum aldı. Yüzünde herhangi bir tepki yoktu. "Tekrar dene."

"Tamam, ama ısınıyor muyuz? Daha mı soğuk? Bana nerede olduğumuzu söyle. Yaklaşıp yaklaşmadığımı bilmem gerek."

Ray düğüm atmaya geri döndü. "Kuru kafa içmek gibi."

Parmak arası terliklerimi çıkarıp çimlere uzanırken güldüm. "Sanırım yaklaşıyorum. Sadece kabul etmek istemiyorsun. Bana bir hafta daha ver, seni çözmüş olacağım."

"O zamana kadar seni kovmayacağımı düşünmen çok cesurca."

"Benden hoşlanıyorsun," dedim gözlerimi kapatıp güneşi içime çekerek.

Ray sadece homurdandı.

Arkadaşça bir sessizlik içinde bir saat geçirdik. Ray desen üstüne desen bağladı, ben de gökyüzündeki bulut şekillerini inceledim.

"Peki işe yaradı mı?" Güneş bulutların arkasından çıkıp beni kör ettiğinde sordum.

"Ne işe yaradı mı?"

Çantamı karıştırıp güneş gözlüğümü aradım ama sonunda Tatlı Turta çantamı çıkardım. "Benim burada olmam. Ailen seni yalnız mı bıraktı?"

"Çoğunlukla," dedi biraz da hayal kırıklığıyla. Elleri yorulmuş olmalıydı çünkü düğümü atmakta zorlanıyordu.

"Neden sürekli düğüm atıyorsun?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" "Çünkü senden hoşlanıyorum."

Kara kaşları birbirine çatıldı. "Yapmamalısın."

"İstiyorum. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok." Şekerlerine baktı.

"İstemek bir tane?" I kıpırdadı ve Çanta etrafta. "Bu Artık çoğunlukla yeşil ve sarı olanları."

"Neden?"

"Neden ne? Neden sana bir tane teklif ediyorum?"

"Hayır. Neden yeşil ve sarı olanlar kaldı?"

"Çünkü onları sevmiyorum," dedim gözüme kestirdiğim mavi bir şekeri gördüğümde. Mavi olanlar en iyisiydi.

Ray ulaşıldı dışarı ve yavaşça kıvrılmamış onun Parmaklar. "Yeşil."

Avucuna üç tane bıraktım. Onları hap gibi geri fırlattı ve şekerleri çıkırdattı.

"Peki, bu halat da neyin nesi?"

"Konuştuğumuzu söylemedim."

"Sadece merak ediyorum," dedim pembe bir tane bulduğumda. "Seni kovmamı mı istiyorsun?"

"I düşündüm sormak sorular içinde ve işyeri teşvik edildi."

"Değil."

"Hadi ama. Bana bir şey söyle," diye yalvardım. "Çok iyi davrandım."

Ray bir kaşını kaldırdı.

Avuçlarımı birbirine bastırdım. "Lütfen."

Ofladı. "İnce motor becerilerim berbat."

"Bana oldukça iyi görünüyorlar."

"Don't himaye etmek Ben, Sunnyside. I düşündüm sen bundan daha iyiydi."

"Aww! Beni mi düşünüyorsun?" Kıkırdadım.

"Duygulandım." "Kafanın büyümesine izin verme. Seni şu anda kovmayı düşünüyorum. günde en az üç kez."

"Gördün mü? Tüm o hırıltıların ardında komik olduğunu biliyordum. Evet. İp bağlama. Boğa binerken yaptığın bir şey miydi?"

Ray bana baktı, sonra güldü. "Hayır. Bazı rodeolarda kement atma yarışmaları olur. Ben öyle bir şey yapmadım."

"Oh. Bu harika. Yapmayı sevdiğin bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bilirsin, tek yaptığın bu olduğu için."

"El becerilerime yardımcı olması gerekiyordu. Ellerimde hâlâ sorun var."

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" "Zaten biliyorsun."

"Bir boğa binicisi olduğunu söylediğini ve şimdi sadece huysuz bir münzevi olduğunu düşünerek bazı varsayımlarda bulunabilirim. Ama bunu senden duymak isterim."

"Google'da ara."

Kalbim sıkıştı. İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Bana birazcık bile olsa güvenmesi için onu gerçekten yıpratabileceğimi düşünmüştüm.

Ofladı ve elini uzattı. "Çantayı bana ver."

Pes ettim ve şeker torbasını uzattım. Ray torbayı kucağına koydu ve karıştırmaya başladı. Yavaşça sarı bir tane kopardı. Teker teker sadece sarı ve yeşil şekerleri çıkardı ve avucunun içine bıraktı.

Çantayı geri verdi ve ağzına sarı bir tane attı.

"On sekiz ay önce şampiyona sırasında kaza geçirdim. Boğadan fırladım. Kafamın üstüne düştüm. Omurgam kırıldı. Akciğerim delindi. Bir sürü kaburgam kırıldı. İç kanama. Her şey."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bu çok korkutucu."

Omuz silkti. "Bayılmışım. Üç hafta sonra uyanıncaya kadar ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Yani, sen olmuştur çalışıyor üzerinde almak senin Hareketlilik geri döndü mü?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Bir insan deneyi için kobay olarak kullanılmama izin verdim. Sıçanlar için iyi oldu,

ve kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Hareket kabiliyetimi yeniden kazanmama yardımcı oldu. Bir de fizik tedavi. O boktan nefret ediyorum."

Kolumu dizlerimin üstüne koydum ve çenemi avucumun içine aldım. "Bu inanılmaz. Bir buçuk yılda çok yol kat ettin."

Son şekerleri de bitirdi ve ipi eline aldı. "Pekâlâ. Bugünlük bu kadar konuşma yeter."

RAY

Brooke'u düşünmeden edemiyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Buraya en son geldiğinde üzerinde iğrenç işlemeli bir polo vardı, ama yine de şunları giyyordu

Kıçına boyanmış Daisy Dukes.

Fayans duvara yaslanmış oturağa yaslandığımda duştan gelen su yüzümden aşağı aktı. Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve başımı arkaya eğerek buharı içime çektim.

İlk defa kaza hakkında konuşmaktan nefret etmedim. Sadece bu konuda saçmalamaya devam etmeden önce kendimi durdurmam gerekiyordu. Meraklıydı ama yatıştırıcı ya da patronluk taslayıcı değildi.

Ve lanet olsun, cehennem gibi iyiydi.

İri mavi gözler. Ellerimi sokmak istediğim kalın kahverengi saç bukleleri. Ortasında yastık gibi görünmelerini sağlayan bir çizgi olan kiraz dudaklar. Ceylan gibi bacaklar ve her duyduğumda zihnimdeki bulanıklığı bozan bir kahkaha.

Tartışmaya açık bir şekilde, işinde berbattı. Yine de, bir buçuk yıl boyunca bana tahammül etme konusunda kabul edilebilir bir iş çıkaran tek kişiydi.

Hâlâ çok konuşuyordu ama en azından bir karşılık beklemiyordu.

Elimi aletimin etrafına sardım ve yavaş bir nefes verdim. Şaftımı yukarı ve aşağı çalıştırırken onun düşünceleri aklımı doldurdu.

Hareketlerim tutarsızdı, ama bu kasıklarımıdaki baskının kaynamasını engellemiyordu.

Lanet olsun, çok güzeldi.

Geçen gün çimlerde yuvarlandı ve yüzüstü yattı. Bir saat boyunca o kışa baktım. Onun çarşaflara dolanmış fantezileri zihnimden süzülürken inledim, aletim gittikçe sertleşti.

Çavuşu tokatlamaya çalışmamın bir önemi yoktu. Saniyeler içinde Brooke'u düşünmeye başlamıştım. Saçları savrulmuştu. Teni kızarmıştı. Dudakları ayrılmıştı ve nefes nefese kalmıştı.

Bir kadın istemeyeli uzun zaman olmuştu.

Bir kadın beni istemeyeli daha da uzun zaman olmuştu.

Yıkanmayı bitirdim ve suyu kestim. Normalde duştan çıkmak için parmaklıkları ve makaraları kullanırdım ama buhar -ve orgazm- beni biraz gevşetmişti.

Gözlerimi kapattım ve bacaklarım üzerinde çalışmadan önce fizyoterapistimin bana yaptırdığı zihinsel egzersizleri yaptım.

Kaslara odaklanın. Nasıl hissettirdiğini hatırlayın. Bu hisleri izole edin ve hareketin her bir parçasına odaklanın.

Fen dersindeki bir şemaymış gibi sol dizime odaklandım. Ayağımı duş zeminine yerleştirmek için büktüğümü hayal ettim. Öne doğru eğilmeyi ve ayağa kalkmak için yukarı itmeyi düşündüm.

O hafta terapi saatlerimin çoğunu ayakta vücut desteğiyle geçirmiştım ve bacaklarım gazı olan bir bebek gibi çalıştırılıyordu. Terapistimi umutlandıran rastgele kas spastisitesi nöbetleri geçirdim. Bunu iyimser bir kuruntu olarak değerlendirdim.

Ama bir parçam da bu hayallere tutunmaya devam etti.

Duvardaki demirleri kavradım ve yavaşça, yavaşça hamstringlerimi ve quadlarımı kaldırmaya odaklandım. Sol uyluğum plastik duş oturağından kalktı. Ayağımı duşun dokulu zeminine düz bir şekilde koyarken gözlerimi daha da sıkı kapattım. Ayak bileğimde garip bir his birikti - ya da en azından ayak bileğim olduğunu düşündüğüm şey.

Barları ittim, vücudumu sadece kollarımla kaldırdım, ağırlığımın büyük kısmını bacaklarımdan uzak tuttum.

Yavaşça, duş destek çubuklarına tutunmaya devam ettim ama kollarımdaki gerginliğin bir kısmını serbest bıraktım.

Lanet olsun. Dizlerim çok acıyor.

Dişlerimi sıktım ve sol elimi yavaşça açıp bir çubuğu bırakırken gözlerimi açmaya cesaret edemedim.

Su damlacıkları vücudumdan aşağı akıyordu. Duşun altındaki kaymaz kaplamanın bir önemi yoktu. Hâlâ bok gibi kaygandı ve düşme riskini göze alamazdım.

Ama belki...

Ayağımı kaldırıp bir adım atarken düşük göz kapaklarının arasından baktım.

Vay anasını.

Bir nefes daha aldım. Ağırlığımı kaydırıp sağ dizime ve kalçama odaklandığımda destek çubuğundaki parmak eklemlerim beyazlaştı. Sağ ayağımı yere diktim ve daha az tereddütle ağırlığımı ona verdim.

Kolum arkamda gerilmişti. Bırakmadan bir adım daha atamazdım.

Ama ben ayaktaydım.

Bir sonraki destek çubuğunu tuttum ve her seferinde yapmayı başardığım gibi kendimi duştan dışarı çektim.

Aileme kaydettiğim ilerlemeden hiç bahsetmemiştim ve terapi ekibime gizlilik yemini ettirmiştim.

Sırtımdaki elektrotlar çalışmayı durdurursa ne olur? Yaşlandığımda ve vücudum

Ortalama bir insandan daha hızlı mı? Kaslarım tekrar felç olursa ne olur?

Yük olmamak için on sekizimde çiftlikten ayrıldım. Boğa biniciliğinin risklerinin farkındaydım ama bu benim çıkış biletim olmuştu.

Şansımı zorlamak istemediğim için kurulandım ve tekerlekli sandalyemi kullanarak giyindim.

Biri kapıyı çaldığında spor şortumu yeni giymiştim.

Brooke'un daha sonra burada olması gerekiyordu ama bu onun kapıyı çalma sesine benzemiyordu. Bu da demek oluyor ki-

"Ray?" diye seslendi kardeşim Nate içeri girerken.

Evet. Kapım için o şifre kilidini almam gerekiyordu.

Burada benden başka kimse eşyalarını kilitlemedi. Griffith'in mutfağında dolaşması da bunun kanıtıydı.

"Dönmüşsün," dedim sandalyemi oturma odasına iterken ve kanepenin köşesinde düzgün bir dönüş yaparken.

Nate, dış ilişkiler muhabiri olarak çalışan karısı Becks'le birlikte seyahat ediyordu. Orduda geçirdiği zaman sayesinde eşinin güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu ama artık denizaşırı ülkelere gittiklerinde ebeveynlik görevini o üstleniyordu.

"Dün gece geldim," dedi buzdolabımdan kendine yardım ederken. "Jet lag berbat bir şey."

"Bu sefer neredeydin?"

"Becks Afganistan ve Pakistan sınırındaki bir çatışmayı takip ediyordu. Kanal onu İslamabad'da görevlendirmişti, ben de o sahadayken Charlie'yle otelde takıldım."

Charlie, annesininkine benzeyen kızıl saçları olan iki yaşındaki yeğenimdi.

"Becks için her şey yolunda mı?" Ben sordum.

"Evet. Çok çılgınca bir şey değil." Nate buzdolabından plastik ambalajlı bir kâse çıkardı ve üstünü karıştırdı. "Ne var?"

Bu da ne böyle?"

İçimden güldüm. "Brooke'un pişirmeye çalıştığı bir şey. Tadı ayakkabı gibi."

"Doğru. Henüz kovmadığın ev yardımcısı." Plastiği geri sıyırdı ve kâsenin içindekileri kokladı. "Yüce Tanrım, bu bir haftalık MRE'den daha kötü kokuyor."

"Seni uyarmıştım."

O baĞka bir şey söyleyemeden kapı tekrar açıldı. Christian ve CJ içeri girdiler.

"Sizin işiniz falan yok mu?" Telefonumda gezinirken oflayıp pufladım. Sosyal medya sayfalarım aşağı yukarı feshedilmişti.

Marty bu sitelerde benim için paylaşımlar yapıyordu - çoğunlukla da desteklemekle yükümlü olduğum reklam kampanyaları için içerikler. Ama kaza geçirdiğim gecedan beri hiçbir şey y a y ı n l a n m a m ı ş t ı .

Ama kendim için kaydırmıyordum. *Onu* bulmaya çalışmak için kaydırıyordum.

"Emekli oldum," dedi Nate.

"Senin bahanen ne?" CJ'e sordum. Çiftliğin inek patronuydu, Christian babamızın yerine ustabaşı olduktan sonra onun yerini almıştı.

CJ omuz silkti. "Bu sabah Indy'yi dışarı çıkardım. Onu dışarı çıkardım ve Anny'yi aldım. Chris'in buraya doğru geldiğini görünce ben de geldim."

Indy benim atımdı, Independence. Güzel bir kızdı ama CJ'e tahammül eden uğursuz görünümlü at Anarchy ile keskin bir tezat oluştuyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Indy'yi dışarı çıkarabilecek ya da ona bakabilecek durumda değildim. Berbat bir durumdu. "Burada ne işin var?" Christian'a sordum.

Köşeden baktı. "Brooke'u arıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Eğer sorduğun buysa, onu henüz kovmadım."

Christian kovboy apkasını kaldırdı ve elini uzun saçlarında gezdirdi.

Belki ben de saçlarımı uzatır ve tıraş olmayı bırakırdım. Tam bir kanun kaçağı olurum.

"Hayır. Geçen gün kasabada onunla karşılaştım. Bir adamla birlikteydi."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Ev arkadaşı olduğunu söyledi ama sanki para için onu haraca bağlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Onun önünde hiçbir şey söylemedi. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Öfkeden kanım dondu. Vardiyasına geldiğinde neden bu konuda hiçbir şey söylememişti? Brooke her zamanki gibi gevezelik ederek evin içinde dolaştı ve takıldı.

"Bir saate kadar burada olur," dedim saate bakarken. "Yani iki saat içinde burada olacak."

Christian elini sakalında gezdirdi. "Ona iyi davran. Neler olduğunu bilmiyorum ama benim kızlarımdan biri olsaydı endişelenirdim."

Kızlarından bahsetmesini gerçekten istemiyordum. Onları her geri çevirdiğimde kendimi bok gibi hissediyordum ama beni böyle görmelerine izin veremezdim.

Hatırladıkları ya da hak ettikleri amca ben değildim.

"Buraya geldiğinde beni ara," dedi Christian. "Geri gelip onu kontrol edeceğim."

Onu kontrol etmesine ihtiyacım yoktu.

Ben onu kontrol ederdim.

Kardeşlerim gittikten sonra, sonraki bir buçuk saati saati izleyerek ve Brooke'un sosyal medya profillerini tarayarak bu oda arkadaşının kim olduğunu bulmak için harcadım.

Çoğunlukla çiçeklerin ve bulutların fotoğraflarını paylaşıyor ve bunların şimdiye kadar gördüklerinin en güzeli olduğuna dair küçük başlıklar yazıyordu. Birkaç fotoğrafta da kendisi vardı. Onlar şimdiye kadar gördüklerimin en güzelleriydi.

Planlanan saatte gelmediğinde ya da beklediğim saatte gelmediğinde endişelenmeye başladım.

Neredeyse dört saat sonra, arabasının motorundan gelen güm güm sesini duydum.

Midem düğüm düğüm olmuştu. Telefonumu tekerlekli sandalyem için aldığı bardak tutucuya yerleştirdim ve yanımda taşıdığım iplerden birini aldım. Her şey normalmiş gibi davranmak, uyanık olduğum her saniye onu düşündüğümü itiraf etmekten daha iyiydi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Brooke ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Her zamanki neşeli selamını bekledim ama hiç gelmedi.

Kapıyı arkasından kapatırken başı öne eğikti. Kahverengi lülelerden oluşan bir şelale yüzünü örtüyordu.

O mutfakta ayaklarını sürüyerek dolaşırken ben de ipi akılsızca düğümleyerek bekledim. Brooke reçetelerimi boşaltıp diğer ilaç şişeleriyle birlikte mutfak tezgâhının üzerine dizdi.

Yine de bekledim. Ona kasabadan alması gereken yiyeceklerin bir listesini göndermiştim ve bunları buzdolabına ve alt dolaplara boşaltmasını izledim. Dakikalar geçti ve o hiçbir şey söylemedi.

"Hey," dedim.

Brooke gıcırdadı ve başını açık dolap kapağına çarptı. Bir elini kafatasının arkasında birleştirdi ve diğer elini göğsüne bastırdı. "Beni korkuttun."

Yine de başını kaldırıp bakmadı.

Bir şeyler yanılttı. Brooke bir felaketti, ama tahmin edilebilir bir felaketti. Bu her neyse, normal değildi.

Saçları kaydı ve güneş gözlüklerinin kenarını fark ettim.

"Onları çıkarırsan içeriği daha iyi görebilirsin."

Güldü ama bu onun normal, şen kahkahası değildi.

Bir şeyler kesinlikle yanılttı.

Siktir et.

Mutfağa girdim ve tekerlekli sandalyemle onu dolaplara sıkıştırdım.

"Sorun nedir?"

Elindeki makarna kutusuyla oynadı. "Yok bir şey. Geç kaldığım için üzgünüm. Yemin ederim bir gün-"

"Brooke."

Güneş gözlüğü düğmeli burnundan aşağı kayd ı ve işte o zaman gördüm.

Yanağında koyu bir çürük vardı. Göz kapağ ından şakağ ına kadar uzanıyordu. Gözünde bir kan damarı kırılmıştı ve elmacık kemiğinin hemen üzerinde derin bir kesik hâlâ açık ve nemliydi.

Gözlüklerini aldım ve tezgâhın üzerine fırlattım. Brooke yüzünü buruşturdu ve gözünün kenarından bir damla yaş süz üldü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "İşler düşündüğ ümden daha uzun sürdü, trafik vardı ve ben-"

Uzandım, çenesini kavradım ve göğsümden alçak bir hırıltı çıkarken başparmağ ımla gözyaş ını sildim. "Bunu sana kim yaptı?"

Kiraz dudakları titredi ve başını salladı. "Ben iyiyim. Yine geç kaldığım için özür dilerim."

"Geç kalman umurumda değil. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Brooke yutkundu ve neredeyse elindeki makarna kutusunu boğacaktı. "Lütfen. Biz... Bugün birbirimizi görmezden gelebilir miyiz?" Gözleri yaşlarla dolarken burnunu çekti. "Bunu gerçekten dört gözle bekliyordum."

Hiç uyumamış gibi görünüyordu. Gözlerinin altında torbalar vardı ve yaraları korkunç olsa da hak ettiğinden daha fazla acı çekiyordu.

"Bana ne olduğunu anlatana kadar olmaz."

Kalan yiyecekleri yerleştirmek için acele etti ama ben bileğ ini tuttum.

"Brooke."

"Lütfen," diye fısıldadı, güneş gözlüklerini başının üstüne kaydırarak. "Eczane ve bakkal arasında, bugün yeterince tuhaf bakışla karşılaştım."

"Bana ne olduğunu anlat," diye homurdandım.

Brooke tezgahın üzerine yığıldı. "Uzun bir gün oldu."

"O zaman kanepeye otur ve bana anlat. Umurumda değil. Ama bundan kurtulamayacaksın."

Elimde kağıt mendil olmadığı için yapabileceğim en iyi şey dolaptaki paketten bir rulo tuvalet kağıdı almaktır.

Kanepeye doğru yuvarlandım, tuvalet kâğıdını sehpanın üzerine koydum ve sandalyemin frenlerini kilitledim. "Bana elini ver."

Kanepeye oturmak, yatar koltuğa oturmaktan daha zordu. Bir elimle koltuğa destek olurken diğer elimle de Brooke'a tutunarak ağırlığımın çoğunu yastıklı kola verdim. Zorlukla minderin üzerine uzandım ve onun yanına oturana kadar döndüm.

Tuvalet kâğıdı rulosunu aldım ve ona uzattım. "Konuş."

"Düşündüğün gibi değil," dedi gözleri dolu dolu, rulodan bir tuvalet kâğıdı yırtarken.

"Görünüşe göre bir haftadır uyumamışsın ve biri yüzünü kum torbası olarak kullanmış. Ama lütfen yanıldığım yeri düzeltin."

Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak nefes alış verişini düzenlemeye çalıştı. "Ev arkadaşlarım çok fazla parti yapıyor ve evin içi çok gürültülü. Sürekli bir sürü insan girip çıkıyor. Uykuya dalmak çok zor."

Kanım erimişti. Eğer şerefsizin biri ona dokunmuşsa, cesedini lime lime etmenin bir yolunu bulacaktım. Bir kepçemiz ve cesedi kimsenin bulamayacağı bir yere saklamak için bolca alanımız vardı.

Christian'ın ondan para almaya çalışan bir adam hakkındaki yorumu beynime kazındı.

"Bunu sana onlar mı yaptı?" Çılgına dönmemek için uzun bir nefes aldım. Zar zor işe yaradı. "Yemin ederim, eğer onlardan biri sana elini sürdüyse-"

"Hayır," diye bağırdı. Brooke dikkatle gözünü sildi ve burnunu çekti. "Bay Wilson, buraya gelmeden önce görüştüğüm müşteri... Gerçekten tatlı bir ihtiyar ama-"

"Sana saldıran birini savunma." "Demans hastası ve kötü bir gün geçiriyordu. kim olduğumu bilmiyordu. Bana vurdu ve kafama bir tabak fırlattı." Kelimeleri üst üste döküldü.

"Siktir et o boku. Oraya geri dönmeyeceksin. Patronunu ara ve o adamı başkasının sorunu yapmalarını söyle."

Brooke başını salladı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken dudaklarından mırıltılı bir yakarış döküldü. "Onu başka kimse kabul etmez. Eğer bir müşteri daha kaybedersem, kovulurum. Kovulursam da işimi kaybederim. İşimi kaybedersem, evdeki odamı da kaybederim. İşimi kaybedemem, Ray. Kaybedemem."

Bunun için kellelerin uçmasını istedim. Ne yazık ki, artık kafatası kırabilecek biri değildim. Ama yapabilecek birini tanıyordum.

Brooke mutfağıma karıştırıp akşam yemeği için biraz yenilebilir krep ve domuz pastırması yaparken Cassandra'ya bir mesaj gönderdim.

Bana bir tabak uzattı ve yanımdaki kanepeye yerleşti. İkimizin de pek iştahı yoktu.

"Sen seç," dedim ona televizyonun kumandasını uzatırken ve sol elimle bir parça pastırma kapmayı başarırken.

Brooke iğrenç bir Real Housewives spinoff'unu açtı ama pek dikkat ediyor gibi görünmüyordu. İnsanlar ekranda tartışırken gözleri cam gibi ve ağırdı.

On beş dakika sonra kendimi ne yazık ki televizyondaki dramatik olaylarla ilgilenirken buldum ve Brooke'un başı omzumdaydı.

Dikkatlice kolumu ona doladım ve göğsüme yaslanması için vücudumu eğdim.

Yumuşak horultular çıkarken dudakları aralanmıştı. Brooke'u hiç bu kadar bitkin görmemiştim. Genelde Energizer Tavşanı gibiydi.

Bir yastık alıp kucağıma koydum ve onu dinlenmesi için nazikçe aşağıya doğru yönlendirdim. Bir kedi gibi kıvrıldı,

Ellerini yanaklarının altına sıkıştırdı ve dizlerini göğsüne çekti. Kanepenin arkasındaki battaniyeyi çekiştirerek indirdim ve vücudunun üzerine örttüm.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve sıcak bukleleri parmaklarımın etrafında dolaştırırken gözlerimi kapattım. Ben başını okşarken vücudu gevşedi.

Brooke hiç uyanmadı, ben de uyumadım. Çünkü bir kez olsun uyanık olmak istedim.

BROOKE

Soturma odasının içinde süzülüyordu. Her şey sessizdi. Dirseğimin üzerinde doğrulup gözlerimi kırıştırdığımda kanepe gıcırdadı.

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

Gözlerimdeki uykuyu kırıştırıp kendime geldiğimde midem bir örs gibi çöktü.

Aman Tanrım. Ray'in evinde uyuyakalmışım. Ray'in kanepesinde.

Ray'in üstüne.

Başımın altındaki karın kasları şaşırtıcı bir uyanış çağrısıydı, ama aman tanrım, çok güzel kokuyordu.

Paniğe kapıldım ve koltuk minderlerinin arasına sıkışmış telefonumu bulana kadar etrafı karıştırdım.

Sabah dokuzu birkaç dakika geçiyordu ama Bay Wilson'ın evinde olmam gereken saati bir saat geçmişti.

Merkez ofisteki Peggy'den gelen cevapsız çağrılar telefon ekranımı doldurdu.

Kesinlikle kovuluyordum.

Kanepeden fırlarken korku ve endişe içimi kemiriyordu.

"Brooke?" Ray hâlâ kanepeye uzanmıştı. Uyanıktı ama uykuluydu. Saçları dağınıktı ve gözlerine doğru sarkıyordu. "Saat kaç?"

"Geç kaldım. Gitmem gerek." Parmak arası terliklerimi giyip anahtarlarımı aldım ama başım dönerken durakladım ve ellerimi sehpanın kenarına dayadım.

Tısladım ve şakağıma bastırdım. Sanki bir balyozla vurulmuş gibi hissediyordum. Zayıf, yaşlı bir adam nasıl bu kadar hasar verebilirdi?

"Araba kullanmamalısın," dedi kanepenin koluna tutunup oturana kadar iterken. "Beyin sarsıntısı geçirebilirsin."

Her ne kadar kalıp onunla tembel bir sabah geçirmek istesem de buna vaktim yoktu. "Dün araba kullandım. İyi olacağım. Gitmem gerek."

Ray'in kaşları endişeyle birbirine çarptı. "Brooke-"

Sesinin sert tonu kalbimi sızlattı. Endişeli miydi yoksa kızgın mı?

Muhtemelen kızgındı. Onun kanepesinde uyuyakalmışım.

Kalmak istedim ama yapamadım. Aslında, geri dönüp dönmeyeceğimi bile bilmiyordum.

Peggy'yi geri aramalıyım, sonra da şehre dönüş yolumun geri kalanını nereye iş başvurusunda bulunacağımı belirlemek için kullanmalıyım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım evden çıkarken.

Asfalt servis yoluna geri dönene kadar Peggy'yi aramak için bekledim. Çiftliğin toprak yollarındaki tümsekler ve çukurlar arabamın bir ölüm perisi gibi çılgılık atmasına neden oluyordu.

Telefonu açmasını beklerken kusacakmışım gibi hissettim.

"Şefkatli Eller Ev Yardımı. Ben Peggy. Nasıl yardımcı olabilirim-"

"Peggy, ben Brooke. Çok özür dilerim.
Uyuyakalmışım ve telefonumun çaldığını duymadım."

Öfkelendi. "Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Çok özür dilerim. Şimdi Bay Wilson'ın evine gidiyorum."

"Zahmet etmeyin," diye kestirip
attı. Kalbim yerinden çıkacak
gibi oldu.

Çok çabalıyordum. Bu kadar berbat olmak istememiştim ama bazen öyleydim işte. Oda arkadaşlarımdan geceleri çalışmayı ve partiler düzenlemeyi sevmelerine engel olamıyordum. Arabamın saatte 40 milden fazla gitmeme izin vermemesine engel olamıyordum. Çiftliğe her zaman geç kalmama engel olamazdım çünkü Bay Wilson kaçmamı zorlaştırıyordu. Ajansın bana sadece bir üniforma gömlek vermesine engel olamadım, bu yüzden her zaman kirliydi.

Ama deniyordum. Gerçekten, gerçekten deniyordum.

Sadece bir şeyde iyi olmak
istiyordum. "Kovulacak mıyım?"

Fısıldadım.

Peggy ofladı pufladı. "Buraya geldiğinde konuşuruz."

Ofise dönüş yolunu sessizlik içinde yaptım. Radyoyu açıp neşeli bir şeyler dinleme arzusunu bile kendimde toplayamadım. Avazım çıktığı kadar "Great Balls of Fire" diye bağırarak ve sürücü koltuğunda hoplayıp zıplamak için mükemmel bir gündü ama zahmet edemedim. Kendi idamıma gidiyormuşum gibi hissediyordum.

Arabayı kaldırıma çektim ve içeri girmeden önce üç dakika bekleme zahmetine bile katlanmadım. Emniyet kemerimi çözdüm, dışarı çıktım ve ofise giden merdivenleri tırmandım.

Peggy masasında değildi, ben de onun karşısındaki sandalyeye oturdum ve beklemeye başladım.

"Oh," dedi, elinde fotokopi makinesinden yeni çıkmış gibi kokan kalın bir kâğıt yığınıyla telaşla ön tarafa geldiğinde. "Geldiniz demek."

"Evet efendim."

Döner masa sandalyesine çöktü ve bir yığın kâğıdı neredeyse bana fırlattı. "Bunları imzala."

"Kovulacak mıyım?"

Peggy bana ters ters baktı. "Üzülerek söylüyorum ki, hayır. Hayır, değilsin. Hâlâ çalışmak istiyorsan bunları imzala. Yüzüne ne oldu?"

Onları karıştırmaya başladım. "Bu işçi tazminatı gibi bir şey mi? Dün Bay Wilson'ın evinden çıkarken seni arayıp olanları anlatacaktım ama-"

"Dur tahmin edeyim. Unuttun. Meşguldün. Aklından çıkmış." Ses tonu beni küçük hissettirdi. Yerde eriyip gitmek istedim.

"Sadece Bay Griffith'in evine zamanında yetişmeye çalışıyordum ve arada onun için yapmam gereken bazı işler vardı."

"Görünüşe göre iyi bir izlenim bırakmışsın. Griffith ailesi seni tam zamanlı olarak istiyor."

Donup kaldım. "Ne?"

Bana bir kalem fırlattı. "İşi istiyor musun, istemiyor musun?"

O cümlesini bitirmeden ben noktalı yere adımı karalamaya başladım. "Evet. Tabii ki. Evet. Lütfen. Evet."

Tam zamanlı mı? Banka hesabım çok mutlu olurdu. Ya Ray'le? Onunla tam zamanlı mı olacaktım? Yumurtalıklarım küçük bir dans yaptı.

"Bay Griffith'in evinde yaşayacaksın. Cumartesi ve Pazar günleri izinlisin, istersen gidebilirsin. Aksi takdirde, her zaman yardımcı olmak için orada olmanız beklenecek. Sorumluluklar maddesini, davranış kurallarını okuyun ve tazminat dökümünü gözden geçirin."

Ben her sayfayı incelerken Peggy sessizdi, gerektiğinde imzalıyor ve tarih atıyordu. Tazminat dökümüne geldiğimde durakladım ve gözlerim yuvalarından fırladı.

Bu, hayatım boyunca kazandığımdan daha fazla bir paraydı. Her hafta maaş alacaktım ve onun evinde kalacağım için yaşam masraflarım karşılanacaktı.

Yine de her ihtimale karşı odamı evimde tutmam gerekiyordu ama bu...

Bu bir oyun değiştiriciydi.

Bu işin bana iki yıl boyunca yeteceğini düşünmeme izin veremezdim. Ama belki de yeterince para biriktirebilir ve yirmi beş yaşıma geldiğimde güven fonumun içine girebilirdim.

Omuzlarımdan dayanılmaz bir yük kalkmış gibi hissederek ofisten ayrıldım.

Peggy'nin son emri evime gidip Ray'in evine taşındığında sahip olmak istediğim her şeyi toparlamamdı. Normalde öğleden sonra Ray'in evinde olmam bekleniyordu ama işlerimi yoluna koymam için bana izin verilmişti.

Düzenlemem gereken çok fazla işim olduğundan değil.

Bavul yerine geçen bir sırt çantam ve banyo malzemelerimi koyduğum yeniden kullanılabilir bir market çantam vardı. Toplanmam uzun sürmezdi. Karanlık çökmeden çiftliğe dönebilirdim.

Arabalar garaj yolunda ve evin önündeki sokakta sıralanmıştı. Bir blok öteye park etmek ve büyümüş yabani otlarla dolu çatlak kaldırımını tırmanmak zorunda kaldım. Bira kutuları ve içki şişeleri çimenleri kirletiyordu.

Anahtarımı çıkarmaya zahmet etmedim. Kapı kırılarak açılmıştı. Cesetler oturma odasına saçılmıştı. Her yer tezgâhta mayalanmakta olan eski paket servis, ot ve alkol kokuyordu. Çöp tenekesi dolup taştığı için kapı koluna bir çöp torbası bağlanmıştı. Onu basketbol kalesi olarak kullanmaya çalışmışlar gibi görünüyordu ama çöplerin hiçbirisi torbaya girmemişti.

"Staceeeee." Nick başını oturma odasının ortasındaki lekeli halıdan kaldırdı. Kendini zar zor toparlıyordu. "Ne var ne yok? Dün gece müthiş bir partiyi kaçırdın." Gözleri belli bir noktaya odaklanamıyordu.

Soyunmuş çeşitli hallerdeki bedenlerin arasından geçip merdivenlere doğru ilerledim. "Görünüşe göre

hoşuma gitti."

"Nereye gidiyorsun?" diye
seslendi. "Toplanmaya!"

Aşağıya doğru bağırdım.

"Toplanmak mı?" diye mırıldandı merdivenlerden
yukarı çıkarken. "Ne için toplanmak?"

Ben kıyafetlerimi sırt çantama tıktırırken o kapımın
önünde yığılıp kalırken ona aldırış etmedim. "Bir müşteri
beni tam zamanlı olarak istiyor. Hafta içi orada olacağım,
hafta sonları da buraya döneceğim."

"Artık burada yaşamıyor musun?"

"Hâlâ burada yaşayacağım. Sadece her gece burada
uyumayacağım." "Doğru. Olacaksın...."

"Griffith Kardeşler Çiftliği'nde." Gururlu bir iç geçirdim.
"İşte beklediğim şey buydu."

Nick duvara yapıştırdığım takvimi işaret etti. Bu sabah
Ray'in evine gittiğimden beri bugün dışarı çıkmamıştım.

"O da ne?"

"Ne? Takvimim mi? Yirmi beş yaşıma girmek için gün
sayıyorum."

"Neden?"

"Çünkü o zaman güven fonuma erişimim olacak ve
hayatım başlayacak. Sanırım üniversiteye geri dönebilirim.
Belki bir köpek alırım. Kesinlikle yeni bir araba alacağım.
Belki üstü açık bir araba, böylece üstü açık sürebilirim. Her
günü işaretliyorum ve gülümsüyorum çünkü buradan
çıkmaya bir gün daha yaklaştım."

Gözleri tekrar buğulanırken, "Doğru," dedi kayıtsızca.
"Çöp servisi için bize borçlu olduğunu unutma. Elli dolar."

Evin iç kısmına bakılırsa, kimse çöp torbalarını
dışarıdaki çöp kutularına götürme zahmetine
katlanmamıştı.

Ya da yerdeki çöpleri çöp torbalarına koyun.

Yüzümü buruşturdum. "Şu anda üzerimde değil. Bu hafta
sonu ödeyebilir miyim? Benim ayım olduğunu bilmiyordum.
Chandler'ın olduğunu sanıyordum."

Nick çenesini sıvazladı. "Gecikme ücretiyle birlikte 115 dolar."

İçimi çektim. "Artık her Cuma ödeme alıyorum. O zaman sana getiririm."

Omuz silkti ve merdivenlerden geri indi. "Seçim senin."

Kalan eşyalarımı çantama tıktırdım ve ellerim dolu, yastıklarım kollarımın altında arabama doğru yürüdüm. Neredeyse her yerde uyuyabilirdim ama kendi yastıklarım olmalıydı.

Dün gece Ray'in üzerinde uyuyakaldığım zaman hariç.

Bu sabah Ray'in evinden aceleyle çıkmanın paniği, kovulduğumu düşünerek ofise gitmem, daha iyi bir iş bulmam ve eşyalarımı toplamam arasında kendime olanları bağdaştırmak için zaman vermemiştim.

Dün Ray Griffith'in üzerinde uyuyakaldım. Ve o beni itmedi.

Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli adam ve patronum olmasının yanı sıra, onun yanında kendimi güvende hissediyordum.

Belki de yapmamalıydım. Belli ki halletmesi gereken bir öfkesi vardı.

Ama ben hissettim. Onunla kendimi güvende hissettim.

Çiftlik huzurlu ve sessizdi. Ağaçlarla çevrili evinde, sanki dünyadaki tek iki insan bizmişiz gibi hissediyorduk.

Kolları çok güvende hissettirmişti.

Oda arkadaşlarım gecenin her saatinde ayaktaiken hiç iyi uyuyamazdım. Kesintisiz bir gece uykusu çekmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Hâlâ feci bir baş ağrım vardı. Yüzüm bir dağ aslanıyla dövüşü kaybetmiş gibi görünüyordu. Ama Ray'in umursadığını sanmıyordum.

Dün onun önünde ağladığım için kendimi çok aptal hissettim ama gözyaşlarımı silerken elinin yanağımnda bıraktığı his hafızama kazındı.

Çiftliğin kapıları hoş bir manzaraydı. Ray'in evine giden yol boyunca ilerlerken, sanki bir

Göç. Atlar, kamyonlar, ATV'ler ve yaya insanlar Claire ve Silas'ın evine doğru yola çıktı.

Ray'in ağaç korusuna doğru ilerlerken yanımdan geçen herkese el salladım.

Ev sessiz ve karanlıktı ama kendimi içeri attığımda televizyonun ışıltısını görebiliyordum.

"Hey," dedim eşyalarımı içeri taşıırken. Ray koltuğundan başını kaldırdı. "Hey."

"So...." Etrafıma bakındım. "Artık tam zamanlı olarak buradayım..." Çenesini eğdi.

"Sorabilir miyim-"

Ray kıkırdadı. "Daha önce hiç sorup soramayacağını sormak seni sormaktan alıkoydu mu?"

Bu şekilde çağrıldığım için biraz utandım ama haksız da sayılmazdı. "Bunu sen mi yaptın yoksa ailen mi? Sadece seni ne kadar görmezden gelmem beklendiğini bilmek istiyorum."

Ray en ufak bir duygu belirtisi bile göstermedi ama gülümsemek üzere olduğuna yemin edebilirim. "Cassandra aradı."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Oh."

Ben daha bir şey söyleyemeden ekledi: "Ama ona söylemesini ben söyledim." Ray başını yatak odasının yanındaki kapıya doğru eğdi. "Misafir odası senin."

Başımı salladım ve eşyalarımınla birlikte kapıdan içeri girdim.

Temizdi ama kullanılmadığı belliydi. Bir dolap, bir şifonyer, bir komodin ve orta boy bir yatak vardı.

Evde yattığım yatak ikizdi. Bir kraliçe yatak harika hissettirecekti. Yumuşak gök mavisi renginde güzel nevresimlerle döşenmişti. Püsküllü kılıfları olan beyaz yastıklar yatak başlığına dizilmişti.

Komodinin üstünde mavi ve pembe tatlılardan oluşan plastik bir torba vardı.

RAY

T Onunki tam bir felaketti. Brooke'un tam zamanlı olarak burada yaşamasını istediğimde ne düşünüyordum bilmiyorum.

Aslında, tam olarak ne düşündüğümü biliyorum. *Ve neyle düşündüğümü.*

Üç gün olmuştu ve bir tanesi bile gitmemişti. sorunsuz bir şekilde. İşin iyi tarafı, ailemin beni az çok yalnız bırakmış olmasıydı. Dezavantajı ise ilk kez Brooke'la birlikte bir araca binmek zorunda k a l m a m d ı .

"Gösterge panelinde neden bir etiket var?" Emniyet kemerimi bağlarken sordum.

Brooke sürücü koltuğuna oturdu. Kot şortu daha da yukarı kalkmıştı.

Hay sikeyim. Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim.

Benimle birlikte yaşadığı ve patronuna sadece telefon görüşmeleri aracılığıyla rapor verdiği için çirkin polosunu bir kenara bırakmıştı.

Hiç umursamadım, ama bu bir rahatsızlıktı.

"Kontrol motoru ışığı bir süredir yanıyor. Sinir bozucu. Bu yüzden üzerine bir etiket yapıştırdım."

Başımı koltuğun arkasına yasladım ve gözlerimi kapattım. "Şaka yapıyor olmalısın. Ne kadar zamandır

açık mıydı?"

"Bir yıl kadar. Sorun değil."

"Ve kontrol ettirmek için götürmediniz mi?"

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu emniyet kemerini bağlarken. "Hâlâ çalışıyor."

Önce kilometre sayacına, sonra da ön camın köşesindeki yağ değişimi hatırlatma etiketine baktım. "-" diye homurdandım "-yağ değişimi için on beş bin mil geçmişsin."

"Yağ değişimleri pahalı!"

"Yeni bir araba almak da öyle!" diye bağırdım. Burnumun kenarını sıktım. "O lanet boğa beni öldürmedi ama sen ve bu araba öldürecek."

Brooke güldü. "Bu sabah nasıl da şaka yapıyorsun. Birilerinin keyfi yerinde." Kontak anahtarını çevirdi ama hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi. Motor tekledi, sonra sustu. "Bazen onu birkaç gün kullanmadığımda böyle oluyor."

"Özür dilerim. O mu?"

"Evet. Adı Winnie. Arabalara isim vermeniz gerekiyor."

"*Güzel* arabalara isim vermek gerekir." "Winnie güzel bir araba!"

Ona sert bir bakış attım.

"Sen ve senin huysuz, yargılayıcı kışın düşüncelerinizi kendinize saklayabilirsiniz." Aynalar, onları ayarlarken inledi. "Fizik tedavide uslu durursan sana kahve getiririm."

"Eğer garaj yolundan çıkmayı başarabilirsek."

Anahtarı tekrar çevirdiğinde ve motor canlandığında, "Siz az inançlısınız," dedi. "İşte gidiyoruz!"

Arabayı çalıştıramadan öldü.

Bu sabah fizik tedaviye gitmek istemesem de gitmem gerekiyordu. Oflayıp pufladım ve kemerimi çözdüm. "Sandalyemi arkadan çıkar ve buraya getir."

Brooke kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Atla bakalım Sunnyside. Gün ışığını yakıyoruz ve öğleden sonra hiçbir şey yapmadan erken bir başlangıç yapmak istiyorum."

İsteksizce arabadan indi ve tekerlekli sandalyemi arka koltuktan çıkarıp açık kapımın yanına yerleştirdi.

"Muşambayı çek," dedim, garaj yolundaki diğer aracı göstererek. "Anahtarlar vizörün içinde."

Brooke'un merakı onu alt etti. Kamyonumdaki muşambayı çekip top yaptı. "Um. Bu da ne?"

"Yorum istemedim," diye homurdandım tekerlekli sandalyeye geçip yerleşirken ve hurda metal yığınının kapısını çarparken.

Onu neyin şaşırttığını biliyordum. Kazadan beri kullanmadığım kamyon, eskiden bana sponsor olan şirketlerin marka logolarıyla kaplanmıştı.

"Vay anasını!" Ellerini kalçalarına dayadı ve kamyonun etrafında yavaşça yürüdü. "Bunların hepsi senin miydi?"

Tekerlekli sandalyemi ittim, kamyonun yolcu tarafına doğru süzüldüm ve kapıyı açmak için uzandım. "Sadece buraya gel."

Brooke'un parmak arası terlikleri, koşarak yanına gelirken kaldırıma çarptı.

"Kapıyı sabit tut. Açılmasına izin verme," dedim bir elimi koltuğa, bir elimi de iç kapı koluna koyarken.

Brooke vücudunu kapıya yasladı. "Yardım etmemi istemediğine emin misin?"

"Ben iyiyim," diye homurdandım kollarımla kendimi yukarı kaldırırken ve kığım döşeme tahtasında dururken. İç kısmın üstündeki "oh be" koluna zar zor ulaşabildim ama parmaklarımı dolaştırmayı başardım. Bir nefes aldım ve kendimi koltuğa doğru ittim. "Sandalyeyi yatağa koy," dedim kapıyı çarparken.

Brooke d i r e k s i y o n a atladı ve anahtarları kardeşim CJ'in neredeyse iki yıl önce bıraktığı yerde buldu.

Dürüst olmak gerekirse, kamyonun çalışıp çalışmayacağını bilmiyordum. Aslında yeniydi ama kazadan sonra çiftliğe geri getirildiğinden beri hiç kullanılmamıştı.

Brooke tereddüt etmedi. Anahtarları taktı ve motor mırıldandı.

"Çok yüksekte," dedi aynaları ayarlarken.

Farkındaydım. Koltuğa çıkarken omuzlarım ağrıyordu. Doğrusu, bu sabah kendimi iyi hissediyordum. Brooke yanımda olmasaydı, ayağa kalkmaya çalışırdım. Ama zamanımız yoktu.

"Gidelim," dedim.

Brooke yol boyunca gevezelik etti. Kamyonu buldozer sürer gibi sürdü. Neredeyse her kaldırıma çıktık ve boyalı çizgileri aştık.

Sağlık kompleksini görene kadar ciğerlerimdeki havanın boşalmasına izin vermedim.

Brooke kamyoneti otoparkın arka tarafına park etti çünkü diğer araçların arasına çekmeye çalışmaktan çok korkuyordu. Tekerlekli sandalyeye inmek kamyonu binmekten daha kolaydı. Ama inatçı bir pislik olduğum için Brooke'un sandalyemi itmesine izin vermedim.

Pazar okulunda söylenen "gurur düşüşten önce gelir" sözü gerçekten de doğruydı. Binaya girdiğimde bitkin düşmüştüm.

Asansörün düğmesine basarken, "Bir saat içinde işim bitecek," dedim.

Brooke'un kaşları kalktı. "Tamam."

"Seninle lobide buluşuruz."

Dudağını çiğnedi. "Seninle gelmemi istemediğine emin misin?"

Asansörün kapıları açıldı. "Ben çocuk değilim, Brooke. Bir refakatçiye ihtiyacım yok."

Başını salladı. "Bir saat içinde görüşürüz."

Asansöre bindim ve kapanan kapıların arasındaki aralıktan onun kederli yüzünü izledim.

Harika. Şimdi kendimi bok gibi hissediyordum.

Sadece o değildi; kimsenin benimle terapiye gelmesine izin vermiyordum. Çok fazla mahremiyetim ya da yetkilerim yoktu, ama bu erken koyduğum bir sınırdı.

Bunu terapi ekibime vermek zorundaydım. Belki de sadece bıkkın pisliklerle uğraşmaya alışkınlardı, ama benim hıncımdan hiç etkilenmediler.

Ama bu tavrımın intikamını beni bir dizi egzersizden geçirerek aldılar.

Bir saat dolduğunda bitkin düşmüştüm. Otoparkın arka tarafına gitmek korkunç bir düşünceydi.

Belki Brooke geç kalırdı ve ben de lobide biraz kestirebilirdim.

Hayır. Tam zamanında geldi, lobide oturuyor ve bir yabancıyla sohbet ediyordu.

"Hey! Bitti mi?" Brooke banktan ayağa fırlarken cıvıladı. Yaşlı adama el salladı. "Seninle konuşmak çok güzeldi, Robert!"

Yaşlı adam az önce bir meleklerle konuşmuş gibi gülümsedi.

Brooke bana krem şanti kaplı bir kahve uzatırken, "Kaldırıma yanaştım ve çekiciyi tatlı dille kamyonu çekmekten vazgeçirdim," dedi. "Bu da senin için."

Nefesimin altında küfrettim. "Bir dahaki sefere sadece park et."

"Yorgun olacağını düşündüm ve yola çıkmadan önce evinden park etiketini almayı akıl edemedim. Bir dahaki sefere kesinlikle alacağım, böylece yakın park edebiliriz."

Tartışma zahmetine bile girmedim. Sadece bir yudum aldım ve tamamen nefret etmedim.

Aslında, oldukça iyiydi. Brooke umutlu görünüyordu. "Eee?" Bir yudum daha aldım. "Eee, ne?"

"Kahve nasıldı?"

"Doğru. Auram." Pipeti krem şanti bulutuna sapladım. Çok lezzetliydi. "Sorun değil," diye homurdandım.

"Hoşuna gitti!" diye şarkı söyledi. "Auralarımız eşleşti!
Bu harika.

İyi anlaşıcağımızı biliyordum."

Kamyonet kaldırımında rölantide durdu. Tekrar koltuğa çıkmayı başardım ve Brooke tekerlekli sandalyemi arkaya koyarken kemerimi bağladım.

Araba kullanmayı özledim.

Rodeo turnesindeyken çok yaptım. Benzin istasyonlarında kahve ve radyo programlarıyla beslenerek eyaletten eyalete giderdim. Teselliği severdim. Rodeo kültürü "çok çalış, daha çok oyna" tarafındaydı.

Ben kazanırken, para da içki gibi akıyordu. Kadınlar bundan etkileniyordu.

Birkaç erkek iç çamaşırı kampanyasına katılmış olmamın da bir zararı olmadı.

Ama kamyonetim her zaman düşüncelerimle baş başa kaldığım bir yer olmuştu.

Kaostan uzaklaşıp kafamı toparlayabileceğim bir yerdi. Bu kamyon kabini benim kilisemdi.

"Eve gitmeden önce öğle yemeği ya da başka bir şey yemek ister misin?" Brooke sordu.

Brooke'un sanki onunmuş gibi evim dediğini duymak göğsümde bir tuhaflık yarattı.

Dürüst olmak gerekirse, köşede canımın çektiği küçük bir Meksika mekânı vardı.

Mecbur kalmadıkça insan içine çıkmıyordum. Girmesi kolay olan ama kapıdan girdikten sonra kalabalık bir labirente dönüşen yerlerde gezinmekten nefret ederdim. Değdiğinden daha fazla güçlük çıkarıyordu.

"Hayır."

"Emin misin? Yani, daha yeni egzersiz yaptın. Egzersizden sonra hep açlıktan ölürüm. Dışarıdan yemek ister misin? Ya da çiftliğe döndüğümüzde bize öğle yemeği hazırlayabilirim."

Onun yemek pişirme düşüncesi beni paket servis yoluna gitmeye ikna etmek için yeterliydi.

Birkaç dakika sonra yiyeceklerimizi plastik torbalara koymuş ve çiftliğe doğru yola çıkmıştık.

Yemek yemek, duş almak ve biraz kestirmek istedim.
Bu sırayla.

Brooke sandalyemi yanıma getirirken ben de eğildim ve döşeme tahtasının kenarına oturdum.

İyi bir seans olmuştu ama çok yorulmuştum. Ayağa kalktım ve paralel çubukları kullanarak eklem dengem üzerinde çalıştım ama bu beni tüketmişti.

Mickey ayaklarımızın dibinde takılıp kırıntıları toplarken biz de güvertede oturup yemeğimizi yedik.

Brooke alışılmadık derecede sessizdi.

"Sorun nedir?" Kullanılmış peçetelerimi kese kağıdına geri iterken mırıldandım.

Brooke'un gözleri alüminyum tavuk, pilav ve peynir kabından kalktı. "Ne?"

"Çok sessizsin. Neyin var?"

Merakla başını eğdi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle gelmemi istemedin." "Sorun sen değilsin. Kimsenin benimle yukarı çıkmasına izin vermem." Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü kimseye ihtiyacım yok."

Yutkundu. "Doğru."

"Öğle yemeğini önerdiğin için teşekkürler," diye mırıldandım.

Dudakları hafifçe yukarı kalktı ama fazla değildi. "Günün bu kısmında seni görmezden gelmeye başlamam mı gerekiyor?"

Aletimdeki seğirme bana bunun en iyisi olduğunu söyledi. Çünkü onu ne kadar istesem de yapmamalıydım.

BROOKE

Tevin tamamen sessiz olmasını engelleyen tek şey duşun uzaktan gelen sesiydi. Bunun bir iş olduğunu biliyordum ama Ray'le birlikte olmak iş.

Tamamen yetenekliydi ve kendi başının çaresine bakabiliyordu. Bunun büyük bir kısmının yardım istememe inadından kaynaklandığına emindim ama her şeyi kendi başına çözmüştü.

Komodininin üzerine bıraktığı poşetten bir parça şeker daha kopardım -bu sefer mavi bir tane- ve dilimin üzerinde erimesine izin verdim.

Taşındığımda neden en sevdiğim şekerlerden oluşan bir paketin -sadece benim sevdiğim renklerde- beni beklediğini düşünmeme izin vermemiştim.

Çok basitti ama uzun zamandır birinin benim için yaptığı en tatlı şeydi.

Ray yapmış olmalı. Cassandra'nın bazen ona yardım etmesine izin veriyordu ama oturup şeker renklerini ayıracak bir tipe benzemiyordu.

Huysuz ve aksi biriydi. Ama dürüst olmak gerekirse, insanlar bütün gün beni dinlemeyi reddetse ben de öyle olurum.

Gözlerinde keskin bir hü zün vardı. Sönmüş bir ışık. Ama bunun arkasında da bir şey vardı. Kara kayanın altında kaynayan lav gibi. Bana her baktığında göz bebeklerinde sıcaklık parlıyordu.

Ama belki de sadece hayal görüyordum.

Su kesildi ve onun etrafı karıştırdığını duydum. Düşünün sürgülü bir kapısı varmış gibi geldi.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve doğruldu m. Çıkmak için yardıma mı ihtiyacı vardı? Erişilebilir duşlar bile kaygandı. Birçok müşterinin duşa girip çıkmasına yardım etmiş tim. Bu beni rahatsız bile etmezdi.

Ama bu onu rahatsız eder miydi? Ray onu görmezden gelmem için bana kesin emir vermişti.

Bekledim ve dinledim. Sessizdi.

Tamam, bu muhtemelen iyiydi. Dikkatli davranıyordu. Kalbim göğsümde gümbürdedi ve nefesimi tuttum.

Düşen bir beden in sesini andıran yüksek bir çarpma sesi duvarlarda yankılandı.

Yataktan fırladım ve onun odasına koştum.

"Ray!" "Git buradan!" diye kükredi.

İzlerimde donup kaldım. Tekerlekli sandalyesi yatak odasında ydı ama o yoktu. Banyo kapısı açıktı ve dışarı buhar çıkıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Halüsinasyon görüyor olmalıydım. Ray ayaktaydı.

Siyah boxer kışını boyuyordu ama giysileri bu kadardı. Dövmeler kollarını ve göğsünü kaplıyordu. Ağır lığını desteklemek için banyo tezgahına tutunduğunda mürekkepli desenler dalgalar gibi esniyordu.

"Git," diye homurdandı.

"Ayaktasın," diye fısıldadım. "Rüya mı görüyorum?" "Odamdan defol git," diye bağırdı.

Bulanıklığımdan sıyrıldım ve elini uzattım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Sakın bana dokunma, Brooke."

Bir adım geri attım. Bu Ray için yeterince iyi olmalıydı. Banyo kapısı ile yatağı arasındaki üç metrelik boşluğu geçmek için küçük adımlar atmasını hayretle izledim. Destek için makyaj masasını, duvarı ve komodini kullanıyordu ama yine de başarıyordu.

Ellerimi ağzımın üzerine kapattım. "Ray, bu inanılmaz."

Başını eğip ayaklarının her küçük kalkışını ve kayışını izlerken, su damlayan saçları gözlerine takılıyordu. Komodinin kenarına ulaşip yatağa uzandığında dizlerinin bağı çözüldü. Ray yatağa doğru düştü ama kenara tutunarak kendini yatağın üstüne çekmeyi başardı.

Derin nefesler çekerken yontulmuş göğsü kabardı. Çok yorucu olmalı.

"Çeneni kapalı tut," diye hırladı ve parmağını bana doğrulttu. "Beni duyuyor musun? Bu konuda tek kelime edersen seni kovarım. Yeterince açık konuştum mu?"

Konuşamadım bile. Bana çok kızmıştı ama umurumda değildi. "Ray, bu inanılmaz. Bunu kutlamalıyız! Neye ihtiyacın var? Bir şeye ihtiyacın var mı? Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Gözlerinde her zaman gördüğüm sıcaklık yerini çok daha uğursuz bir şeye bırakmıştı. Başı öne eğikti. "Siktir git buradan."

Yüreğim ağzıma geldi. "Ray-"

"Ne yaptığın umurumda değil," diye bağırdı. "Sadece çık dışarı."

Sesindeki nefreti duyunca gözlerim doldu. İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Gerçekten birbirimize bağlanmaya başladığımızı sanmıştım.

Boğazımdaki yumruyla boğuldum. "Sen iyi misin?"

Gülüşü kötücüldü. "İyi görünüyor muyum? Bu kadar saf olma."

"Tek kelime etmeyeceğim," diye fısıldadım. "Sadece senin için burada olmama izin ver."

Ve sanki bir düğme çevrilmiş gibi, gözlerindeki tüm o sıcaklık, nefret ve ateş küle dönüştü.

"Hayır. Git."

Tökezleyerek misafir odasına gittim ve spor ayakkabılarımı buldum. Hareket etmem gerekiyordu. Burada oturmaya devam edersem, onun kapının arkasında olduğunu ve yanına yaklaşmama bile izin vermeyeceğini bilirdim çıldıracaktım.

Merak etmesin diye mutfak tezgahına bir not bıraktım. -Onu beklediğimden değil- ve rampadan aşağı koşmadan önce ön kapının kilidinin açık olduğundan emin oldum.

Kendimi çiftliğin gelişmiş kısmına geri dönen toprak patikada yürürken buldum. Gün ortası olmasına rağmen ıssız görünüyordu. Sığır yetiştiriciliği hakkında pek bir şey bilmiyordum -Ray bundan hiç bahsetmezdi- ama herkesin ineklerle dışarıda olduğunu tahmin ediyordum. Her neresiyse.

Bir küme barakanın yanından geçtim ama cansız görünüyorlardı. Ofisin önünden geçtim. Kartpostal penceresinden Cassandra'nın bilgisayarda bir şeyler yazdığını görebiliyordum.

Beni korkuttu, ben de yürümeye devam ettim.

Temiz bir çevre düzenlemesi ve yeni bir kat boyası olan bir ahır beni çağırdı. Hayvanları severdim. Belki bir gezintiden zarar gelmez. Kimseyi rahatsız etmemiş olurdum. Sadece biraz evden çıkmaya ihtiyacım vardı.

Ahırların gölgesi, öğle vakti Teksas güneşine karşı hoş bir sığınaktı. Beton zeminler yeni süpürülmüş ve kauçuk paspaslar hortumla temizlenmiş görünüyordu. Hayvan kokuyordu ama aldırmadım. Saman ve yemin sıcaklığı rahatlatıcıydı.

"Merhaba," dedim güzel kestane rengi ata, kafasını ahırın kenarından uzatınca. Elimi burnunda gezdirdim. "Sen yakışıklı bir adamsın."

"Çok güzel," dedi bir adam.

Kurabiye kavanozuna doğru hamle yaparken yakalanan bir çocuk gibi arkamı döndüm ve ellerimi arkamda kenetledim.

Siluet ahırın diğer ucundan yaklaştı. "Çok güzel bir kız."

"Özür dilerim. Ben sadece-"

"Ahırırmda ne yapıyorsun?" Adam güneş ışığına doğru adım atarken kovboy çizmeleri betona çarptı. "Burası özel mülk, tatlım."

Ray ve Christian'la benzer özelliklere sahipti ama saçları ve gözleri çok daha açık renkti.

"Özür dilerim. Sadece yürüyüş yapıyordum ve merak ettim." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve ani bir karar verdi.

"Ray'in henüz kovmadığı kız sensin."

Güldüm. "Öyle de denebilir." Elimi uzattım. "Brooke Stacey."

Kirle kaplı avuçlarını havaya kaldırdı. "Güven bana, elimi sıkmak istemezsin."

Güldüm. "Bu adil. Teşekkür ederim. Sen Ray'in kardeşlerinden biri misin? Onlardan birine benziyorsun."

Çenesini eğdi. "Evet, hanımefendi. Carson Griffith. Buradaki çoğu insan bana sadece CJ der."

"Memnun oldum, CJ." Etrafıma bakındım, hâlâ azar işitecekmişim gibi hissediyordum. "Ahırınızı bastığım için özür dilerim. Sadece biraz temiz hava almam gerekiyordu."

Güldü. "Sorun değil. Ray seni henüz tepelere kaçırtmadığına göre özel biri olmalısın."

Okşadığımı at saçlarımı kemirdi. Kıkırdadım ve at kuyruğumu yolumdan çektim.

"Hayvanları sever misin?"

"Onları seviyorum," dedim atın beni anlaması için avucumu açarken. "Büyürken hiç ineğim olmadı, o yüzden Ray'in güvertesinde bir ineğin olması biraz hayvanat bahçesinde yaşamak gibi."

CJ kıkırdadı. "Eminim öyledir." Bir adım daha yaklaştı, elini cebine attı ve bir nane şekeri çıkardı. "Bu Independence, ama biz ona Indy diyoruz. Ray'in atı."

Bana uzattığı naneyi alıp Indy'ye verdim. Nazikçe kemirdi. "Herkesin kendi atı var mı?" CJ başını salladı. "Çoğu . onlar vardır dışarı doğru Şimdi." Birkaç ahır aşağıdaki başka bir atı işaret etti.

"Bu Dottie."

O Bree'nin atı ama Cassandra da ona biniyor. Christian da Liberty'ye biniyor ama bugün tarladalar." Ahırın dışındaki çitle çevrili alanda duran siyah bir atı işaret etti. "O benim atım. Diğerleri insanların yaklaşmasına ses çıkarmıyor ama Anny'nin yanına yaklaşmayın."

"Anny... Anarşinin kısaltması-" "Anarşi," dedi.

Ve nedense bu ona uyuyordu.

"Burada biraz takılmamın sakıncası var mı? Söz veriyorum hiçbir şeyi karıştırmayacağım."

Yüzünde endişe vardı. Christian'ınki gibi babacan değildi ama Ray'in bakışlarındaki sıcaklıktan da yoksundu. "Evde her şey yolunda mı?"

"Ray ile mi? Tabii ki! Her şey harika! Neden olmasın ki?"

Ugh. Berbat bir yalancıydım. Ray öldürmek için tam olarak nereye ateş edeceğini biliyordu ve bana bağırdıktan sonra kan kaybediyormuşum gibi hissettim.

CJ güldü. "Sana inanmıyorum, ama tamam."

Yüzümü buruşturdum. "Kovulmamak için gerçekten çok uğraşıyorum ve sanırım ikimizin de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Indy omzuma sokuldu, ben de nazik vuruşlarla sevgisine karşılık verdim.

"Yapman gereken bir işin olduğunu biliyorum, ama yardıma ihtiyacın olursa her zaman yanında biri vardır. Tamam mı?" Döndü ve beni takip etmem için işaret etti. "Uzaktaki evi görüyor musun?"

Ahırın eşiğinde durduğumuzda parmağını takip ettim. "Evet."

"Orası yatakhane. Çiftlik çalışanları ve ben orada yaşıyoruz. Yolda muhtemelen ana evin ve Christian'ın evinin önünden geçiyorsundur. Yeğenlerimi okuldan almadığı sürece annem her zaman onun evinde olur. Cass genellikle ofiste olur ama çoğu öğleden sonra onunla ata binmeye gideriz. Nate ve Becks onun işi için çok seyahat ediyorlar, bu yüzden birinin orada olup olmaması yarı yarıya bir ihtimal."

"Burada bu kadar çok insanın yaşadığını hiç fark etmemiştim."

"Gün geçtikçe daha da büyüyor. Restoran ve pansiyon için inşaat devam ediyor." Etrafına bakındı, araziyi inceledi. "Huzur ve sessizlik uzun sürmeyecek."

"Ray bu konuda pek bir şey söylemedi ama inşaat ekiplerinin gelip gittiğini gördüm."

"Cassandra bunun için getirildi. Zor birkaç yıl geçirdik ve çiftlik neredeyse batıyordu. Tekrar ayağa kalktığımızda babam işleri çeşitlendirmemiz gerektiğine karar verdi. Cass, bazı yatırımcıların bir otel ve restoran inşa etmek için önemli miktarda para yatırmasını sağladı."

CJ bu konuda tarafsız görünmek için elinden geleni yapıyordu ama ben küçümsediğini hissedebiliyordum.

"Şey..." Tereddüt ettim. "Kimsenin yoluna çıkmamak için elimden geleni yapacağım."

Gözleri yumuşadı. "Birinin Ray'in yanında kalmasına sevindik. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen, tamam mı?"

Başımı salladım. "Teşekkürler."

CJ Anarchy'nin bulunduğu padoka doğru yürüdü, sonra durakladı. "Brooke?"

"Öyle mi?"

"Ray'in bu akşamki aile yemeğine gelmesini sağlayabilirsen, seni bir gezintiye çıkarırım."

"Aile yemeği mi?"

CJ başını mülkün önüne doğru eğdi. "Annem haftada iki kez herkes için yemek pişiriyor. Ray kazadan beri masaya oturmadı. Hep reddediyor."

Kazara iğneleyici bir kahkaha attım. "Ve sen *benim* onu gitmeye ikna edebilir misin?"

Omuz silkti. "Kovulmadan bu kadar uzun süre dayanabildin. Senin özel biri olduğunu düşünüyor olmalı."

RAY

kestirmeye çalıştım ama uyku hiç gelmedi. Televizyon seyretmeye çalıştım ama sadece saçma sapan programlar vardı. Odamdaki o aptal bitkiyi suladım ve budadım ama kafamın içindeki savaşı yatıştırmadı. Dışarıda güvertede oturdum ve düğümler, ama asla o akılsızca dikkati dağılmış duruma girmedim. Yüzümdeki ifadeyi her düşündüğümde midem bulanıyordu.

Ona bağırduğımda Brooke'un yüzü. O sadece yardım etmeye çalışıyordu ve ben de ona saldırmıştım çünkü ben böyle yapardım.

İnsanları incittim.

Rahatsızlık veriyordum.

Ben bir yüktüm.

Bugün iyi bir gündü. Terapi -ne kadar berbat olsa da- iyi geçti. Duş aldım ve tek başıma dışarı çıkmayı başardım. Başka bir gün olsa, sınırda mutlu olurum. İlerlememle gurur duyardım.

Sonra da duygularımı yetişkin bir adam gibi idare etmek yerine ona bağırarak her şeyi berbat etmek zorunda kaldım. Neden Christian gibi olamadım? Hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Adam yürüyen bir Xanax şişesiydi.

Nate'in çabuk sinirlenen bir yapısı vardı ama bunu nasıl kontrol edeceğini biliyordu.
Ordu bundan emin oldu.

CJ bütün gün hayvanlarla takılırdı. Morali bozuk olsa da umurlarında değildi.

Ben, yolu herkesin söylediği şekilde sona eren vahşı bir ocuktum. Ve şimdi bunu herkesin sorunu haline getiriyordum.

Bu düşünce beni Brooke'a geri götürdü. O neredeydi?

Gideli üç saatten fazla olmuştu ve endişelenmeye başlamıştım. Çiftlik büyüktü. Çok uzağa gidersem kaybolabilirdim.

Ön kapı açıldı ve ayak seslerinin yumuşak ritmini duydum. Elimdeki ipi bıraktım ve oturma odasına yöneldim.

Brooke mutfak lavabosunda suçüstü yakalanmış gibi donakaldı. Yanakları gün batımı pembesi renginde kızarmış ve ter, güneşin öptüğü tenini bir parıltıyla kaplamıştı.

"Hey," diye homurdandım.

Elindeki bardağa baktı. "Sadece bir içki almak için geldim. Dışarısı çok sıcak. Bir dakika içinde gideceğim."

Kahretsin.

"Brooke-"

"Kimseye söylemeyeceğim," diye fısıldadı. "Yemin ederim." Parmakları lavabonun kenarında titriyordu. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Brooke, otur."

"Ben iyiyim. Dışarı çıkıyorum-"

"Otur. Aşağı."

Elindeki bardağı salladı ve sessizliğe gömüldü.

"Kanepede," dedim tekerlekli sandalyeme doğru dönüp sandalyemi kilitlerken. Brooke önce bir dizimi, sonra diğerini kaldırıp yavaşça ayaklarıma baskı uygularken beni izledi.

Hayır. Bugün yine olmayacaktı. Görünüşe göre, alt ekstremitelerimi gün boyunca tüketmiştim. Yapamadım

Dizlerimi kilitledim ve kalçalarım jöle gibiydi. İçimi çektim ve kollarımı kullanarak kanepeye çıktım.

En azından fizik tedavi bir masajla sona ermişti. Omuzlarım beni öldürüyordu ama ağrı biraz daha kontrol edilebilir hale gelmişti.

Ben tamamen kanepeye uzanıncaya kadar Brooke yaklaşmaya cesaret edemedi.

"Isırmayacağım," diye homurdandım yastıkları yolumdan çekerken.

"Evet, sana inanmıyorum," dedi kanepenin en ucuna otururken.

Eğildim ve tekerlekli sandalyemden üzerinde çalıştığım ipi aldım, böylece ellerimle yapacak bir şeyim olacaktı. "Nereye gittin sen?"

Sanki bir iş görüşmesindeymiş gibi uzun ve düzgün oturuyordu. "Dışarıda."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Güneşten yanmışsın."

Brooke omuzlarını düşürdü. "Güneş kremi sürmeye vaktim olmadı. Yürüyüşe çıktım."

"Bu yüzden mi ahır gibi kokuyorsun?"

"Başım belada mı? CJ sorun olmadığını söyledi. Orada biraz takıldım ve sonra Anny'yi izledim."

Anarchy pisliğin tekiydi. Ama nedense, o ve CJ gayet iyi anlaşıyorlardı. O at ondan başka kimseyi sevmezdi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Anny onu izlemene izin mi verdi?" Brooke başını salladı. "Ona dokunmadım ya da başka bir şey yapmadım."

"Muhtemelen iyi bir şey. Isırıyor." Ama Anarchy'nin Brooke'u padok çitinin yanına yaklaştırmış olması şaşırtıcıydı. Eğer o at cirit atma mesafesine gelseydi, Brooke kırılırdı.

Brooke parmaklarını karıştırdı. "Hepsi bu kadarsa, ben de ortalıkta görünmemeye devam edeceğim."

Şakaklarımda bir baş ağrısı oluşurken iç çektim.

"Hayır." Sertleşti.

"Ben... Ben özür dilemeliyim."

Bu onun merakını uyandırdı. "Özür dilerim."

Brooke bekledi. "Ne için?" "Ben sadece... Üzgünüm. Tamam mı?"

Başını iki yana salladı. "Ne için üzgün olduğunuzu söylemezseniz bu bir özür sayılmaz."

Hırıltımı bastırdım ve şakağımdaki zonklamayı ovuşturdum. "Eşeklik ettiğim için özür dilerim. Sadece bugün için değil. Çoğu gün için özür dilerim."

Biraz rahatladı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Ne olacağını biliyordum. Cevaplamak istemediğim kaçınılmaz bir soruydu bu. Ama bilmeyi hak ediyordu.

"Ne kadar zamandır..."

"Bacaklarımı mı kullanayım?" Yürümek değildi. Daha çok gözleri bağlı bir şekilde ayaklık kullanmaya çalışmak gibiydi.

Başını salladı.

"Birkaç hafta. Vur ya da ıskala. Fizik tedavide bunun üzerinde çalışıyorum. Bazen vücudum işbirliği yapmaya karar veriyor, bazen de tekerlekli sandalyemden kalkamıyorum."

Sıcaklık ve basınç elimin etrafını sardı. Aşağı baktığımda Brooke'un elimi sıkıldığını gördüm. "Bana güvenebilirsiniz. Söylemeyeceğim."

Çünkü paraya ihtiyacı vardı. Beni istediği için değil. Bunu unutmama izin veremezdim.

"Terapi ekibim gidebileceğim en son noktanın bu olduğunu düşünüyor. Bundan sonrası sadece bakım. Kimseyi umutlandırmak istemiyorum."

Brooke meraklı bir köpek yavrusu gibi başını yana eğdi. "Neden olmasın? Umut harika bir şeydir."

"Çünkü komadayken Christian'ın dua ettiğini duyabiliyordum," diye ağzımdan kaçırdım. "Bunu açıklayamam ama onu duyduğumu hatırlıyorum. Kardeşim dua eden bir adam değildir ama mucizeler için dua edip duruyordu. Onlara söylememek, umutlanmalarını sağlamaktan ve iyileşemediğimde onları hayal kırıklığına uğratmaktan daha merhametli."

"Ama bu çok büyük bir yük," dedi usulca. Eli hâlâ benimkini bırakmamıştı ve çok iyi hissettiriyordu.

"Ölmeliydim, Brooke. Anında ölmeliydim ama ölmedim. Sonra hastanede uyanmamam gerekiyordu ama uyandım. Sonra da o arenada ölmüş olmayı diledim. Hayatımın geri kalanında kuadriplejik olmam gerekiyordu ama değilim. Ellerimin çalışmaması gerekiyordu ama çalışıyorlar. Felçli olmam gerekiyordu ve öyleyim. Bu ya hep ya hiç teşhisi değil. Biraz hareketlilik bunu değiştirmez. Kazandığım her şey yarın yok olabilir. Mucize beklemeye devam edemem. Ben zaten payıma düşeni ve daha fazlasını aldım."

Mavi gözleri alacakaranlık gökyüzü gibi yumuşaktı. "Sana sarılabilir miyim?"

Bu... söylemesini beklediğim şey değildi. "Neden?"

"Çünkü içimden bir ses uzun zamandır Bir yandan da. Ve eğer sır saklıyorsak, bir tane daha nedir ki? Ayrıca, özür diledikten sonra kucaklaşmayı severim. Bu affedilmeyi mühürler."

Kanepede ona dönüp kolumu açmadan önce bir süre iyimser yüzüne baktım. "Buraya gel Sunnyside."

Brooke güldü ve yana kaydı.

Hızlı bir yan sarılma için gitmedi. Yapmadı. Kollarını bana doladı ve başını göğsüme yasladı. "Gördün mü? Çok daha iyi hissetmiyor musun?"

İki kolumu da ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Evet." Ağır bir nefes verdim. "İyi hissettiriyor." Ve onu bırakmak istemedim.



DUMAN DOLDU THE MUTFAK, ve yangın alarmı delici bir çılgılık attı. "Burada ne halt ediyorsunuz?"

Her neyse, koku iğrençti.

Brooke dumanı temizlemek için fırın eldivenlerini fırının kapağına doğru salladı. "Göğüs eti pişiririm diye düşünmüştüm. Ama göğüs eti çok pahalı. Ben de yarım kilo dana kıyma aldım ve göğüs eti haline getirdim. Yani, ikisi de inekten geliyor. Harika olacak! Bence duman iyiye işaret."

Durakladım. "Bekle. Ne oldu? Bir göğüs etini tütsülemek en az on iki saat sürer. Ve bunu fırında yapamazsın."

"Biliyorum," dedi öksürerek. "Bu yüzden daha hızlı pişsin diye fırının altını sonuna kadar açtım."

"Ne kadar yüksek?" Fırına baktığımda donup kaldım. "Beş yüz derece mi?! Tanrım, evimi yakacaksın. Kapat şu lanet fırını. Bu kadar yüksek olduğunu bile bilmiyordum." Mutfaka doğru yuvarlandım ve ondan fırın eldivenini aldım. "Ön kapıyı aç ve koridordaki dolaptan kutu vantilatörü getir."

Fırının kapağını çekip açtım ve duman çıkarken irkildim. Körlemesine uzandım ve fırın tepsisini buldum. Çıkardım, lavaboya doğru yuvarlandım ve içine attım. Ortadaki küçük kömür parçası taşlaşmış bir hamstera benziyordu.

Brooke aceleyle geri döndü, kutu vantilatörü mutfak tezgahının üzerine koydu ve fişe taktı.

Saate bir göz attım. Saat yediye çeyrek vardı. Çiftlikte yaşamanın en kötü yanı pizza sipariş edememektir. Kasabadaki bir avuç restoranın teslimat alanının dışındaydık.

"Sandviç malzememiz var mı?" Ben sordum.

"Yarın bakkal günü. Son ekmeği öğle yemeği için kullandık."

Dondurulmuş mikrodalga yemeklerim vardı ama kömürü lavaboda yemeyi tercih ederdim.

Bu akşam ailemin evinde aile yemeği vardı. Anneme mesaj atıp iki tabak ayırıp ayırmadığını sorabilir, sonra da Brooke'u getirmesi için gönderebilirdim.

Ama bunun için kendimi bok gibi hissedirdim.

"Kasabaya gitmek ister misin?" Brooke sordu. "Oldukça geç olur ve hangi yerlerin hâlâ açık olduğunu bilmiyorum. Buc-ees'e gidebiliriz ama muhtemelen kalabalıktan nefret ediyorsundur ve orası her zaman tıklım tıklımdır."

Kasabaya gitme zahmetine katlanmak istemedim. İçten içe, anneme haber vermeden aile yemeğine gelebileceğimi biliyordum. Colorado'da yaşarken bile annem her zaman benim için bir tabak hazırlardı. Muhtemelen Brooke için de bir tabak hazırlıyordu, çünkü o henüz kaçıp gitmemişti.

Ama Christian'ın kızları orada olacaktı.

Brooke'un omzumun arkasına dokunan eli beni şimdiki zamana geri döndürdü. "İyi misin? Belki de sürgülü kapıyı açmalı ve dumanın geri kalanını dışarı çıkarmalıyım."

Öksürdüm. "Evet. Tavan vantilatörünü açacağım."

"Akşam yemeği için ne yapmak istersin? Kilerde makarna ya da başka bir şey var mı diye bakabilirim."

"Hayır," dedim o tekrar mutfak kundaklamaya kalkışmadan önce.

Açıkçası bir protein shake ve bir power bar ile de idare edebilirdim ama Brooke'un da akşam yemeğine ihtiyacı vardı. Düşünmem gereken başka biri olmadığından beri e p e y zaman geçmişti.

"Git kamyonu bin."

Brooke başını eğdi. "Kasabaya gitmek istemediğini söylediğini sanıyordum. Yemek yapabilirim. Sadece ne yapacağımıza karar vermeliyim."

Öfkelendim. "Kamyonu bin, Brooke."

Birkaç dakika sonra toprak yolda sallana sallana ilerliyorduk.

"Ana eve çıkın," dedim, patikadaki yarığa yaklaştığımızda sol tarafı işaret ederek.

Utangaç bir gülümseme dudaklarını boyadı. "Bana ne yaptığımızı söylemek ister misin?"

"Akşam yemeği hazırlanıyor."

O baktı at Ben gelen arkasında ve
Tekerlek. "At Ailenin evine mi? Onlara
geleceğimizi söylememiz gerekmez mi?"

"Annem bir yer ayarlayacak."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Seni ne zaman almamı istersin?"

Durakladım. "Ne?"

"İşin bitene kadar senin evinde takılacağım. Hazır
olduğunda bana mesaj atabilirsin. Telefonum yanımda
olacak."

Başımı salladım. "Sen de yiyorsun."

RAY

TKendimi kapıya doğru ittiğimde ailemin verandasına çıkan rampa tıkırdadı. Kapıdan rosto kokusu geliyordu ve karnım gurulduyordu.

"O her neyse, annenin bana nasıl yapılacağını öğretmesini istiyorum," diye fısıldadı Brooke.

Buna itiraz edecek değildim. Açlıktan ölmek üzere olmama rağmen, kapıya varır varmaz iştahım kaçtı.

"İyi misin?" Brooke sessizce söyledi.

İçimi çektim ve kapıya baktım. "Kaza öncesinden beri bir aile yemeğine katılmamıştım."

"İyileşirken bile mi?"

Başımı salladım. "Odamda kalırdım. Ellerimi kullanamazdım. Her zaman birinin yemek yememe yardım etmesi gerekiyordu. Ve ben..." Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Nefret ettim."

"Hayal bile edemiyorum." Brooke elimi sıktı. "Her zaman geri dönebiliriz."

Ayrılmayı teklif etmesi ve bunu kastetmesi benim için her şeydi.

"Hayır. Annemin rostosunu yemene izin vermek senin için yapabileceğim en az şey."

Brooke güldü ve kapıyı açtı.

İçerideki konuşma telaşı menteşelerin gıcirtısıyla sona erdi.

Cassandra'nın çenesi çatalıyla birlikte düştü. "Aman Tanrım. Pollyanna onu evden çıkarttı."

Ona ters ters baktım.

Brooke kıkırdadı.

Yeğenlerim Cassandra'nın yanında oturuyorlardı. İçeri girerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Tanrım, çok büyümüş görünüyorlardı. Bree on beş yaşındaydı. Yakında araba kullanacaktı. Onu bebekken kucağıma aldığımı hatırlıyordum. Christian ilk karısının cenaze iğleriyle uğraşırken onu küçük bir çocukken eğlendirdiğimi.

Gracie artık genç bir kızdı. On üç. On iki yıl önce göğsümde uyuyakalırdı. Bir süre, uğruna ağlamayı bıraktığı tek kişi bendim.

Sanki benimmişler gibi büyümelerini izledim. Onlar için Süpermen gibiydim. Yenilmez. Bana aya asılmışım gibi bakarlardı.

O ikisi benim dünyamdı.

Annem masadan fırladı, koluyla gözlerini sildi. "İçeri gel. İçeri girin. İkiniz için de yer ayarladım. Nate, Becks ve Charlie'nin yanındasınız."

Charlotte ya da herkesin ona verdiği isimle Charlie, kendisine ilgi gösterecek yeni insanlar bulduğu için kesinlikle sersemlemiş görünüyordu. En yeni yeğenimin mama sandalyesi masaya çekilmişti ve kızartma denemesinin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından Cheerios'tan oluşan gurme bir akşam yemeği yiyor gibiydi.

Uzun çiftlik evi masasının diğer tarafına geçerken başımı öne eğdim. Nate sandalyemi yoldan çekti ve tekerlekli sandalyemi masaya park etmem için yer açtı. Brooke, Becks'in yanına oturdu ve hemen konuşmaya başladı.

Becks bir gazeteciydi. Brooke'un gevezeliğine ayak uydurabilecek biri varsa, o da oydu.

Annem rosto, patates ve havula dolu iki tabak getirdi ve Brooke ile benim önüme koydu.

Brooke hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeyle, "Teşekkür ederim Bayan Griffith," dedi.

Annem gülümsedi. "Tatlım, bana Claire ya da Griffith Anne de."

Brooke'un gülümsemesi genişledi. "Anne o."

Cassandra ğrd. "Aman Tanrım. O da onlardan biri."

Christian ona dirsek attı ve yeğenlerim güldü, ama ben bağımı eğdim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Ben atala uzandığımda masadaki sohbet kesildi.

İnsanların beni izlemesinden nefret ederdim. Yağmuru beklemek gibiydi. Sağanak er ya da geç kendini bırakırdı. Beklenen şey her zaman bir hayal kırıklığıydı.

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ama tıklım tıklım dolu bir arenada boğanın sırtına binmenin aksine, bunu engelleyemiyordum.

Pürüzsüz gmğ çatala dokunduğmda annemin küçük soluğunu duydum. Christian'ın sakalını sıvazladığını duydum. Gracie ve Bree'nin birbirlerine fısıldadıklarını ve Cassandra'nın onları azarladığını duydum. CJ'in birasının etiketini kurcaladığını duyabiliyordum.

Tüylerim diken diken oldu. Boynum gerildi. Oradan çıkmak istedim.

Sonra onu hissettim.

Brooke masanın altında sol elimi sıktı. İnce parmakları benimkileri sararken çok yumuşaktı. atalını aldı ve bir havuç kesti ama bana hiç bakmadı. "Bu çok güzel kokuyor. Bize biraz ayırdığın için teşekkürler."

Şans eseri anneme baktım. Ağılıyordu. *Harika.*

Annem peçetesiyle gözlerini sildi. "Her zaman tüm çocuklarım için bir yer ayarlarım ve her ihtimale karşı yeterince hazırlarım. Bu

bizimle olduğun sürece seni de kapsar."

Masa örtüsünün mahremiyetinin ardında Brooke'un parmakları benimkilerin arasına girdi. "Çiftlik çok güzel. Bütün hayvanları görmeye bayılıyorum. Mickey çok tatlı. Neden boynuzlarında bilardo eriştesi var? Bütün inekler takıyor mu?"

Christian kıkırdadı ve herkesin dikkatinin benim üzerimde olduğu hissi Brooke'a kaydđ.

Christian ve Gracie, Mickey'nin nasıl kazara evcil hayvan haline geldiğinin hikâyesini anlatırken ben sessizce yemeğimi yedim. Gracie, Mickey'nin her zaman sürüden nasıl kaçtığını ve birinin verandasına nasıl çıktığını anlattı. Brooke'un karşılık veren kahkahası, fırtına geçerken esintide dans eden rüzgâr çanları gibiydi.

Başparmağının benimkinin üstünü okşaması bulutlardaki bir kırılmaydı. Diğer taraftaki güneş ışığının vaadiydi.

Ben de başımı eğdim ve tabağımı bitirdim. Ama Brooke asla bırakmadı.

Annem masaya bir cevizli turtaya koydu ve dilimlemeye başladı. Bree ve Gracie de tabakları uzun masanın etrafına dağıtmak için onlara katıldı.

"Merhaba, Brooke!" Gracie onun önüne bir parça koyarken cıvıladı.

"Hey, Gracie," dedi Brooke, onun ses tonunu taklit ederek.

Bree önüme bir parça turtaya koydu ama gözlerini yere indirdi ve tek kelime etmedi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Turtayı sapladığımda çatal parmaklarımdan kaydđ.

Brooke bir ısırık alırken, "Bree, saçlarına bayılıyorum," dedi.

Bree'nin usulca gülümsemesini göz ucuyla izledim. "Teşekkürler. Cassandra yaptı."

"Harika görünüyorsun."

Çatal neden bu kadar düzdü? Neden parmaklarım çalışmıyordu? Çatalı almak için çabalarken Christian'ın bana baktığını hissettim.

"Doydum," dedim ve pes ettim. "Teşekkürler anne."

Brooke çatalını yere bıraktı. "Sence benimkini paket yaptırabilir miyim? Rosto çok güzeldi ve dolu bir mideyle turtayı ziyan etmek istemiyorum."

Annem gülümsedi. "Tabii ki. Biraz streç film getireyim, seninle iki parça gönderirim."

CJ masanın öbür ucundan çenesini Brooke'a doğru eğdi. Brooke gülümsedi.

Bundan hoşlanmadım. Hiç hoşuma gitmedi.

"Buyurun," dedi annem, Brooke'a bir tabağa sarılmış iki dilim turta vererek. Herkes masayı toplamaya başladı, Cassandra hariç, o da bana doğru bir hamle yaptı.

"Konuşmamız gerek."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne hakkında? Bree neden benden nefret ediyormuş gibi görünüyor?"

Cassandra gözlerini devirdi. "Senden nefret etmiyor, ahmak herif."

"Birini tanımak için biri gerekir."

"Aynen öyle," diye tısladı Cassandra. "Yani sana ahmak diyen bensem, bu lanet olası bir uyandırma çağrısı olmalı. Bree üzgün. İncinmiş. Sen onun en sevdiği kişiydin ve sonra bir buçuk yıl boyunca onu engelledin."

"Neredeyse ölüyordum."

"Neredeyse," diye tısladı Cassandra. "Ve bana anlattıkları hikâyelerdeki adam olduğunu düşünen o iki kıza ahmak gibi davranmaya devam edersen, boğanın başladığı işi bitireceğim."

Brooke, Cassandra'nın hışımla gidişini izledi. "Sanırım ona aşık oldum."

Şu anda tahammül edebildiğim tek kişi Cassandra'ydı ve o da ince buz üzerinde kayıyordu.

"Bu geceyi bitirmeye hazır mısın, yoksa biraz daha takılmak ister misin?" Brooke sordu.

Onu geri aldım.

Ona asla itiraf etmesem de korktuğum tek kişi Cassandra'ydı.

Brooke şu anda tahammül edebildiğim tek kişiydi.

"Gitmeye hazırım."

Başıyla onayladı. "Beni burada mı istiyorsun, yoksa gidip kamyonu çalıştırmamı mı?"

Benden bir adımdan fazla uzaklaşmasını istemiyordum. Aslında, elini tekrar elime almak istiyordum. Ama annemle bir dakikaya ihtiyacım vardı. "Bana bir saniye ver, ben çıkıyorum."

Brooke kalan yemekleri aldı, vedalaştı, herkese sarıldı ve dışarı çıktı. Ön kapı kapanana kadar bekledim ve dikkatlice yemek odasına gidip annemi buldum.

"Yemek için teşekkürler," dedim onun tabakları kuruladığı lavabonun önünde dururken.

Gülümsemesi yıpranmış ve aşınmıştı. "Beni bilirsin. Senin için her zaman bir yerim vardır." Başını kapıya doğru eğdi. "Ve o tatlı kız için de bir tane. Şanslı bir keşifti, değil mi?"

"Şişedeki yıldırım," dedim içimden. Annem kıkırdadı. "Gerçek bu."

Bir süre bekledim, o lavaboyu boşaltırken hiçbir şey söylemedim. "Geri dönmeliyim. Oldukça yorgunum."

"Eğer istersen Cumartesi günü yine yemek yapacağım. Süslü bir şey olmayacak. Hamburger yapabiliriz. Torunlara ben bakacağım, böylece Nate, Christian ve hanımları bir randevu gecesi geçirebilirler. Sen ve Brooke da gelmelisiniz. Yemek var, yani CJ'in burada olacağını biliyorsun."

"Brooke hafta sonları eve gidecek."

Gülümsemesi hüznünlüydü. "İstiyorsan yine de gelebilirsin. Ya da biz size gelebiliriz."

"Bunu düşüneceğim." Ama bunun bir 'hayır' olduğunu biliyordu.

Ben tekerlekli sandalyemi çeviremeden elini omzuma koydu. "Yağmur duracak, biliyorsun."

Pencereden dışarı baktım. "Yağmur yağmıyor."

"Dışarıyı kastetmiyorum, tatlım." Eğildi ve tıpkı ben çocukken yaptığı gibi başıma bir öpücük kondurdu. "Eğer bulunduğun yerde bulutlar dağılmıyorsa, güneş ışığını bulana kadar yoluna devam et."

Herkes Becks ve Nate'in küçük çocuğuyla ilgilenirken ben dışarı ıktım. Brooke kamyonun yanında bekliyordu. Ben kendimi kabine çekerken, o da tekerlekli sandalyemi yatağa yerleştirdi. Sessizlik içinde eve geri döndük. Yorgundum ama uyumaya hazır değildim.

"Bana bir saniye ver. Kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum. Sanırım hâlâ at ve duman kokuyorum," dedi Brooke ve odasına girip kapıyı kapatarak gözden kayboldu.

Döndüğünde üzerinde bir çift pamuklu uyku şortu ve tüm sırtını, kaburgalarının ve belinin büyük kısmını açıkta bırakan bir atlet vardı. Kap kaçak çekmecesinden çaldığı turta dilimlerini ve iki çatalı aldı.

"Güverte mi, kaneye mi?" Brooke sordu.

Her birimiz kendi turta dilimlerimizle güverteye yerleştik. Cırcır böcekleri ve kurbağalar sessiz bir melodi söylerken hafif bir esinti ağaçların arasından hışırdıyordu.

atalımla acele etmedim, artık beni izleyen bir düzine göz olmadığı için üzerimde o kadar baskı hissetmiyordum.

Brooke turtasını iki ısırıkta yedi.

Durdum ve kucağındaki kırıntıları silerken onu izledim. "Doymadın, değil mi?"

Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Asla söylemeyeceğim."

BROOKE

"A yeniden sen Tabii ki I yapamam yap herhangi bir şeyi için Sen?" I dedim, telefonumdan başımı kaldırarak.

Ray ve ben bir çeşit rutine girmiştik. Haftada üç gün terapiye gidiyorduk. O randevulardayken ben de genellikle şehirdeki işlerini hallediyordum. Sonra evde takılır ve hiçbir şey yapmazdık.

Ve çıldırmaya başlamıştım.

Ray bağladığı ipten başını kaldırıp baktı. Telefonundan takip ediyor gibi görüldüğü bir modeldi. Düğümler ve ilmeklerden oluşan karmaşık bir tasarımla örülmüştü.

Gülümsedi. "Şu anda yardıma ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?"

Öfkelendim. "Biliyorum. Sadece sıkıldım. Beni yanlış anlama, bu iş için çok minnettarım. Ama kendimi kötü hissediyorum. Senden faydalanyormuşum gibi hissediyorum. Aslında hiçbir şey yapmıyorum."

"Ailemin günde dört kez habersiz gelmesini engelliyorsun."

"Biliyorum. Ama temizlik falan mı yapmalıyım?"

"Ev temiz."

"Bir şeyler pişirmemi ister misin? Atıştırmalık ya da ikram?"

"Hayır," dedi Ray çabucak. "Sen mutfağa geri dönmeden önce ev sahibi sigortamın ödendiğinden emin olmam gerekiyor."

Kanepeye uzandım. "Rahatsız edici bir soru sorabilir miyim?"

Bir kaşını kaldırdı. "Daha önce bir 'hayır' seni hiç durdurdu mu?"

"Sadece merak ettim."

Ray içini çekti ve ipi bıraktı. "Devam et."

"Tüm bunların parasını nasıl ödüyorsun? Yani evini, fizik tedaviyi. Eminim çılgın tıbbi faturalarınız vardır."

Ray omuz silktili. "Biz çok fazla şeye sahip olarak büyümedik. Sığır ve dört erkek çocuk pahalıdır. Ailem bana bir doları nasıl esneteceğimi öğretti. Rodeo turlarına katılmadığım zamanlarda Colorado'da bir çiftlikte çalışıyordum. Çiftlikten aldığım maaşla geçiniyordum ve tüm kazandıklarımı, sponsor çeklerimi ve cirolarımı yatırıma dönüştürüyordum."

"Demek yedek bir planın *vardı*."

"Hayır," dedi Ray telefonundaki deseni takip etmeye geri dönerken. Sol eli bugün daha sağlam görünüyordu ve eskiden olduğu gibi ipi baş ve işaret parmağıyla sıkıştırmakta zorlanmıyordu. "Yedek plan, başarısız olduğunuzda yapacağınız şeydir. Farklı bir hayat yaşarken değil. Benim bir birikimim var. Yedek planım değil."

"Sorduğum için özür dilerim," dedim sessizce.

"Çıldırarak üzereysen yürüyüşe falan çık." Kulağa cazip geliyordu... "Emin misin?"

"Parmak arası terlik giyme."

"Uzun sürmez. Belki yarım saat?"

Ray başını kapıya doğru eğdi. "Sen dönene kadar koltuğumdan kalkmayacağıma söz veririm gider misin?"

Koltuktan zıpladım. "Pinky yemin eder mi?" Ray ofladı pufladı. "Sen on iki yaşında mısın?"

Serçe parmağımı ona doğru uzattım ve o da bana elini uzattı. Ellerimiz birbirine değdiğinde kıvılcımlar kolumda dans etti.

Parmaklarımız birbirine kıvrıldı. Bir an durakladık, zamanın içinde donup kaldık.

Başparmağı bileğime dokundu ve parmağımı sıkıca kavradı.

"Uzun sürmez," diye mırıldandım.

Ray bıraktı ve lanet olsun, bırakmasını istemedim.

Çoraplarımı ve spor ayakkabılarımı almak için odamı karıştırırken hiçbir şey söylemedi, sonra da kapıdan sıvıştı.

Güneş kavuruyordu. Ufuktan ısı dalgaları yayılıyordu. Belki de bu kötü bir fikirdi. Klima harikaydı. Neden biri burada olmak istesin ki?

Ama Ray haklıydı. Çıldırarak üzereydim.

Arazinin ön tarafına, ahırların olduğu yere doğru yürümeye başladım. Ahırlardaki hanımlara selam veriyor, birkaç ikram dağıtıyor ve ön kapıya kadar yürüyüp geri dönüyordum.

Ama bu, mülkün gördüğüm tek kısmıydı.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ters yöne gittim. Hayal meyal hatırladığım kadarıyla birisi bu tarafta inşa edilmekte olan pansiyon ve restoran hakkında bir şeyler söylemişti. İlerlemeyi görmek güzel olurdu.

Merada ilerlerken spor ayakkabılarımın altında kuru otlar çıtırdıyordu. Barakalar ve depolar uzakta birer leke gibi görünüyordu.

Temiz hava -sıcak olduğu kadar- omuzlarıma iyi geldi. Hızımı koşuya çıkardım ve ciğerlerimdeki yanmanın Ray'le ilgili rahatsız edici düşüncelerle savaşımasına izin verdim.

Onunla ilgili hayallerim vardı. Dövmeli kollarının ve göğsünün rüyalarını. Her gece uykuya daldığımda tekrar kanepeye uzandığımı ve başımı onun kucağına koyduğumu hayal ediyordum. Parmaklarının saçlarımı taradığını ve omzumun üzerinden süzüldüğünü hayal ettim.

Bay Wilson'ın patlamasının neden olduğu kesikler ve morluklar iyileşmişti ama Ray'in çenemi avuçlarının arasına alışının anısı hiçbir yere gitmemişti.

İstediği zaman çok nazikti ama beni korkuttuğu anlar da oldu. Canavar gibiydi, öfkeliydi.

ve incinmişti. Yumuşak olmanın onun doğasında olduğunu biliyordum ama koşullar bunu onun için zorlaştırmıştı.

Bir kayaya takıldım ama kendimi tuttum. İnşaat alanı neredeydi? Kesinlikle yaklaşıyordum.

Telefonuma baktım. Çekmiyordu ama sadece on beş dakikadır yürüyordum. Biraz daha yürüyüp geri dönecektim.

Ailesinin evinde yemek yerken Ray'in elinin benimkine dolanması aklımdan geçti. Tekerlekli sandalyesini kullanmaktan elleri nasır tutmuştu ama çok güçlü hissediyordum. Çok güvenliydi. Bırakmak istemedim.

Başka bir kayaya takıldım ve görüşüm değişti. Cidden mi? Bu inşaat alanı neredeydi? Arkamı döndüm ve yönümü bulmaya çalıştım ama göz alabildiğine toprak, çimen ve alçak çalılıklardan başka bir şey yoktu.

Düz bir çizgide mi koşuyordum yoksa bir yerde dönüş mü yapmıştım? Güneş tam başımın üzerinde asılı duruyordu, bu yüzden hangi yönden doğduğunu ya da batacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Kalbim hızla çarptı ve telefonuma baktım. Tabii ki şarjı bitmişti.

Tamam. Panik yapmayın. Sadece arkayı dön ve geri git.

Döndüm ve yürümeye devam ettim. Ağzım, her adımda yerden kalkan toz kadar kurudu.

Tanımadığım bir çalı korusunun yanından geçtim ama belki de ilk seferinde dikkat etmemiştim. Kendimi kaybetme eğilimindeydim.

Geri dönmeye çalışırken başım hafifledi. Bir dakika durup nefes almam gerekiyordu. Bir süredir gidiyordum ve hava çok sıcaktı.

Ellerimi dizlerime dayadım ve nefes almaya çalıştım ama nefesim kesik kesik ve kısaydı.

Aman Tanrım, burada ölecektim.

Güneşte kavrulmuş giysilerle kaplı tozlu bir iskeletten başka bir şey bulamayacaklardı. Cesedimi toplayacaklardı.

akbabalar tarafından parçalandı.

Kuşlara yem olmak
istemiyordum! Tamam, şimdi
panikliyordum.

Yerden yükselen ısı dalgaları görüşümü bulanıklaştırdı.
Geldiğimi sandığım yöne doğru geri dönerken tökezledim.
Topraktan binaların ve ahırların çıkmasını bekledim ama
hiçbir şey yoktu. Sadece kilometrelerce ot vardı.

Kanım kulaklarıma hücum etti ve yeryüzü dönmeye
başladı.

Halüsinasyon mu görüyordum, yoksa önümde bir at mı
vardı? "Burada ne halt ediyorsun?"

Adamın sesine göz kırptım. "Neredeyim ben?"

Küfretti ve attan aşağı atladı. "Otur."

Bunu yapmak zor olmadı. Bir patates çuvalı gibi yere
düştüm.

Bir heybeye uzandı ve metal bir su şişesi çıkardı.
"Bunu iç."

"Sen seri katil misin? Beni zehirleyecek misin?" "Hayır,
ama kardeşimi neden öldürdüğünü bana söyledikten sonra
öldürebilirim.

seni bu taraftan çıkaralım."

Su buz gibiydi. Boğazımdan aşağı aktığını
hissedebiliyordum. Gözlerimi kırptırdım ve adamın
kovboy şapkasının altına baktım. "CJ?"

"Başka kim olduğunu düşünüyordun?"

Bana ters ters b a k a n gece yarısı siyahı kısırağa baktım.
"Bilmiyorum."

Elini yanağıma bastırdı. "Tanrım, sıcak çarpmasına üç
saniye kaldı."

"Neredeyim ben?" Yudumlar arasında söyledim.

"İnşaat alanını görmek için yürüyüşe çıkmıştım."

"Yanlış yöne ve çok uzağa gittin. Bu taraftan geldiğim
için çok şanslısın. Yüz derece."

"Evet," diye inledim suyunun geri kalanını boşaltırken.

"Hissetmeye başlıyorum."

"Ayağa kalkarsan bayılır mısın?" CJ sordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Şişeyi kapattım ve elini tuttum. Dünya döndü, ama sadece biraz.

"Hadi gel." CJ bir elini sırtıma koydu ve beni atın yanına götürdü. Anarchy'ye dokunmak için uzandığımda "Yapma bunu," dedi. "Daha önce ata bindin mi?"

"Çocukken bir doğum günü partisindeydim. Bu sayılır mı?" "Bugün sayılır. Tırman."

"Ona dokunmamam gerektiğini sanıyordum." "Eğer sırtındaysan seni ısıramaz." "Hayır, ama beni üzerinden atabilir."

"Ben de yanında olursam olmaz. Şimdi güneş seni kızartmadan eyere çık."

Anarchy, spor ayakkabımı üzenkiye geçirdiğimde sinirli bir şekilde oflayarak hoşnutsuzluğunu belli etti. Geriye kalan azıcık enerjimle kendimi toparlamakta yarı iyi bir iş çıkarmıştım.

"Sele sadece bir kişilik, o yüzden arkasına oturacağım," dedi CJ bacağını atıp Anny'nin sırtına yerleşirken. "Bekle."

Bana doğru uzandı ve dizginleri tuttu.

"Ray'in bu konuda seni azarlayacağını biliyorsun, değil mi?"

Ray'in kıcıma yaklaştığını düşünmek omurgamı elektriklendirdi.

"Bana yürüyüşe çıkmamı söyleyen oydu."

CJ alaycı bir kahkaha attı. "Evet, iki saat sonra geri dönmediğinde ve kimse seni görmediğinde beni arayan da oydu."

"İki saat mi?" Ray'e söylediğim gibi sadece otuz dakikalığına gittiğimi sanıyordum. "Bunun için kovulacağım," diye homurdandım.

"Sana bağıracaklar ama kovulmayacaksın. Seni çok seviyor."

"Benden hoşlanmıyor. Bana tahammül ediyor." "Ray için de aynı şey geçerli."

Anny hızını artırdı ve bizi Ray'in evine geri götürdü. CJ beni aşağı indirip infazıma götürürken güvertede oturmuş, kaşlarını çatıyordu.

CJ çenesini Ray'e doğru eğmeden önce, "Bir dahaki sefere yollarda kal," dedi. "Suyumu doldurmak için musluğunuzu kullanabilir miyim?"

Ray başını sürgülü kapıya doğru eğdi ve CJ bunu evet olarak algıladı.

Ben merdivenleri çıkarken Ray bana tek kelime etmedi.

CJ geri dönerken yanımdan geçti. "Çok içtiğinden emin ol. Güneşten yanacaksın. Yollarda kalman konusunda söylediklerimi unutma."

"Teşekkürler. Edeceğim," dedim usulca.

CJ uzaklaşırken Ray ve benim aramda sessizlik hüküm sürüyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadım önünde azarlanan bir çocuk gibi dururken. "Çok uzağa gittim ve geri dönüş yolunu bulmaya çalışıyordum ama telefonum çekmiyordu ve sonra telefonum kapandı ve ben-"

"Endişelendim." Kirpikli çenesi gerginlikle büküldü.

"CJ onu aradığını söyledi."

"Herkesi aradım."

Suçluluk duygusu içimi kemirdi. "Özür dilerim."

Ray gözlerini kapadı ve ellerini yüzünde gezdirdi. Acı, keskin yüz hatlarını boyamıştı. "Orada çok dikkatli olmalısın. Yaralanır ya da bayılırsan gelip seni alamam."

"Bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Ray başını eve doğru eğdi. "İçeri girin."

Azarımı işittim ve mutluluk verici serinlikteki eve girdim.

Ray arkamdan içeri girip sürgülü kapıyı kapatırken, "Kanepeye otur," diye emretti.

Garip bir şekilde spesifik, ama tamam.

Spor ayakkabılarımı çıkardım, kanepeye oturdum ve beklemeye başladım. Ray evin içinde dolaşıp eşyalarını topladıktan sonra kanepeye geri geldi.

"İç şunu," dedi elime kırmızı bir sporcu içeceği tutuştururken. Bir şişe losyonu kanepeye fırlattı, sonra tekerlekli sandalyesinden inip yanıma oturdu. "Tişörtünü çıkar."

Merhaba, fantezi.

İçkiyi sehpanın üzerine bıraktım ve atletimi çıkardım. Kayışlar yanmış tenimi çizerken tısladım.

Fantezi yok edildi.

"Kıpırdamadan otur ve içkini iç," dedi losyonun kapağını açmaya çalışırken.

Sırtıma soğuk bir şey dokunduğunda ciyakladım.

"Sana kıpırdamadan oturmanı söylemiştim," diye tersledi.

Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. "Beni uyarmadın!"

Ray öne doğru eğilerek yüzlerimizi yakınlaştırdı. "Patates cipsine dönüşmeden önce sırtına losyon sürüyorum. Bu uyarı yeterince iyi mi?"

Gözlerim onun ağzına kaydı. "Uh-huh."

"O zaman kıpırdamadan otur ve sana söyleneni yap."

Losyonu omuzlarıma ve sırtıma sürerken gözlerimi kapattım, ellerini dikkatlice sütyen askılarımın altına kaydırды.

Parmakları köprücük kemiğimden geçip göğüslerime doğru indiğinde nefesimi tuttum. Devam etmek isteseydi hiç sorun etmezdim ama o hızla kollarıma geri döndü.

Yanmamış olmasına rağmen belimin etrafına daha fazla losyon sürdü. Elleri belime uzanıyor, göğüslerimin yanlarını sıyrana kadar yukarı, yukarı, yukarı ilerliyordu.

Keskin bir nefes aldım ve hâlâ sütyen giyiyor olduğum gerçeğine lanet ettim.

Göğsünden sırtıma yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Onun içine düşmek istedim. O kolların beni sarmasını. O nasırları göğüslerimin üzerinde gezdirmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek.

Elini bırakıp avucuna daha fazla losyon sıkıldığında o an paramparça oldu.

Şişeye bir göz attım. "Bu dövme sonrası bakım için." "Güneş yanıklarında da sihir gibi işe yarıyor."

"Dövmelerini beğendim."

Elleri pazularımın üzerinde durdu. "Ben, uh... Onları kızlar için aldım."

Omzumun üzerinden baktım. "Bree ve Gracie için mi?"

Ray başıyla onayladı. Dokunuşu cildime losyon sürmekten masaj yapmaya dönüştü. "Onlar çok küçükken birkaç tane yaptırmıştım. Anneleri öldükten sonra kızlara Christian için bakıyordum ve onlar da dövmelerimi keçeli kalemlerle boyuyorlardı. Ben de dövme yaptırmaya devam ettim. Bu bizim olayımızdı. Ne zaman..." İç çekti. "Houston ya da Dallas'ta yarıştığımda, bir ya da iki geceliğine buraya gelirdim ve iyi şans getirmesi için dövmelerimi boyarlardı."

"Onları gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Elleri omuzlarımı sıktı. "Evet. Onlar Christian'ın olduğu kadar benim de kızlarımdı."

"Neden onlarla konuşmuyorsun ya da seni görmelerine izin vermiyorsun?"

Ray'in tutuşu sıkılaştı. "Çünkü artık onların kahramanı değilim."

"Bundan emin değilim."

"Brooke-"

Kanepeye döndüm ve yanına kıvrıldım. "Bir rodeo yıldızı olduğun için onların kahramanı olduğunu sanmıyorum. Onların kahramanıydın çünkü sana ihtiyaçları olduğunda yanlarındaydın. Yani, evet. Şu anda onların kahramanı değilsin çünkü seni görmelerine izin vermiyorsun. Bunu sen seçtin. Bunun yürüyüp yürüyememekle bir ilgisi yok."

Öfkenin gelmesini bekliyordum ama gelmedi. Ray'in yüzü hiç değişmedi. "Biliyor musun, şu anda bana bunu söyleyerek paçayı kurtarabilecek tek kişi sensin."

"O zaman bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Şansını zorlama Sunnyside. Seni kovarım."

Güldüm. "Beni kovmak için büyük bir oyun oynadığını düşünmeye başlıyorum." Saçımı açtım. "Sanırım benden hoşlanıyorsun."

"Senden nefret etmiyorum." Ama kara gözleri yıldızlı bir gökyüzü gibi parlıyordu. "Ama sen yürüyen bir felaketsin ve başımın belasısın."

"Bu şimdiye kadarki en iyi iş. Patronum bazen pisliğin teki olsa bile."

Ray bir kaşını kaldırdı ve buklelerimden birini parmağının etrafında döndürdü. "Öyle mi?"

Gözlerimi kapattım. "Çiftlikte olmayı seviyorum. Eviniz harika. Burası çok sessiz. Göletin kenarında oturmak en sevdiğim şey. Dışarıdaki büyük ağaç bana çocukluğumda bahçemde olan ağacı hatırlatıyor. Bir lastik salıncağım vardı ve orada uçabiliyormuşum gibi yaparak saatler geçirirdim."

"Ailenizle yakın mısınız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ailemden geriye pek bir şey kalmadı. Ailem ben Gracie'nin yaşlarındayken vefat etti. Bir ev yangınında öldüler. Ben bir pijama partisindeydim," dedim sakince, her seferinde bu ifadeyi kusmak zorunda kaldığımda yaptığım gibi. Hüzün içimde yaşıyordu. Her zaman da öyle olacaktı. Ama beni kontrol etmiyordu. "Ondan sonra büyükannemle yaşadım ama o birkaç yıl önce vefat etti. Missouri'de yaşayan geniş bir ailem var ama onlarla hiç tanışmadım."

Ailemden bahsettiğimde insanlar hep garipserdi ama Ray garipsemedi. Aslında, hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, pembe ve mavi olanları sadece benim için ayrılmış yeni bir plastik Tatlı Turta torbasını bana uzattı.

"Film izlemek ister misin?"

Atletimi sehpanın üzerine fırlattım ve kumandayı aldım. "Sen seçebilirsin. Muhtemelen yarı yolda uyuyakalacağım. Sanırım güneş tüm enerjimi tüketti."

Bir yastık aldı ve kucağına bıraktı. "Hadi gel."

Yanına kıvrıldım ve o kanallar arasında gezinirken başımı yastığa koydum. Bir soyguna geldiğinde

Bir fiskeyle kumandayı bıraktı. Nazik parmaklarıyla
buklelerimi yüzümden uzaklaştırdı ve saçlarımı taradı.

"Özür dilerim." I dedi ile a esneme.

"Benim saçın muhtemelen terli."

"Benim için sakıncası yok," dedi
nazikçe. Ben de aldırmadım.

RAY

artık resmileşmişti. Cumartesilerden nefret ediyordum. Kabul, bugünlerde çoğu şeyden nefret ediyordum ama özellikle cumartesilerden.

Brooke dün gece hafta sonunu evinde geçirmek üzere ayrılmıştı ve onu Pazartesi gününe kadar bir daha göremeyecektim. Uyanık olduğum her anı onunla geçirdikten ve uyuduğum her anı onu hayal ederek uyuduktan sonra, gitmiş olması çok garipti.

Ev çok sessizdi. Sanki öğlenle 12:30 arasında bir şeyler değişmiş gibi birkaç dakikada bir amaçsızca etrafta dönüp durdum.

Olmadı.

Binlerce düğüm attım. Çiçekleri suladım. Dolap ve bulaşık makinesi arasında gidip gelen üç bulaşığı boşalttım. Fizik tedavi ödevimi yaptım ve orada burada birkaç adım attım. Kasabadaki hırdavatçı istediğim teslimatı yaptı.

Ama sonunda benim için yapacak bir şey kalmamıştı. Artık çıldıran bendim.

O buradayken hiç böyle hissetmemiştim. Elbette, başka bir insanın etrafında olmaktan yorulup biraz yalnız kalmak için odama çekilirdim, ama bu beni rahatsız ettiği için değildi.

Onu. Yalnız olmaya alışmıştım. Ya da en azından öyle olduğumu sanıyordum.

Yazdığım ama göndermediğim metne baktım.

İzin gününde Brooke'u rahatsız etmem adil değildi. Muhtemelen biraz uzaklaşmak istiyordu. Birlikte takılmak için pek de heyecan verici değildim.

Hafta sonunu birlikte geçirdiği bir erkek arkadaşı olup olmadığını merak ettim. Bu düşünce bende yumruğumu duvara vurma isteği uyandırdı ama kırılan eklemlerim terapi ekibime açıklamak isteyeceğim son şeydi.

Cumartesi geldi geçti ve Pazar günü güneşli ve sefil bir şekilde doğdu. Christian'ın kızlarla meşgul olup olmadığını öğrenmek için Cassandra'ya mesaj attım. Ondan doğrudan yardım istesem, göz açıp kapayıncaya kadar her şeyi bırakıp buraya geleceğini biliyordum. Ama hafta sonları onun ve kızları için kutsaldı. Bunu mahvetmek istemedim.

Telefonum çaldı ve Cassandra'nın cevabını görmeyi umarak telefonu açtım.

Ama Brooke'tu.

BROOKE

Benden uzak olduğun bir günde seni rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Midem çalkalandı. Böyle mi düşünüyordu? Hafta sonları gitmesini istediğimi mi?

Belki başlangıçta öyleydi, ama şimdi onu özlüyorum.

RAY

Sorun değil.

BROOKE

Bu gece gelebilir miyim? Söz veriyorum, yarına kadar seni görmezden geleceğim.

RAY

Benim için fark etmez.

Ona bunun ilk ve tek hafta sonu olduğunu söylemek istediğimde yapabildiğim en iyi şey üç kelimelik bir yanıtı.

onu uzaklaştırmak istedi.

Cassandra bana mesaj atıp Christian'la birlikte evlerini temizlediklerini ve onu bana yollayacağını söyledi. Zaten ona ve kamyonuna sadece birkaç dakikalığına ihtiyacım vardı.

Garaj yolumdan gelen bir dizel motorun gürültüsünü duyduğumda, ön verandaya çıktım ve arkaya çekmesini işaret ettim. Eve geri döndüm ve güvertedeki rampadan aşağı yuvarlandım.

Tekerlekli sandalyeyi çimenlerde itmek çok zordu ama kollarımın ve omuzlarımın yanmasına aldırmadım.

"Hey," dedi Christian kamyonetinin kabininden kayarak çıkarken. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Sadece yardıma ihtiyacım var, çok çabuk." "Ne oldu?"

Halatı zaten lastiğın etrafına sıkıca bağlamıştım, üzerinden dolayarak ve bir yığın durdurucu düğümle sabitledim.

Lastiğın alt kısmına delik açmak zorlu bir işti. Ucu yerleştirmek iyiydi, ancak lastiğ delerken titreşirken sapı kavramak düşündüğümünden daha zordu. Ama yağmurun lastiğın içinden akmasına yetecek kadar delik açmayı başardım.

"Kamyonunu şu ağacın altına çekebilir misin?" Brooke'un sevdiği göletin yanındaki büyük ağacı gösterdim. "Bir lastik salıncak asmak istiyorum."

Christian kaşlarını kaldırdı ama kamyonetine geri bindi ve yatak çimlerin üzerinden suya doğru uzanan ağır bir dalın altına yerleşene kadar bahçemde düzgün bir üç nokta dönüşü yaptı.

Christian kamyondan atlayıp bagaj kapısına doğru yürürken ben de sandalyemi kilitledim, eğildim ve lastiğ aldım.

Christian, "Dur sana getireyim," dedi.

"Merak etme," diye homurdandım başımın üzerinden kamyonetinin kasasına doğru kaldırırken.

Yankılanan bir *gümbürtüyle yere* indi. Uzun halat kamyon kasasının kenarından sarktı ve yerde kıvrıldı. Büyük kısmını çimlerin üzerinden aldım ve lastiğin arkasına attım.

Christian dalın üzerinden geçmesi gereken ucu bulmak için ipin uzunluğunu gözden geçirirken, "Vay be," dedi. "Bu çok etkileyici."

Cevap vermedim çünkü ne söylemem gerekiyordu ki?

"Peki, bana neden bir lastik salıncak istediğini söylemek ister misin?"

"Bahçenizde mi?" diye sordu ipin ucunu havaya fırlatırken. Dalı ıskaladı ve metal kamyon kasasına çarptı.

Tekrar denemek için eline almasını izledim. "Kızlar isterlerse aşağı gelip kullanabilirler diye düşündüm." Gerçeğin yarısı buydu.

Belki de gerçeğin dörtte biri.

Christian durakladı. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Sanırım Bree bunun için biraz yaşlı olabilir."

Christian'ın kağıtları çatıldı. "Hayır. Bayılacak. Bakalım onu buraya gelip bakmaya ikna edebilecek miyim?"

"Ne demek istiyorsun?"

Christian ipin ucunu dala doğru fırlattı ama yine ıskaladı. "O yaralı, dostum. Sen yoğun bakımdayken seni görmelerini engelledim. Annelerini kaybettiler ve seni entübe halde görmenin onlara ne yapacağını bilmiyordum. Kazadan sonra uyandığında seni görmek istediler ama sen izin vermedin," dedi iç çekerek ve ipi eline alarak. "Çiftliğe geri taşındınız ve ana evdeyken bir yıl boyunca onları görmeyi reddettiniz. Sonra burayı inşa ettirdin ve yine de seni görmelerine izin vermedin. Sonra da aile yemeğine habersizce geldin. Kırıldılar. Onlar senin

onları artık sevmiyorlar ve bunu aşmak için zamana ihtiyaçları var."

Ellerimi yüzümde ovuşturdum. "Bu... Bu o değil."

"Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum," dedi bana sert bir bakış atarak. "Onlara ne kadar zamana ihtiyacın olduğunu söylesem de bunu bilmiyorlar."

İçimi çektim. "Üzerinde çalışacağım."

İpi tekrar fırlattı. Üçüncü seferde ip dalın üzerinden geçip aşağıya doğru kaymaya başladı.

İpin ucundan tuttum ve lastik yerden kalkana kadar çektim. Doğru yüksekliğe getirdiğimde "Orada dur," dedim.

Christian lastiği tuttu ve düğümü atabilmem için ipin ağırlığını azalttı. Sağlam olunca bıraktı.

"Benim için test eder misin? Kızların düşmesini istemiyorum."

Christian omuz silkti, bir kovboy çizmesini tekerleğin ortasına geçirdi ve üzerine atladı. Dal onun ağırlığı altında gıcırdadı ama salıncak sağlam duruyordu. "Ğyi görünüyor," dedi, atlamadan önce birkaç saniye ileri geri sallanırken.

"Kulübe inşaatı nasıl gidiyor?" Bagaj kapağını kapatırken sordum.

Christian kamyonetin yan tarafına yaslandı ve kovboy Çapkasını başından kaldırıp elini saçlarında gezdirdi. "Ğyi. Ustabaşı Perşembe gecesi bazı aletlerin kaybolduğunu söyledi. Cass kapılardaki tüm kameraları inceliyor."

Perşembe mi? Neden bunu ilk kez duyuyordum?

"Neden kimse bana söylemedi?"

Christian omuz silkti. "Seni bununla rahatsız etmek istemedim. Çiftlik için çalışmıyorsun. Uğraşmak senin sorunun değil."

"Ben burada yaşıyorum. Birinin mülkümüzden bir şeyler çaldığını bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

Christian ellerini kaldırdı. "Hırsızlık olup olmadığını bilmiyoruz. Şantiye ustabaşı, birilerinin eve almaması gereken bir şey götürmediğinden emin olmak için ekibini kontrol ettiğini söyledi. Eskiden burada olmaması gereken birini tespit etmek kolaydı. Eğer bir Griffith ya da CJ'in adamlarından biri değilse, bu kırmızı bir bayraktı." İç çekti. "Ama buraya her gün her türden insan geliyor. İnşaat ekibi. Müfettişler. Yatırımcılar. Baz istasyonunu ve ahırların tepesindeki güneş panellerini kurdukları araziye kiralayan enerji şirketi. Cass atçılık programını başlatmak üzere ve bu da bambaşka bir şey olacak. Rastgele insanlar atlarına binmek ya da binmek için geliyorlar."

"CJ anevrizma geçirecek."

Christian gülümsedi. "Gerçek bu."

Hepimiz çiftliği sahipleniyorduk ama CJ bunu bambaşka bir boyuta taşıdı. Mecbur kalmadıkça çiftliği asla terk etmeyeceğine tamamen inanmıştım. Muhtemelen günü geldiğinde mezarı olacak güzel bir toprak parçasını çoktan seçmişti.

"Akşam yemeği için eve gelmek ister misin?" Christian sordu. "Cass yemek yapıyor."

Doğrusunu söylemek gerekirse, yarı yarıya buna meyilliydim. "Hayır. Sanırım Brooke bu gece dönecek. Ne zaman gelir bilmiyorum."

Gülümsedi. "Ona karşı çok tatlısın."

"Arabası bok gibi. Sadece buraya tek parça halinde geldiğinden emin olmak istiyorum."

"İnkâr etmedin."

Başımı salladım. "O benim için çok genç."

"Kaç yaşında, yirmi beş mi?"

"Yirmi iki."

Sakalını sıvazladı. "Yani, o genç ama çocuk değil. Üniversiteye bile gitmiyor."

"Ondan on iki yaş büyüğüm. Bu çok fazla." Kollarını kavuşturdu. "Bizimkiler gibi."

"Aynı şey değil."

"Tekerlekli sandalyede olduğun için mi? Ne olmuş yani?"

Bu konuşmayla işim bitmişti. "Salıncağı astığın için teşekkürler. Kızlara söyle, ne zaman isterlerse gelip kullanabilirler."

"Ray-"

Brooke'u istememem gereken şekillerde istememin bir faydası olmadı. Yeğenlerimi her gördüğümde, kendi çocuğuma sahip olmanın kötü bir fikir olduğunu hatırlamamın da bir faydası olmadı.

Christian bana istediği kadar iyi niyetli, iyi ayarlanmış, terapi kaynaklı basmakalıp sözlerle vurabilirdi. Bu gerçeği değiştirmezdi.

"Ray, dur."

"Ne?" Güverteye çıkan rampaya doğru ilerlerken tersledim.

"Kaybettiğin her şey için üzgün olduğumu söylediğimi hiç sanmıyorum."

Christian bana yetişince durakladım. Ben rampaya çıkarken o merdivenlerden yukarı çıktı ve şezlonglardan birine oturdu.

"Anladığımı söylemiyorum, çünkü anlamıyorum. Musul'da Nate'e olanlardan ve Gretchen'ı kaybettikten sonra, çalışarak ve ilerleyerek başa çıktım. Düşünmem gereken kızlarım vardı ve sağanakla başa çıkmak için iyi anlara tutunmak zorundaydım. Bu beklentiyi sana yüklediğim için özür dilerim."

Kafamın içinde evirip çevirdim. "Bunu sana Cassandra mı yaptırdı?"

Kıkırdadı. "Hayır. Ama geçen gün bana bir şeyler söylemiş olabilir ve bana bıçak fırlatarak işleri yoluna koyduğunu hatırlattı."

"O kadınla evlenmek istediğine emin misin?"

Sırıttı. "Evet. Onu seviyorum. Beni diken üstünde tutuyor. Her zaman iyi şartlarda yattığımızdan emin olmalıyım ki ofisteki hedef yerine içimde o bıçaklardan biriyle uyanmayayım."

"Muhtemelen akıllıca."

Christian uzanıp bileklerini aprazlarken, "Ee," dedi. "Mutfağına adım atan herkesi kovmaktan, vasıfsız bir köstebeğıe seninle tam zamanlı yağıaması için para ödemeye nasıl geçtiğini anlatmak ister misin?"

"Sen ve varsayımların siktirip gidebilirsiniz."

Güldü. "Evet, sanırım varsayımlarım oldukça yerinde."

Sanki konuşacak biriymiş gibi. Cassandra daha ona tahammül edemededen evinde yaşamaya başlamıştı.

Christian ayağı kalktı. "Yargılamıyorum. Bence çok tatlı bir kız."

"Konuşmayı kes artık."

Kıkırdadı. "Annem onu seviyor."

"Annem herkesi sever."

"O senin için iyi," dedi ellerini ceplerine sokarak.

"Kamyonetim için iyi değil. Yeni bir tampona ihtiyacım var." "Kamyonlar olabilir olmak

değıştirildi. Sen yapamam." o dedi
olarak o

Yumruğıyla omzuma vurdu. "Geri dönmene sevindim. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

BROOKE

TÇiftliğin kapısına geldiğimde güneş batıyordu. Girişe yeni bir "İzinsiz Girilmez" tabelası asılmıştı ve insanları burada bulundukları konusunda uyarıyordu. kaydedildi.

Bunun neyle ilgili olduğunu merak ettim.

Ateşin aydınlattığı gökyüzünde alacakaranlık hüküm sürüyordu. Gün ışığı alacakaranlığa dönerken ovalar köz gibi parlıyordu. Burada günün en sevdiğim zamanıydı. Toprak büyülenmişti. Denize çağırılan bir siren gibi kendimi ona doğru çekilmiş hissediyordum.

Eşyalarımı toplayıp aceleyle çiftliğe dönmeden önce evde kalabildiğim kadar kaldım. Cuma günü Ray'in evinden ayrıldığım andan itibaren perişan haldeydim. Yola çıkar çıkmaz karnım ağrımaya başladı.

Pazartesiye kadar dayanmaya çalıştım çünkü benden uzaklaşmak istediğini biliyordum ama sonunda dayanamadım ve bu öğleden sonra ona mesaj atarak geri dönüp dönemeyeceğimi sordum.

Eşyalarımın çoğunu Ray'in evine taşımıştım ama sabahı kalan eşyalarımı birleştirip arabama doldurarak geçirdim. Evdeki yatak ve şifonyer benim değildi ve yanıma almadığım birkaç şey de pek umurumda değildi.

Belki de gelecek hafta sonu bir otel odası tutmalıyım.

Çiftliğin ön kısmından Ray'ın evine giden kıvrımlı toprak yola girdiğimde içimdeki düğüm çözöldü. Elimi pencereden dışarı sarkıttım ve esintide sörf yaptım.

Sadece bir buçuk günlüğüne gitmişim ama özlemişim.

Çiftlik, bir türlü geçmeyen bir özlemdi.

Ama o da öyleydi.

Garaj yolundan aşağı indim ve kamyonetinin yanına park ettim.

Hah. Ön kapı açıktı.

Cam fırtına kapısı kapalıydı ama mutfaktan oturma odasına kadar görebiliyordum.

Işıklar da açıktı. Bu garipti.

Belki kardeşlerinden biri ya da Cassandra gelmişti. Ray evi her zaman Fort Knox gibi kilitli tutardı.

Çantamı aldım ve rampayı koşarak çıktım. Ev yemek kokuyordu ama ocakta ya da fırında hiçbir şey yoktu. Misafir odasına girdim ve eşyalarımı bıraktım.

"Ray?" Onu rahatsız etmek istemedim ama ürkötmek de istemedim.

Cevap yok.

Yatak odasının kapısı her zamanki gibi kapalıydı, ben de kapıyı çaldım. "Ray?"

Hala bir şey
yok. Bu çok
garipti.

"Ray," diye tekrar seslendim. "Ben geldim." Sürgülü kapının geri döndüğünü duydum ve omzumun üzerinden baktım. "Hey."

Ray dar bir tişört, bir çift spor şortu ve spor ayakkabılarıyla kesinlikle günahkâr görünüyordu. Saçları nemliydi ve kirli sakalları şekillendirilmişti. Onu görünce ağzım sulandı.

"Hey, Sunnyside."

Güldüm. "Neden bana öyle diyorsun?"

Gülömsedi. "Öldürdüğün yumurtaları unutmana izin veremem, değil mi?"

Sinirlenmiş gibi gözlerimi devirdim ama sinirlenmemişim. En ufak bir şekilde bile. Çünkü bugün

gölümsüyordu. "Ben sadece

Burada olduğumu bilmeni istedim." Tırnaklarımı karıştırdım.
"Erken dönmeme izin verdiğin için teşekkürler."

Tekerlekli sandalyesini kapıyı engellemeyecek şekilde geri çekerken omuz silkti. "Yemek yedin mi?"

Midemdeki gurultu benden önce cevap verdi.
"Unutmuşum."

Kaşları birbirine düğümlendi ve ince burnunun üzerinde derin bir vadi oluşturdu. "Neden?"

Omuz silktim. "Evde işler... biraz çılgıncaydı."

Dişlerini birbirine geçirirken çenesinin esneme şeklini kaçırmadım.

Ellerimi kaldırdım. "Anlaşmamızı biliyorum. Seni yalnız bırakacağım."

Ray tartışmadı, oflayıp puflamadı ya da homurdanmadı. Homurdanmadı ya da inlemedi.

Gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. "Benimle gel."

Ayaklarıma baktım. "Parmak arası terlik olur mu?"

"Gayet iyi. Gel hadi."

Ray'i güverteye kadar takip ettim ve kapıyı arkamdan kapattım. İnek Mickey evin gölgesinde takılıyordu ve boynuzlarında bir çift pembe ve mor havuz eriştesi vardı.

"Arabanızın gidiş ve dönüşü iyi miydi?" diye sordu.

"Şaşırtıcı bir şekilde öyle oldu," dedim rampada onun yanında yürürken. "Motorun nasıl sihirli bir şekilde artık takırdamadığını biraz merak ediyorum. Ya da yağın nasıl sihirli bir şekilde değiştiğini? Ya da gösterge panelindeki etiketin nasıl kaybolduğunu?"

Ray bana bakmadı bile. "Çiftlikte garip şeyler olur. İnekler yüzünden olabilir."

"Uh-huh." Rampanın dibinde durdum. "Peki CJ'e arabamda ne kadar iş yaptığını sorsam ne derdi?"

Ray bana baktı. "Arabanda hiçbir iş yapmadığını söylerdi."

"Peki ya Christian?"

"Sence Christian'ın yan projelere ayıracak zamanı var mıdır?" Haklıydı ama ağzının kenarındaki gülümseme hayaleti gözümden kaçmadı.

"Adil. Peki ya Nate'e sorsam?"

Ray hiçbir şey söylemedi.

Bingo.

İçimi çektim. Geçen gün Ray'in randevusuna gittiğimizde yapmış olmalıydı. Ray'e bir şey söylememiştim ama çiftlikten tek başıma ayrılmak konusunda biraz endişeliydim.

"Teşekkür ederim. Süvarileri çağırmana gerek yoktu. Bir yolunu bulabilirdim. Her zaman yaparım."

Ray ağzından bir kahkaha kaçırıldı. "Evet. Korktuğum şey araba tamirini senin çözmendi. Gözlerini kapat ve beni takip et."

Gözlerimi kapattım. "İnek kakasına mı basacağım?"

Kıkırdadı. "Olabilir. Arkamdan yürü ve sandalyeme tutun. Tutmadığından emin olacağım. Gözlerin kapalı mı?"

"Eğer bana güvenmiyorsan, belki bir dahaki sefere gözlerimi bağlamalısın."

Ayaklarımın altında çimenler sallanırken onun sessiz bir nefes verdiğini duydum. "Beni kışkırtma, Sunnyside."

Yürürken tekerlekli sandalyesinin kollarını tuttum. Toprağın hafifçe alçalması bana gölete doğru gittiğimizi söylüyordu.

"Gözler hala kapalı mı?"

Güldüm. "En başta onları kapatmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladım. Beni neye bulaştırıyorsun?"

"Aç."

Gözlerimi kısarak gölete odaklandım. Ama gün batımı renklerini yansıtan sadece köpüklü su değildi. Kalın bir dalda bir lastik salıncak asılıydı. Yan tarafa bir yorgan serilmiş, üzerine de bir piknik sepeti konmuştu.

"Ray..."

Bu oldu gibi adım atmaıçine ve en çokpastoral Resim.
Cırcır Böcekleri ve KURBAĞALAR cıvıldadı a
nazikAşk şarkı olarak sis

suyun üzerinde süzülüyordu. Koşup lastik salıncağa atlamak ve ağırlıksız masumiyeti hissetmek istedim.

Ray ve benden başka kimsenin var olmadığı bir dünyaya sürüklenmek istiyordum.

"Bunu sen mi yaptın?"

Ben sordum. Omuz silkti.

"Yardım aldım."

Parmaklarımı lastiğin engebeli sırtında, etrafını saran ustalıklı bağlanmış düğümlerde ve ipte gezdirdim. "Yani? Bunun sen olduğunu biliyorum."

Biraz utangaç bir ifadeyle ayaklarına baktı.

Yıldızlar üzerimizde elmas gibi parıldıyordu. Güneş, yanan turuncu rengiyle hâlâ ufukta beliriyor ve göleti ateş dalgalarıyla kaplıyordu. Her nasılsa, gökler ve korlar arasında durarak kutsal bir yer yaratmıştı.

Gece yarıları arasında bize bahşedilen kısacık anlarda yürüdük, ıstırap sağanak halinde yağarken bizi topraklayacak sevinç ve neşe pırıltılarına sımsıkı tutunduk. Doğum ve ölüm arasındaki gerilimde asılı kaldık, amaç ve tatmin peşinde koştuk.

Ve bu anda -bu yerde- benimkinin çiçek açmaya başladığını hissettim.

Gözlerimde biriken yaşlarla salıncaktan başımı kaldırırken "Alçakgönüllü olma," dedim.

Tekrar omuz silkti. "Evde olmak istemediğinde hoşuna gidebileceğini düşündüm. Eskiden bir lastik salıncağın olduğunu söylemiştin. Muhtemelen aptalcadır."

"Sana sarılabilir miyim?" Dudaklarım titreyerek sordum. "Dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Ben sadece... Teşekkür ederim."

Tereddüt etti, gözleri etrafta gezindi. "Kalkmama yardım et."

Ellerini dizlerinin altına sıkıştırıp bacaklarını ayak dayama yerlerinden kaldırırken aceleyle yanına gittim. Ayaklarının üzerinde durduğundan emin olunca bana doğru uzandı. Sandalyesinden kalkıp bana tutunurken kollarımı sabit tuttum.

Ray ağırlığını dengeleyebileceğinden emin olduğu anda kollarını bana doladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kollarımı beline doladım, başımı göğsüne yasladım.

Ray başımı çenesinin altına aldı. Benden uzundu ama çok da uzun sayılmazdı. Sanki uzun zamandır kayıp olan yapboz parçaları gibi birbirimize uyuyorduk. Belki rüya görmüştüm ama başımı öptüğüne yemin edebilirdim.

Ya da belki sadece bunun doğru olmasını diledim. "Gerçekten güzel kokuyorsun," diye mırıldandım.

Ray hafifçe güldü ve piknik battaniyesini işaret etti. "Aşağıya yiyecek getirdim."

"Seninle yürümemi ister misin?" Ona yardım etmeme izin vereceğini umarak sordum.

Ama Ray sadece başını salladı ve sandalyesine geri çöktü. "Kayarsam tutunacak bir şey yok. Seni incitmek istemiyorum."

Yerleştğinde elimi onun elinin içine soktum ve sıktım. "Teşekkür ederim. Ciddiyim. Bu..." Salıncağa tekrar baktım. "Bu çok düşünceliydi."

O dönüp aşağı inerken ben de battaniyenin üzerine yerleştim. Ray ağacın gövdesine yaslanana kadar kendini geriye itti.

Aramızda duran sepeti açtım. "Burada ne varmış?"

"Dondurulmuş PB&Js," diye kıkırdayarak cevap verdi. "Deneyene kadar eleştirme."

"Sana güveniyorum Griffith. Burada başka ne var?" Etrafı karıştırdım ve plastik bir kurabiye kabı buldum. Kenarları buharla kaplıydı ve hâlâ sıcaktı. "Sen mi pişiriyorsun?"

"Fazla umutlanmayın. Tüpten çıkan kurabiye hamuru. Sadece talimatları takip etmeyi ve fırın kullanmayı biliyorum."

Birkaç parça meyve ve bir paket cips de iyi bir önlem olarak atılmıştı. En altta, özellikle pembe ve mavi olanlardan bir paket Tatlı Tart vardı.

Her şeyin düşünceliliği ve sadeliği kalbimi sızlattı. Nostalji yavaş etki eden bir uyuşturucuydu.

tavşan deliğinden daha da aşağı yuvarlanıyor.

Rahat bir sessizlik içinde yemek yedik. İtiraf etmeliyim ki, Teksas sıcağında donmuş fıstık ezmeli sandviçler mükemmeldi.

"Geri döndüğüme sevindim," dedim ağacın gövdesine yaslanıp güneşin batışını izlerken. "Sana mesaj atıp sorduğum için kendimi kötü hissettim."

Ray bana baktı. Koyu renk gözleri obsidyen göleti yansıtıyordu. "Ben de döndüğüme sevindim." Ellerimiz birbirine değdi ve derin bir nefes vererek arkasını döndü. "Ev senin için nasıl bir yer?"

Ne kadarını paylaşacağım konusunda tereddüt ettim. Ayrıca, artık gerçekten önemli değildi. Çoğu zaman burada kalıyordum. "Yaklaşık kırk dakika uzakta yaşıyorum. Bir grup oda arkadaşım ile aynı evi paylaşıyorum. Her zaman canlıdır. Sanki bir üniversite yurdu gibi. Etrafta her zaman birileri oluyor."

Ray dudaklarını yaladı. "Erkek arkadaşın seninle mi yaşıyor?"

Güldüm. "Çok uzun zamandır bir erkek arkadaşım olmadı. Vibratörüm ciddi anlamda yoğun bir egzersiz yapıyor."

Ray kıkırdadı. "Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve muhtemelen ben biriyle birlikte olmayalı senden daha uzun zaman olmuştur diyeceğim."

Kahkahalarımız, devam eden gerginlikle birlikte kayboldu.

Bu rahat hissettirdi. Tanıdık. Kolay.

"Evde yaşamayı sevmiyorum," diye itiraf ettim gece gökyüzünün kutsallığı altında.

"Nedenmiş o?"

İçimi çektim. "Paramın yettiği tek yer orasıydı. Oda arkadaşlarım gerçekten düşüncesiz. Sürekli gürültü yapıyorlar ve parti veriyorlar. Sanırım yemeğimi yiyorlar. İçlerinden biri birkaç gün önce uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandı ve Cuma gecesi geri döndüğümde gerçekten çok gergindim. Odamın kapısını hep kilitlerim ama geldiğimde açıktı. Kendimi hiç güvende hissetmiyorum. Buradayken hissettiğim gibi değil.

Buradayken gerçekten uyuyabiliyorum."

Ray kolunu omuzlarıma doladı, ben de onun yanına kıvrıldım. "O zaman gitme."

İçimi çektim ve şakağımı ovuşturdum. "Sadece bir şeyler bulmam gerekiyor. Sonsuza kadar kalamam. Ne yapabilirim ki?"

Gözlerini indirdi. "Bana huzur ver."

İçimi çektim. "Biliyorum. Ailenin seni rahatsız etmesini engelliyorum."

Ray gerildi ama bir şey söylemedi. Sadece başımın arkasını avucunun içine aldı ve kafa derime nazıkçe masaj yaptı. Onun içinde eridim. "Belki de evden taşınmak doğru Hareket et. I tahmin et ve Çimen o her zaman başka bir yerde daha yeşil. Büyükanнем hep bunu söylerdi. O yapabiliirdi her şeyin içindeki iyiliği bulun."

"Çimenleri yeşil yapan nedir biliyor musun?" "Su mu?"

"Hayır. Saçmalık."

Güldüm. "Bütün kovboyalar böyle mi der?"

Gülümsemesi hüzünlüydü ama kolunu bana daha sıkı doladı. "Ben kovboy değilim Sunnyside."

"Bence öylesin." Şansımı denedim ve yüz yüze gelebilmek için kayarak kalçalarının üzerine oturdum.

Ray ellerini belime doladı ve beni kalçalarının üzerine oturttu. Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama dokunuşu beni heyecanlandırdı.

"Dik başlı ve inatçısın. Sessizce çalışıyorsun çünkü gözlerin üzerinde olmasına ihtiyacın yok. Sadece yapman gerekeni yapıyorsun." Parmaklarımı gür saçlarında gezdirdim ve eridi. "Fiziksel yeteneklerini aşan ateşli bir iş ahlakın var. Canın acıdığında bile dürüstsün. Bu onurlu bir şey. Cesaretin ve sabrın var. Kardeşlerinle aranda tek bir fark bile yok. Sana her baktığımda bunu görüyorum kovboy."

Ray'in gözleri ağzıma kaydı. "O zaman benim ünümü bilmiyorsun."

"İtibarınızı bilmeme gerek yok çünkü sizi tanıyorum. Tık yemi manşetler satan insanlar düşen yıldızı görüyor. I

galaksiyi gör."

Ray'in burnu benimkini dürttü. Çenemi yukarı kaldırdım. Dudaklarımız birbirine değdi. Omurgamda sıcaklık titreşimleri yaladı ve göğsümde beklenti kabardı. Alt dudağını benimkine değdirirken kaşları çatıldı.

"Az önce beni Google'da aradığını mı itiraf ettin?" diye fısıldadı biraz da eğlenerek.

Ağına karşı sırttım ve fısıldadım, "İç çamaşırı modelliği yaptığını duydum. Merak ettim."

Ray'in şeytani sırtışı beni eritirken, parmaklarını saçlarımın arasına sokarak beni kendine yakın tuttu. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Siyah beyaz fotoğraflardaki kilometrelerce kas ve dövmeye sahip adam nefesimi kesmemiştir.

Önümdekinin vardı.

Ray'in sırtışı parlaktı ve ağzı benimkine çarparken parlak bir şekilde uçup gidiyordu. Kollarımı gevşekçe boynuna doladım, ben boyun eğene kadar dudaklarımı çekerken göğsümü ona bastırdım. Dili yavaş hareketlerle benimkine doğru kayd.

Doyamıyordum. Ne kadar derin ya da ne kadar uzun öpüşürsek öpüşelim, yetmiyordu.

Bir eliyle kıkımı avuçlarken ellerimi göğsünde aşağı yukarı gezdirdim. Diğer eli saçlarımı karıştırıp büküyor, başımı tam istediği yerde tutuyordu.

Alt dudağımı dişlerinin arasında emerken bir inilti kaçtı. Bu ses, sikinin şortunun altında kalınlaşmasına neden oldu. Bacaklarımın arasına baskı yapıyor, beni yasak bir zevkle kızdırıyordu.

Şaftına karşı sallandım, göğsünde derin bir inilti yankılanırken klitorisim zonkluyordu. "Brooke," diye homurdandı.

Ama sadece... ihtiyacım vardı... biraz...

Ray sertleşti. Eli havaya kalktı ve boğazımı sıktı. "Brooke-"

Dudaklarından bir emir gibi dökülen ismim donup kalmama neden oldu.

"Dur, yoksa beni lanet olası şortumun içine boşaltacaksın," diye yarı talep yarı çaresizlikle homurdandı.

Nefesim bu çaresizliğe bağlıydı. Benim onu arzuladığım kadar onun da beni arzulamasını istiyordum.

Endorfinlerin baş döndürücü etkisi vücudumda dolaşırken yutkundum ve boynumdaki tendonların avucunun altında daraldığını hissettim. Ray dudaklarını yaladı ve boğazımdaki baskıyı yavaşça bıraktı. Kaçınılmaz tutuşu, çenemi kaldıran şefkatli bir parmağa dönüştü.

"Buraya gel," dedi usulca dudaklarımı tekrar dudaklarına çekerken. "Bir tadıma daha ihtiyacım var."

RAY

"Ray?" Brooke'un yorgun sesi hayallerimin arasından süzüldü. "Hmm?"

Göğsümdeki baskı değişti. "Bütün gece burada mıydık?"

Gözlerimi ovuşturdum, kırıştırdım ve sabahın puslu havasını içime çektim. Güneş ışığı ağaç dallarının arasından süzülüyor, ışık ve gölgelerin valsinde bizi kamufle ediyordu.

Brooke ve ben hâlâ piknik battaniyesinin üzerindeydik ama uzanmıştık. Ben uzanmıştım ve o da yanıma kıvrılmıştı. Kestane rengi bukleleri göğsümün üzerinde yayılmıştı. Gecenin bir noktasında elini gömleğimden yukarı kaydırmış ve karnımın üzerine koymuştu.

"Sanırım öyle," diye mırıldandım başının tepesine yumuşak bir öpücük kondururken.

Tanrım, sırtım ağrıyordu. Ama bu konuda bir şey söylemedim. Göğsümde rahat görünüyordu. Yankılarıyla daha sonra ilgilenecektim.

Dün gecenin anıları zihnimden süzülüyordu.

Onun eve gelişi. Ona salıncağı göstermek. Geç bir akşam yemeği yemek ve gün batımını izlemek. Konuşmak.

Öp onu.

Brooke bir kedi gibi gerindi, sertleşti ve ayak parmaklarını kıvırdı, sonra tekrar yanıma sokuldu. "Kovuldum mu?" diye esnedi.

Kıkırdadım. "Bugün olmaz."

Orada uzandık, güneşle birlikte yavaşça uyandık. Tenimde küçük daireler çizdi ve ben de parmaklarımı omurgasında aşağı yukarı gezdirdim.

"Birini bu kadar özlemem nasıl mümkün olabilir?" dedi usulca. "Cuma günü çiftlikten ayrıldığım andan itibaren geri dönmek için geri saymaya başladım."

Bir şey beni asit gibi yiyip bitirdi. "Görünüşe göre çiftliği kaçırmışsın."

Dün gece öpüşmüştük ama ben bunu o anın sıcaklığıyla olan bir şey olarak değerdendirmiştim. Brooke oda arkadaşlarıyla boktan bir hafta sonu geçirmişti ve kaçtığı için mutluydu. Hepsi buydu ve bunu unutmama izin veremezdim.

Ben düzenli bir maaş çekiydim, o ise dikkat dağıtıcıydı.

Brooke'un kirpikleri havalanıp beni mavi bir şokla vurduğunda neredeyse uçurumun kenarından atlayıp umutsuzluğun ve kendimden nefret etmenin tavşan deliğinden aşağı atlayacaktım. Başını hafifçe salladı. "Seni özledim."

Sözleri beni çökmekte olan uçurumdan geri çekti, ama üzerinde durmama izin veremezdim.

"Güneş yanığı nasıl?" Omuzlarına bakabilmek için saçlarını iterek sordum.

Bronzlaşmış teninde çiller belirmişti. Hâlâ biraz pembeydi ama yanığın en kötü kısmı çabucak solmuştu.

"Neredeyse bitti."

Bir dizi çilin izini sürdüm, onları bir takımyıldızı gibi birleştirdim. "Sanırım güneş kendi kendini yakamaz."

Brooke çenesini kaldırarak dudaklarını dudaklarımaya yaklaştırdı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip yanağını kavradım.

O an bir dizel motorun gürültüsüyle paramparça oldu.

"Bu kadar erken ne yapıyorlar?" diye göğsüme doğru mırıldandı.

"Çiftlik hayatı asla durmaz, Sunnyside." Başparmağımla kadife yanağını okşadım. "Ama biri buraya gelmeden içeri girsek iyi olur."

Gözlerindeki ışık söndü ama başını salladı. "Evet." Brooke üzerimden yuvarlandı ve doğrulup oturdu. Üzerimde uyumaktan dolayı kollarında ve yanaklarında çizgiler oluşmuştu. "Kendi başına nasıl kalkacağını bildiğini biliyorum ama yardım ister misin?"

Ona bağırp çağırma ve içeri girmesini söyleme isteğime karşı koydum. Bu, bir yılı aşkın süredir aileme beni yalnız bırakmalarını, böylece kendi başıma bir şeyler yapabileceğimi söylememden kaynaklanan kökleşmiş bir reflekti.

Brooke'un yardım teklifini takdir ettim ama bunun sadece bir teklif olduğunu da kabul ettim. Bunu kendi başıma yapabileceğimi biliyordu.

Sandalyemi işaret ettim. "Buraya getir."

Brooke onu itmek için çabalarırken, ben avuçlarımı yere bastırdım ve ağacın gövdesine oturmak için yukarı ittim.

"Yanında mı olsun, önünde mi?"

"Yanımda. Kilitli olduğundan emin ol," dedim ellerimi uyluklarımın arkasına bağlayıp ayaklarım yere düz basacak şekilde yukarı çekerken.

Brooke'un gözleri benimkilere kilitlendi ve ben onlarda nezaket gördüm. Acıma değil. "İçeri girmemi ister misin?"

"Hayır. Bana yardım eder misin?" Bir elimi sandalyeme dayayıp diğer elimle ona uzanırken sordum.

Brooke'un avuç içi yumuşaktı ve benimkine doğru kaydırıldı. "Hazır olduğunda bana söyle."

Sabahları ilk iş olarak bacaklarımı kullanmam genellikle söz konusu olmazdı ama içeri girmem gerekiyordu. Geri saydım ve beni yukarı çekmesine yardım ederken tekerlekli sandalyemi ittim.

Dizlerim, sandalyeme zarafetten uzak bir şekilde düşmeme yetecek kadar uzun süre büküldü, ancak neredeyse hemen

dışarı. "Teşekkürler."

Brooke elimi sıktı, sonra ben rampadan yukarı çıkarken battaniyeyi ve piknik sepetini toplamak için acele etti.

Mutfakta toplandığımızda "Kahvaltı?" diye sordu. "Kulağa ne hoş geliyor?"

Mısır gevreği kulağa hoş geliyordu. Ama yerde uyuduktan sonra vücudum mahvolmuştu ve bir kaşığı ne kadar iyi kullanabileceğimi bilmiyordum.

"Ben sadece bir granola bar yiyeceğim."

Brooke'un yüzünde biraz şüphe vardı ama bunu sorgulamadı. O kendine tost yaparken ben de alt dolaplardan power bar kutusunu aldım. Tatların arasını görebilmek için saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ama gözüme çarpmaya devam etti.

"En son ne zaman saçını kestirdin?" Brooke tostunun üzerine tereyağı sürerken sordu.

Bir çikolata buldum ve dolabı kapattım. "Uzun zaman oldu. Berbere gidecek halim yok. Muhtemelen berbere gideceğim."

"Kesebilir miyim?"

Neredeyse gülecektim ama kendimi tuttum.

Brooke'u severdim ve araba kullanmak ve yemek yapmak dışında ona güvenirdim.

Başımın yanında makas varken ona güvenemezdim. Boynumun arkasını ovuşturdum. "Sadece vızıldayacağım."

"Lütfen," diye yalvardı ellerini birbirine kenetleyerek. "Saç kesmeyi seviyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Daha önce saç kestin mi?"

"Evet! Erken çocukluk gelişimi bölümüne geçmeden önce güzellik okulunda üç dönem okudum ama dersler o kadar sıkıcıydı ki birkaç hafta sonra okulu bıraktım. Çocukları seviyorum ama okuldan nefret ediyordum. Uygulamalı olduğu için masaj terapisini bile denedim. Onu gerçekten çok sevdim ama herkes çok konuştuğumu ve rahatlayamadıklarını söyledi."

Yine de tek düşünebildiğim onun elleriydi.

Boğazımı temizledim ve şortumun yırtılmaya başladığını görmemesi için arkamı döndüm. "Okula dönmek için bu yüzden mi bekliyorsun? Ne yapmak istediğini öğrenene kadar mı?"

"Evet," dedi tostundan bir ısırık alarak. "Öyle ve şu anda bunun için ödeme yapamam. Ama belki şimdi ile yirmi beş yaş arasında hayatımda ne yapmak istediğime karar veririm. Saçını kesebilir miyim? Daha önce de kestim. Ve eğer berbat edersem, zaten kırpacaktın."

Hayır diyecektim, ama o lanet Bambi gözleriyle bana vurdu.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Kendimi banyoda gömleğimi çıkarmış ve omuzlarıma bir havlu dolamış halde Brooke'un dolaplarımı karıştırmasını izlerken buldum. Lavabonun altındaki çekmecedeki saç kesme makinesini buldu, fişe taktı ve güç düğmesine basarak test etti.

Zaten her şeyden pişman
olmuştum. Sonra bana
dokundu.

"Hazır mısın?" Brooke arkamda durup parmaklarını saçlarımda gezdirirken sordu. Parmak uçları şakaklarımda gezinirken göğüsleri enseme bastırıyordu.

Bunu yapmaya devam etmesini istedim.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım.

Açık hava gibi kokuyordu. Çimen, güneş ışığı ve temiz hava gibi. Bir elini omzuma atmış, telefonunda gezinirken başparmağıyla boynumu okşuyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece küçük bir tazeleme eğitimi."

"Bunu daha önce yaptığını söylediğini sanıyordum?" Hırladım. "Saçımı bir YouTube videosu kullanarak mı kesiyorsun?"

Gülüşü melodikti. "Sadece bir *tazeleme*. Uzun zaman oldu. Sana her zaman mohawk yapabilirim." Parmakları gömleğimin yakasını aşan tüylü saçlarımla taradı. "Ya da kefal."

"Sadece vızıllda." *Ya da dokunmaya devam et.* Ama o kısmı yüksek sesle söylemedim.

"Çenenin biraz kaldırılabılır misin?" diye sordu tarağını tutarak.

Dudaklarımı yaladım ve aynada onun gözleriyle buluştum. "Bu benim dik oturuşum."

"Sorun değil," dedi tarağı saçlarımda gezdirirken. "Rahat olduğun sürece sorun yok."

Değildim ama bunun duruşumla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey uzun zamandır bana böyle dokunulmamış olmasıyla ilgiliydi. Sadece dün geceki öpüşme şeklimiz değildi. Beni hareket ettirmek ya da düzeltmek için olmayan basit dokunuşlarla elleri üzerimdeydi.

"Boynumda bir çubuk var," dedim, kafa derimde gezinen parmaklarına odaklanarak. Gözlerimi kapattım ve kıkırdamasını dinledim.

"Yani sen gerçek hayattaki Demir Adam gibisin." Kıkırdadım. "Onun gibi bir şey."

Öne doğru eğildiğinde vücudu başıma karşı yumuşak ve sıcaktı. "Yarana dokunmamın bir sakıncası var mı?"

Normalde hayır derdim ama bana dokunmasını her şeyden çok istiyordum. "Evet, sorun değil."

İki parmağını enseme bastırarak tarağı birkaç düğümün arasından geçirdi.

I özledim ve hissetmek . onu ne zaman o ulaşıldı için makaslar. "Hazır mısın?"

"Sadece boğazımı kesme Sunnyside."

Brooke başını geriye attı ve güldü. "Boğazını kesmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Bana da kase kesimi yapmayın."

Tarağı ve makası saçlarımda gezdirirken kıkırdamadan oturdum. Omuzlarıma örttüğü havlunun üzerine saç tutamları düşerken yumuşak nefesleri beni eritti.

Dışarıda uyuyakalmaktan kaynaklanan ağrı ve sızılar geçmedi ama azaldı.

Bitmesini istediğimden çok daha kısa bir süre sonra Brooke makası kapattı ve lavabonun üzerine koydu.

Parmaklarını saçımın ön kısmından geçirip olması gereken yere getirirken göğüsleri başımın arkasına bastırıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, geri adım atıp ellerini omuzlarıma koydu. Gözlerimi açtım ve aynadaki umutlu bakışını yakaladım.

Kabul etmeliydim ki hiç de fena değildi. Etrafta yuvarlanıp durduğum dağınıklıktan çok daha iyiydi ve küt kesimden daha tercih edilebilirdi. Bir duş ve biraz jöle ile eski ben gibi görünebilirdim.

Bu düşünceyle ilgili bir şey, kazadan önce var olan adamı düşündüğümde hissettiğim, midemde patlayan asit acısını uyandırmıyordu.

"Fena değil," dedim.

Saçları etrafa uçuşmasın diye havluyu dikkatle sıyıırken Brooke'un yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

Havluyu alıp çıkmadan önce kalçasından yakaladım. "Teşekkür ederim."

Onun sırtmak oldu bulaşıcı. "Eğer sen vardı a Lavabo ile bir püskürtücü, Ben olsam yıkama o dışarı için Sen. Başlarken senin saçınızı şampuanlamak, saçınızı yaptırmanın en iyi kısmıdır." I bakışlı at ve duş ve ve el tipi püskürtücü duvardaki beşikten sarkıyordu. Onu duşta benimle birlikte düşünmek sikimin canlanmasına neden oldu, ama ben yapamadım. Ondan faydalanmak istemedim.

Duşa kendi başıma girip çıkabiliyordum ve o da bunu biliyordu.

Ama orada, banyoda tıkış tıkış duruyorduk ve ikimiz de hareket etmiyorduk.

"Evet," dedim yutkunurken. "Saçını başka birinin yıkaması iyi hissettiriyor."

Başını yana eğdi. "Saçını bir kuaförde yıkatmak senin için zor mu? Bilirsiniz, başınızı kasenin içine sokup uzanmak?"

"Evet."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını kaldırdı. "İstersen saçını yıkayabilirim. Herkes kendini iyi hissetmeyi hak eder."

"Bu durumdan faydalanmak istemiyorum."

Havluyu lavaboya bıraktı. "Benden faydalanmıyorsun, Ray." Sırıttı. "Ayrıca. Senden daha hızlı koşabilirim."

Göğsümden kopan kahkaha uzun ve gürültülüydü. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyordum.

Brooke omzumu duşa doğru iterken gülümsedi. "İçeri gir ve şortunu çıkarma. Ben üstümü değiştireceğim."

O geri döndüğünde duş koltuğunda oturuyordum ve neredeyse çenem düşecekti. Bikini üstü ve bir çift atletik şort giymişti.

Tanrı yardımcım olsun, Brooke beni öldürecekti. "Hazır mısın?"

Suyu açıp sıcaklığı test ederken ağzımı kapalı tuttum ve gözlerimi kapattım.

"Sırtını bana yasla ki su gözlerine kaçmasın."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Karnı omuzlarıma karşı yumuşak ve sıcaktı. Göğüslerinin kabarıklığı yastık gibi hissettiriyordu.

Gözlerimi kapatarak yavaşça nefes verdim. "Bu iyi mi?"

"Mükemmel," diye cevap verdi, saçlarımı ıslattı ve şampuanımı alırken yağmur duşu.

Şampuanı ellerine döküp kafa derime masaj yapmaya başladığında buhar bizi sararak sıcaklık sağladı.

"*Siktir*," diye yumuşakça inledim. "İyi mi?" diye sordu usulca.

"Evet."

Şampuanı yavaşça saçıma yedirip köpürtürken ikimiz de başka bir şey söylemedik. Brooke şampuanı saçımdan durularken bir eli kolumda, parmakları dövmelemlerimin üzerinde geziniyordu.

Bir şişe saç kremim vardı ama hiç kullanma zahmetine girmemiştım. Brooke şişeyi açtı ve avucuna bir parça sıkarak saçlarıma masaj yaptı.

Bu anda, seks sırasında hissetmeye alışkın olduğum fiziksel bağlantıyı aşan bir şey vardı.

İlgi, bağlantı, samimiyet ve şefkatti. Beni yeniden insan gibi hissettirdi. Bir erkek gibi.

Bana istenebileceğimi hissettirdi.

Elleri şeytanlarımı yıkarken sıcak su omuzlarımdaki ve sırtımdaki gerginliği hafifletti.

Saç kremi durularken sessizce "Ray?" diye sordu.

"Hmm?"

"Omurganızdaki yara izi neden? Kazadan mı?" "Sayılır."

İçimi çekti. "Cass beni bu deneysel işe soktu. insan deneyi."

"Bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

"Bir grup cerrah kaslarımı ve sinirlerimi uyarmak için omurgama elektrotlar yerleştirdi. Gerçekten invaziv bir işlemdi ama bana biraz hareket kabiliyeti kazandırdı. Beklediğimden de fazla."

"Seni duruşmaya nasıl soktu?"

Kıkırdadım. "İnsanları tanıyor. Ve pek çoğu ona hayır diyecek cesarete sahip değil. Muhtemelen iyiliklerini nakde çevirmek istediğinde kullanmak üzere bir şantaj dosyası bulunduruyordur."

Brooke'un eli sırtımda gezindi. "Bunu yaptığına memnun musun?"

Ayaklarımla dibinde biriken suya baktım. "O zamanlar öyle değildim. Kendimin bir deney faresi gibi kullanılmasına izin verdim çünkü tek iyi olduğum şeyin bu olduğunu düşündüm."

"Ne hakkında Şimdi mi?" o sordu olarak o
gitti geri omuzlarımdaki küçük saç
parçalarını püskürtmek için.

I yakalandı onu el içinde Benimkini. "Evet. Ben
memnun I etrafta kaldı."

BROOKE

"W hoa, whoa, whoa," Ray kamyonun orta konsolunu kavradı ve can havliyle tutundu.

Kamyon titrerken gözlerimi devirdim. "Çok mu dramatik? Sadece bir hız tümseğiydi."

"Bu bir kaldırımdı!" Ray bağırdı. "Üzerinde insanlar vardı!"

Kaldırım boyunca yatay bir park yeri gördüm, park etmek için yavaşladım ama sonra vazgeçtim.

Ray rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür. Paralel park etmeye çalışsaydın geç kalacaktık."

"Sana hiç bazen kaba olduğunu söyleyen oldu mu?" Fizyoterapistin ofisinin arka tarafına geçip tam ön tarafta bir yer kaparken söyledim.

"Buna tahammül etmeyi öğrenmişsin," dedi Ray, değerlendirmemi reddetmeden.

Benim için hazırladığı bir paket tatlı turtayı alıp ağzıma atarken, "Ve senin hâlâ yapman gereken ciddi bir sürünme var," dedim. "Tekerlekli sandalyeni arkadan getireceğim. İşin bitince bana mesaj at. Ben burada dinleniyor olacağım. Geri dönmeden önce öğle yemeği için ne istediğini düşün."

Ray durakladı. Etrafta yaptığımız şakalaşmalar azaldı.

Parmağımı direksiyon simidindeki bir oyuğa soktum. "Tabii öğle yemeğini evde yemek istemediysen... Ki sorun değil. Sadece sandviçten başka bir şey istersin diye düşündüm."

Önce binaya, sonra da bana baktı. "Bugün neden içeri gelmiyorsun?" Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bilirsin işte... benimle. Dışarısı sıcak ve kamyonunda o kadar uzun süre oturmanı istemiyorum."

"Camları kapalı tutacağım ve bir içki getirdim." Evinden çaldığım kalın yalıtımlı bardağı elime aldım ve salladım.

Kalın kirpiklerini indirdi. "Bugün benimle gelir misin?"

"Bakın, eğer mesele sıcaksa, bir kahve dükkanı ya da takılacak bir yer bulurum."

"Mesele sıcak değil. I... İçeri gelmeni istiyorum." Ve bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi, "*Lütfen*" dedi.

Elini sıktım. "Çok isterim."

Kamyonetten inip içeri girdiğimizde Ray hiçbir şey söylemedi. Sağlık kompleksinin otomatik kapısından içeri girdiğimizde saçlarım enseme yapışmıştı. Alnımda boncuk boncuk ter vardı.

Asansörde ve labirent gibi koridorlarda ilerleyen Ray'i takip ettim, sonra da otomatik kapılardan içeri girdi. Fizik tedavi ünitesi aydınlık ve neşeliydi. Lobide neşeli bir müzik çalıyordu ve hastalar beklerken atıştırmalıklar ve kahveyle dolu küçük bir oturma alanı hazırlanmıştı.

"İşiniz bitene kadar şurada oturacağım," dedim o kendini ön masaya doğru iterken.

"Benimle geri gelebilirsin."

Kalbim ekstra bir pıt pıt attı. "Tamam." Ray resepsiyonistle görüşürken ben birkaç adım geride durdum.

Lobide beklemek için arkasını döndüğünde gözlerine tedirginlik yerleşmişti. Yanındaki koltuğa oturdum ve bacak bacak üstüne attım. "Ray, seninle geri dönmemi istemiyorsan burada bekleyebilirim. Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."

Ray gözlerini yere dikti. "Daha önce kimseyi yanımda getirmemiştim. Hep dışarıda ya da lobide beklerlerdi. Ama ben... Ben seni orada istiyorum. Diğer insanlar kendi... insanların yanlarında getiriyorlar."

Elimi tekerlekli sandalyesinin kol dayanağına koydum. Ray elini benimkine doladı ve parmaklarımız iç içe geçti. Başımı eğdim ve omzuna yasladım.

"Ray?" Mavi önlüklü bir kadın koridorda belirdi ve ona gülümsedi.

Elimi bırakıp kendini kadına doğru iterken bana "Hadi," dedi.

"Sadece beni nerede istediğini ve ne yapmamı istediğini söyle," dedim.

Kadın ikimizin arasına baktı ve gülümsedi. "Bana sorduracak mısın, yoksa söyleyecek misin?"

Ray kaşlarını çattı ama gözlerinde bir gülümseme vardı. "Sana hiç bir şey söyledim mi?"

"Memnun oldum," dedi. "Ben Callie." "Brooke," dedim elini sıkarken.

Callie Ray'e bir kaşını kaldırdı. "Ve Brooke senin..." "Seni ilgilendirmez," diye homurdandı Ray. ve koridorda ilerlemeye başladık.

Callie sırtıttı. "Bugün birilerinin keyfi yerinde. Sen de saçını kestirmişsin. Artık paspas gibi görünmüyorsun."

Ray orta parmağını kaldırırken, "Evet ve sen de keyfimi kaçırmak üzeresin," diye bağırdı.

"Bizimle dönecek misin?" diye sordu kıs kıs gülerek.

"Sanırım öyle."

Ray bizi bırakıp gittiği için Callie beni iki kişinin daha kontrolden geçirildiği bir odaya götürdü.

adımlar.

"Hafta sonun nasıl geçti?" diye sordu Ray'i yakaladığımızda.

Nerede duracağımdan emin değildim. Etrafta fazladan sandalye ya da köşede bekleyen başka insanlar yoktu. Kendimi onun tekerlekli sandalyesinin yanına park ettim ve yoluma çıkmaması için sırtımı duvara yasladım.

Spor ayakkabılarının bağcıklarını sıkarken "İyi," dedi.

Callie onun kininden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Odanın ortasındaki paralel çubukları işaret etti. "Parmaklıklardan başla."

Sonra da çekip gitti.

"O değil mi..." Etrafıma bakındım. Başka kimse yardıma gelmiyordu. "Onun sana yardım etmesi gerekmiyor mu?"

Paralel çubuklar yaklaşık bir metre uzaktaydı; onlara ulaşana kadar tutunabileceği bir şey olmayacak kadar uzaktaydı.

"Kim? Callie mi?" Ray başını salladı. "Hayır. Onun PT tarzı, yavru bir kuşu uçana kadar yuvasından defalarca tekmelemektir. Bana elini ver."

Önüne geçtim ve ellerimi uzattım. Ray bana ters ters baktı. "Yanımda dur."

"Doğru. Özür dilerim." Yanına koştum ve sandalyesinden kalkmasını bekledim. "Daha açık konuşmalısın. 'Lütfen' demek de yardımcı olur."

Ayaklarını ayaklıklardan kaldırmaya çalışmasını izledim. Çıkaramayınca, ellerini kullanarak onları dışarı çekti ve yere yatırdı. Ray elimi tuttu ve ayağa kalkarken sıkıca kavradı.

İleriye doğru iki adım attığında kalbim duracak gibi oldu. Elini daha da sıkı tuttum.

Paralel barların yarısına geldiğimizde sessizce, "Teşekkür ederim," dedi. "Ve ben... Özür dilerim."

"Biliyor musun, her şeyi ilk seferinde kibarca söyleseydin bu kadar özür dilemek zorunda kalmazdın."

"Hepimiz sen olamayız Sunnyside," dedi acı dolu bir iniltiyle ve uzanıp boştaki eliyle barı yakaladı. Birkaç adım daha attıktan sonra iki elini de barın üzerine koydu.

Callie elinde bir kucak dolusu direnç bandı ve ağırlıklarla geri döndü. "Oh güzel. Başlamaya hazırsın."

"İşkence görmeye hazır olan var mı?" diye homurdandı parmaklıkların arasındaki dolgulu yola yerleşirken. Kadın güldü. "Beş geçiş istiyorum. Bugün ayaklarınızı sürüklemek yerine kaldırmaya çalışın. İlk geçişini ağırlığını çubuklara vererek yapabilirsin. Ondan sonra, ayaklarının üzerinde olabildiğince fazla ağırlık istiyorum. Kalçalarınıza odaklanın. Tutun

..kare şeklinde."

Ray barlara yaptığı ilk yolculukta işe koyulurken Callie yanına sokuldu. "Ee, sen kimsin? Kız kardeş mi? Kız arkadaş mı?"

"Oh, hayır. Ben sadece Ray ile yaşıyorum. Ama öyle değil. Onun için çalışıyorum."

"Daha önce yanında kimseyi getirmemişti. Evde yardım alıp almadığını hep merak etmişimdir."

"Buna ihtiyacı yok," diye itiraf ettim. "Bence birbirimize iyilik yapıyoruz. Benim orada olmam insanların onu rahatsız etmesini engelliyor."

Callie sırtıttı. "Muhtemelen bundan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Son birkaç haftadır farklıydı. Daha motive. İlk aylarda bizimle hiç konuşmazdı. Seansını yarım yamalak yapar ve eve giderdi. Ofisteki birinin onunla bir atılım yaptığını düşünmek istiyordum ama sanırım bu sizsiniz."

"Seni duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?" Ray bağırdı.

"İşine bak yoksa sana daha fazla pas attırırım!" Callie bağırarak karşılık verdi.

Kıkırdadım.

Callie başını Ray'e doğru eğdi. "Parmaklıkların yanında takıl ve dikkatini dağıt, olur mu?"

Ona bir selam verdim. "Emredersiniz, Kaptan."

Paralel demirlere doğru yürüyüp kollarımı demirlerin üzerine koyduğumda Ray gözlerini devirdi.

"Kaşlarını çatma. Beni buraya davet eden sendin." "Ve bundan pişmanlık duyuyorum," dedi. "Sen ve Callie Bana karşı birleşin."

Kıs kıs güldüm ve dudagımı çiğnedim. "Yaptığımız şey bu mu?"

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Kaldır şu bakışı Sunnyside. Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Ne bakışı?"

Olduğu yerde durdu ve bakışları ağzıma kaydı. Bir eli barı bıraktı ve çenemi kavradı. "Geçen gecedен beri yüzünde olan ifade."

"Vay canına. Seni motive etmenin tek yolunun güzel bir kız olduğunu bilseydim, aceleyle kartondan kesilmiş bir şeyler sipariş ederdim," diye alay etti Callie odanın öbür ucundan.

Ray onu tersledi ve barı tutmaya geri döndü "Bugün iyi görünüyorsun," dedim.

Ray sırttı.

"Yürüyüşünü kastetmiştim."

Sadece başını salladı ve yürümeye devam etti.

Callie sihrini konuştururken ben de ofisin farklı bölümlerinde oyalanıyordum. Ray PT'den sonra hep yorgun olurdu ve bunun nedenini anlayabiliyordum. Callie onun üzerine fazla gitmiyor ve onu şımartmıyordu.

Bugün mutlu görünüyordu. Gözlerinde daha önce sadece kor halinde gördüğüm bir ateş vardı.

Callie onun denge topuna çıkmasına yardım ederken ben Ray'in tekerlekli sandalyesinde takıldım. Onun bu egzersizi nasıl yapmasını istediğini dikkatlice açıkladığından, ilk kez yapıyormuş gibi görünüyordu.

Yarım top paralel çubukların arasına yerleştirilmişti. Callie yanında diz çöküp diz ve ayak bileğindeki kaslardan bahsederken o da onlara tutundu. Callie uzaklaşıp ona denemesini söylediğinde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ray'in gözleri lazerle topa odaklanmıştı.

"Kollarınızı itmeyi bırakın" dedi. "Denge için çubukları kullanın ama ağırlığınızı onlara vermeyin."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

Ray sağ ayağını yerden kaldırdı ve denge topuna basmak için öne doğru eğildi. Dizi burkuldu ve öne doğru düştü.

Bir ciyıklama sesi çıkardım ve ellerimle ağzımı kapattım. Parmaklıklara tutunmaya çalıştım ama sol eli kaydı.

Ray yere düştü ve bir eliyle barı kavrarken diğer eliyle de tüm odayı susturacak kadar yüksek sesle küfretti.

Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Yüzündeki acıyı görebiliyordum. Hemen yanına gidip kollarımı ona dolamak istedim.

Callie ona dokunmadı. Diz çöktü ve birkaç sessiz kelime konuştu. Ray'in sağ eli barı sıkıp kendini yukarı çekerken bembeyaz oldu.

Ray randevuya onunla geldiğim için bana kızacaktı. Ondan yayılan enerjide bunu hissedebiliyordum.

Ama Callie işi bırakmak yerine ona tekrar yaptırdı.

Bu sefer ağırlığını biraz daha fazla tuttuğu için kolları gerildi. Dikkatlice ayağını kaldırdı ve denge topunun üzerine yerleştirdi.

Kolları beni büyülemişti. Kalın kas kayışlarının etrafını saran mürekkeple. Omuzlarının esneme ve dalgalanma şekli.

O kollarda uyandım. O göğse yaslanmıştım. O kaslar tarafından kucaklanmıştım.

Her nefes alışımında ayrılan dudaklar beni öpmüş ve benimkini çalmıştı.

Ray ağırlığını kendi ayağına verdi ve diğer ayağını yavaşça topun üstüne getirdi. Bacakları tekrar büküldüğünde tutuşunu sıkılaştırdı ve gevşeyerek yere döndü.

Birkaç kelime konuştular, sonra Ray bana baktı ve tekerlekli sandalyesini işaret etti. Hemen içinden atladım ve onu ittim.

"Teşekkürler," dedi, kendini yavaşça içine bırakırken nefesi kesilmişti. Alnında ter parlıyordu. Ve gerçekten de çok seksiydi.

"Sen iyi misin?" Yumuşakça sordum.

Ray tekerlekli sandalyesine taktığım bardak tutucusundan su şişesini aldı ve uzun bir yudum içti. "Çok yoruldum."

"Orada gerçekten güçlü görünüyordun."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşadı.

"Teşekkür ederim." "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başını salladı ve gözlerindeki teri sildi.

"Düştüğünde Callie ne dedi?"

Ray bir kadeh daha içti, sonra dinlenirken gözlerini kapattı. "Daha önce ayağa kalkamadığın her an için, şimdi ayağa kalk. Ve eğer şimdi kalkamazsan, bir gün kalkacağınızı bil."

Elimi onun elinin üstüne koydum. "Seninle gurur duyuyorum."

Ray hızlı bir hidroterapi seansı ve masaj yaptırırken ben lobide dolaştım. Bir saat sonra taburcu oldu ve öğle yemeği için yola koyulduk.

"Kulağa ne hoş geliyor?" Temple'ın şehir merkezindeki stratejik bir alana park ederken sordum.

Ray genellikle paket servis aldığımız Meksika restoranına baktı. "Verandada yer var."

Durakladım. Ray insan içine çıkmaktan nefret ederdi. Genelde içeri sızar ve yemeğimizi hazır alırdım. Yorumunun sadece kısa bir gözlem mi olduğunu yoksa restoranda oturup yemek yemeyi mi düşündüğünü anlayamadım.

"Güzel bir gün," dedim. "Ve çok meşgul görünmüyorlar. Yemek muhtemelen hızlı bir şekilde çıkacaktır."

Ray başını kamyonetin kasasına doğru eğdi. "Arkadan sandalyemi alabilir miyim? Hemen çiftliğe dönmek istemiyorum."

Bitkin görünüyordu ama sandalyesine oturmadan önce tek başına kaldırıma çıktı.

Kapıları kapatıp kamyonu kilitlerken, "Oraya varmak üzeresin," dedim. "Yakında işsiz kalacağım."

Ray iç çekti. "Bu noktada bu sadece bakım. Olabilecek en iyi şey bu. Küçük enerji patlamaları ve vücudumun çalışması, sonra gerisi bok gibi."

"Biliyorsunuz, kamyonunuzu kendiniz kullanabilmeniz için kamyonunuzda yapılabilecek uyarlanabilir sürüş modifikasyonları var. Gaz ve fren için el kumandaları. Tekerlekli sandalyeniz için asansörler. Bunun gibi şeyler."

"Biliyorum," dedi. Keskin elmacık kemiklerine alaycı bir gülümseme yayıldı. "Belki de sen her araba kullandığında aldığım küçük adrenalin patlamasını seviyorum. Sanki boğaya geri dönmüş gibiyim."

Güldüm. "O kadar da kötü değilim!"

"Bebğim, bunu kibarca söylüyorum ama sen gördüğüm en kötü şoförsün."

Karıncalanmalar omurgamda
dans etti. "Hey, Stace-"

Restorana giderken adımlarımın ortasında donup
kaldım.

Ray durakladı ve gözlerini omzunun üzerinden ayırdı.
"Kim o?"

"Oda arkadaşım, Nick."

Ray'in yüzü buruştu.

Yürümeye devam edip restorana girmem gerektiğini biliyordum ama Nick beni takip edecek ve köşeye sıkışacaktım. Döndüm. "Hey."

Nick ikimize de yukarıdan aşağıya baktı. Diğer iki oda arkadaşım da onunla birlikteydi. "Bu kim?"

"Ray," dedim.

Nick'in bakışları Ray'e döndü. "Doğru... Şu çiftlik işiyle meşgul olan rodeo yıldızı..."

I temizlendi benim Boğaz. "Ray, bunlar
vardır bazı . oda arkadaşlarım, Nick,
Chandler ve Devin."

Ray tek kelime etmedi.

Chandler'ın boncuk gözleri kamyonu döndü. "Güzel araba." Ray'in kamyonetine bakışında rahatsız edici bir şey vardı.

Nick, "Bana kira borcun var," dedi.

"Eşyalarımı taşıdım ve sana bu ayın parasını ödedim."

"Eve başka birini alana kadar, s o r u m l u l u k hala sende."

"Kiraya veriyordum."

"Hala senden, Stacey. Öde bakalım."

Midem bulandı ve yanaklarım utançtan yandı. Nick'le uğraşmaktan nefret ediyordum ve Ray'in bunu görmesini istemiyordum.

Bir el benimkine kaydı ve Ray'e baktım. Ama o Nick'e bakıyordu.

"Siktir git," dedi, dönüp tekerlekli sandalyesini bir eliyle restorana doğru yönlendirirken elimi sıkı sıkı tutmaya devam etti.

RAY

Myemekten ve çiftliğe dönüş yolculuğundan sonra adrenalini hala pompalanıyordu. Brooke sarsılmıştı ve ben bundan tüm varlığımla nefret ediyordum.

Eski ben, Brooke'a baktığı anda o serseri çocuğu suratının ortasına yapıştırırdı. Küçük bir kaldırım kavgası ara sıra eğleneliydi.

Şu anda olduğum adam yapamazdı. Taşaklarına yumruk atmak istedim ama yapmadım.

Brooke kanepede oturmuş, telefonunda geziniyordu.

Oturma odasına geçmeden önce kapıların kilitli olduğundan emin oldum. Kaldırımında karşılaştığım olayla ilgili bir şeyler bana doğru gelmiyordu. O çocuklar benim hakkımda çok şey biliyorlardı. Bundan hoşlanmamıştım.

İnsanların hayatım hakkında bir şeyler bilmesine alışmıştım, özellikle de buralarda.

Temple'da büyüdüm, sonra gittim ve rodeo turunda kendime bir isim yaptım. Geçirdiğim kaza bir hafta boyunca ülke çapında haber oldu. Sonunda hastanede uyandığımda, üç hafta daha medya organlarında yer aldı. I

muhtemelen paraya çevirmem gerekmesine rağmen düzinelerce röportaj talebini geri çevirdim.

Ünlü olmayı hiç umursamadım ama kötü şöhretli olmaktan nefret ettim.

Brooke'un oda arkadaşlarının benim kaza hikâyemi takip ettiklerini düşünmek saçma değildi ama olan bitenin bu olduğunu düşünmüyordum.

"İyi misin?" Seksiyonel kanepenin köşesinden düzgün bir dönüş yaparken sordum.

Brooke'un gözleri telefonundan zar zor kalktı. "Neden olmayayım ki?"

"Oda arkadaşların sik kafalı."

Yumuşak bir nefes verdi. "Bir de bana sor."

"Onlar ve Sebep sen geldi geri erken üzerinde hafta sonu?"

O yuttum ve yapmadı söyle herhangi bir şey için a uzun bir an. "Evet."

Koltuğuma doğru gitmek yerine, onun önüne yanaştım. "Bana bak."

Mavi gözlerine zar zor bakmama izin verdi.

"Brooke."

İç çekti. "Onlarla karşılaştığımız için özür dilerim." "Neden benden özür diliyorsun?"

"Çünkü bu utanç verici! Yaşayacak bir yer bulamadığım için kendimi onların pisliğine bulaştırdım. Şimdi de beni taciz etmekten vazgeçmiyorlar. Onlarla işimin bitmesini istiyorum."

"Öyleyse işiniz bitti."

Telefonunu karnının üzerine koydu ve gözlerini kapattı. "Sadece... bugün kavga etmesek olmaz mı? Beni yarın kovabilirsin."

"Brooke, seni kovmuyorum."

"Doğru." Başını benden başka yöne çevirdi. "Çünkü dikkatini dağıtacak küçük, parlak bir şeye ihtiyacın var."

Onun sorunu neydi? Ondan her zaman ısıldayan güneş ışığı, gözlerindeki bulutlar tarafından tamamen örtülmüştü.

"Kalkmama yardım et."

Bir gözünü açtı. "Sen... benden-"

"Söylediğimi söyledim." Ona doğru uzandım. "Bana elini ver." Elimini onunkine doladım ve yanındaki kanepeye uzandım. "Buraya gel."

"Acımanızı istemiyorum. Onlarla karşılaştığımız için üzgünüm ve bunu anlamaya çalışıyorum."

Elimi bileğine doladım. Brooke, poposu bacağıma çarpana kadar onu kanepenin üzerinde sürüklediğimde bir gıcırtı çıkardı.

"Buraya gelir misin ve senin hatan olmayan şeyler için özür dilemeyi keser misin?"

Öfkeyle kalktı ve oturdu.

"Bir süreliğine buradan çıkmaya ihtiyacın var mı?"

Gözlerini benden kaçırdı. "Beni yanında istemediğin sürece gerçekten gitmek istemiyorum."

"Seni burada istiyorum," diyerek bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sadece daha önce yaşadığın olaydan dolayı kendini suçlamayı bırakmanı istiyorum."

"Ama bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum ve özür dilerim."

Kıkırdadım. "Bu beni rahatsız etti çünkü seni sarsılmış görmekten hoşlanmıyorum. Ben iyiyim."

Dişi gözlerle bana baktı. "Emin misin?" "Söz veriyorum."

Başka hiçbir sebep yokken istedim, şakağına bir öpücük kondurdum. "Aklından bile geçirme."

Brooke yanıma kıvrıldı. "Teşekkürler." Parmağı dövmemin kolundaki çizgilerden birinin üzerinde gezindi. Parmağının tek bir dokunuşu bile kanımı kaynattı.

Eli kalçama değdiğinde sikim kalınlaştı. Sakinleşmesini sağlamak için yavaş bir nefes verdim.

"Sorun nedir?" Brooke masum bir şeytan gibi sordu. Parmakları şortumun kenarını sıyırdı.

"Hiçbir şey," dedim zor nefesler arasında.

"Gerçekten mi? Çünkü görünüşe göre sen-"

"Senin yanında spor şortundan daha fazlasını giymeye başlamalıyım."

"Ne var? Neden? Ne rahatsa onu giymelisin.
Bir ofiste falan değiliz ki."

Geçmemek için çok uğraştığım çizgiler kayboldu. Elini şortumun önüne getirdim ve avucunu sikime bastırdım.
"İşte bu yüzden."

Aşağı bakarken dudakları aralandı.

Çenesini kavradım ve gözlerini tekrar bana çevirmeye zorladım. "Bu kadar şaşırmış görünme. Bunu bana dışarıda öpüştüğümüz gece de yaptın. Yoluma çıktığından beri bunu her gün yapıyorsun."

"Ray-" Adımı nefes nefese fısıldaması aletimin avucunda zonklamasına neden oldu.

Brooke sıkıldı.

"Bebeğim-"

Hınzır bir gülümseme ağzının kenarından çekiştirdi ve tekrar sıkıldı.

"Sen tam bir baş belasısın," diye homurdandım, o anda ve orada boşalma dürtüsüyle nefes alırken.

"Seni istemem yanlış mı?" Üzerime doğru kayarken nefesi hırıltılı bir hal aldı. Dizleri kanepenin minderlerine gömüldü. Dudaklarımız bir nefes arayla oyalandı.

Eğildi, ama elimi kafa derisinin arkasına kaydırđım, saçlarını avuçladım ve boğazını ortaya çıkaracak şekilde aşağı çektim.

"Evet," diye homurdandım. "Öyle."

"Sen benim... patronumsun." Boğazına yapışıp emdiğimde nefesi kesildi.

"Bu doğru."

"Ve ben... Ben imzaladım... bir..."

"Neyi imzaladın?" Çenesini öperken söyledim.

Yutkundu. "Bir anlaşma. Ben... ben yapmayacağım..."

"Tükür onu," dedim kulağının kabuğunu yalarken. Teninin tadı yaz gibiydi. Her yerinin nasıl bir tada sahip olduğunu bilmek istiyordum.

"Bir müşteriyle ilişkim olmayacağını."

Elimi saçlarında sıktım. "Bunun bir ilişki olduğunu kim söyledi?"

"O zaman nedir?"

Dudaklarına karşı sıırttım. "Bu sadece öpüşme, bebeğim." Nefesi sıcak ve tatlıydı. "O zaman seni öpmeme izin ver."

Ama ondan çok daha fazlasını istiyordum. İstemeye hakkım olmayan şeyler. Elim saçlarına koyarak ağzını benimkinden uzak tuttu. "Eller arkaya."

Ellerini birbirine kenetleyerek hemen harekete geçti.

Saçlarını serbest bıraktım ve onu içime çektim. Brooke'un göğsü nefes alıp verirken düzenli nefeslerle inip kalkıyordu. Kalçalarındaki ağrıyı dindirmeye çalışırken kalçalarını sıkıyordu. Aletim şortumu yırtıp bacaklarının arasına bastırdı.

Yine de bana sürtünmek için bir hamle yapmadı.

Brooke elleri arkasında öylece oturuyordu, bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Burada kontrolün onda olmasını istemiyordu. Sevişmek istemiyordu.

Benimle aynı aç bakışa sahipti. Aynı özlem.

Kanepeye yaslandım ve kollarımı kanepenin arkasına doğru uzattım. Bedenlerimizin birbirine değen tek kısmı benimkinin iki yanındaki kalçalarıydı.

"Eğer bunu istiyorsan, alabilirsin. Ama benim yöntemimle yapacağız. Ne dersem onu yapacaksın. Koşulsuz. Ve çalıştığın ajansa tek kelime etmeyeceksin."

Brooke kıpırdandı. Bacakları benimkilere sıkıştı ve inledi ama ellerini arkasında tuttu.

Hala itaatkar.

Gözlerim onun şortuna kaydı. "Benim için ıslandın, değil mi?"

Dudakları aralandı ve gözleri kapandı.

"Şortunu indir. Seni çıkaracağım. Kendini iyi hissetmeni sağlayacağım." "Seni istiyorum," diye fısıldadı, sırtını kamburlaştırdı ve göğüslerini bana doğru itiyordu. "Sikini istiyorum. Lütfen."

Beni bitiren 'lütfen' oldu.

"Prezervatifim yok, bebeğim. Uzun zamandır seks yapmayı düşünmemiştim. Sonra sen o küçük kıçını gösteren şortunu ve memelerinin arasına gömülmek istememe neden olan atletini giyip geldin. Ve şimdi tek düşünebildiğim bu. Duşa her girdiğimde elimi beceriyorum çünkü seni düşünmeden duramıyorum. Ve yapmamalıyım. Benim için çok gençsin."

Ağır göz kapakları, gözlerinin benimkilerle buluşmasına yetecek kadar kalktı. "Ben rızası olan bir yetişkinim."

"Benden on iki yaş küçüksün."

Kelimelerini kullanmak yerine bacaklarını araladı ve sikimin üzerine çökerek bacaklarının arasına bastırdı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve bu işe girmeden önce sağlık kontrolünden geçtim. Tüm sonuçlarım temiz çıktı. Eyaletteki neredeyse her doktora gittiğini düşünürsek, bir tahminde bulunup iyi olduğunu söyleyeceğim."

Beni öldürmeye çalışıyordu. Bundan emindim.

İnce bir kot şeridi amını benden saklıyordu. Bacaklarının arasına uzandım ve seksini avuçladım. "Bu amcığı çiğ çiğ sikmemi ister misin?"

Brooke başını arkaya eğdi ve inledi. "Lütfen."

Klotunun köşebentinin altından bir parmağımı kaydırdım. Sıcak ve ıslaktı ve benim için kesinlikle damlıyordu. "Benim yolumdan."

"Evet."

"Bana durmamı söyleyebilirsin, ama hepsi bu. Hiçbir şeyi dikte edemezsin."

Brooke denendi için kaya için olsun daha fazla basınç gelen Parmağımı. "Ben de bunu istiyorum. Seni. Sorumluluk sende."

Elimi çektim. "O zaman odama git, tüm kıyafetlerini çıkar ve yatağa dizlerinin üzerine çök."

Koltuktan fırladı. "Ve Brooke-"

Adımlarının ortasında dondu ve bana baktı.

A yavaş gülümseme gerilmiş yukarı benim ağız.
"Eğer sen Ben oraya girmeden önce kendine dokunursan seni pişman ederim."

Gülümsemeye karşı koyarak dudağını ısırды ve ellerini arkasında kavuşturdu.

"Aferin kızıma." Başımı yatak odasına doğru eğdim.
"Devam et."

Kapıdan kaybolduğunda aletimi düzelttim ve sandalyeme geri yaslandım.

Kazadan bu yana seks hakkında düşünmüştüm ama çoğunlukla bir daha asla yapamayacağımı fark ettiğim için.
Ama bu... O...

Brooke bir anda ortaya çıktı.

Beni parlak şeyler için kovalayan bir tavşan değildi. Beni kolay bir hedef gibi göründüğüm için seçmedi.

Belki de olasılıklar konusunda kendimi abartıyordum ama o sekiz saniyeden sonraki hayatı hiç düşünmemiştim.

Yatak odasına yuvarlanırken şilte gıcırdadı. Brooke yatağımın ortasında diz çökmüştü, tamamen çıplaktı. Göğüsleri klimanın soğuşunda elmas gibi parlıyordu. Ayak bilekleri çaprazlanmıştı, bir resim kadar güzeldi ve kışını bir kalp gibi gösteriyordu.

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. Kendim için bir sonraki adımı atma konusundaki tüm o motive edici düşünceler pencereden dışarı çıktı. Mükemmeldi, her yönden kusursuzdu.

Beni çırpınırken izlemesini istemedim. Vücudumu hareket ettirmek için çırpınışımı görmesini istemedim.

Komodinden uyku maskemi alıp önüne koydum ve gözlerimi vücudunun ön kısmında gezdirdim. "Tak şunu.

"Ama ben-"

"Benim yöntemimle," diye hatırlattım ona. "Bunu yapmak istiyor musun?" Brooke başını salladı ve maskeyi kaptı.

"Her zaman hayır diyebilirsiniz. Zarar yok. Faul yok."

Maskeyi gözlerinin üzerinden kaydırırken "Senin yolun," dedi.

O beni göremeyince gömleğimi ve şortumu çıkardım. Komodinin çekmecesine uzandım ve alıştıırma yaptığım uzun ipi çıkardım. Bobini kalçasının ve uyluğunun yan tarafına doğru takip ettim.

Brooke titredi.

"Hiç bağlandın mı?" İpin ucunu bulup düzeltmek için ilmekleri sallarken sordum.

"Hayır." Ayak bileklerini oynattı. "Ama bu... Bu beni tahrik ediyor.

Düşüncesi bile. Denemek istiyorum." "Bana güveniyor musun?"

Hemen cevap verdi. "Evet."

RAY

"Çok sıkı yapmayacağım ama hareket edemeyeceksin."
"Anlıyorum."

"Acımamalı, acırsa bana haber ver. Anladınız mı? Ten renginize dikkat edeceğim ama elleriniz ya da parmaklarınız karıncalanmaya başlarsa hemen söyleyin."

Brooke başını salladı.

"Kelimeler, bebeğim. Anladığımı söylediğini duymam gerek."

Nefesi boğazında düğümlendi. "Anlıyorum," diye fısıldadı.

Kollarım PT'den dolayı ağrıyordu ama kendimi yatağa çekmeyi ve onun önüne oturmayı başardım. Dokunmaya-tatmaya-alay etmeye başlamamak için her şeyimi verdim. Kendimi ona gömmek istedim.

Güneş gibiydi. Yanmak pahasına da olsa ona yaklaşmak istiyordum. Onun tarafından tekrar tekrar tüketilmek istiyordum.

"Çok güzelsin amına koyayım," dedim ipleri dolayarak boynunun arkasına bir örtü gibi sararken.

Eşarp. Göğüs kafesinin bir karış yukarısında bir düğüm oluşturdular.

Sikim bacağına doğru seğirdi.

"Bana ne yaptığını hissediyor musun bebeğim?" İpi kollarının üst kısmına bantlar halinde sarıp yanlarına sabitlerken mırıldandım.

Brooke nefes nefese kaldı. "Sikini hissetmek istiyorum. Elime koyar mısın?"

"Mükemmel dudaklarından çıkan o yaramaz sözleri duymaya bayılıyorum."

İpleri göğüslerinin altından geçirdiğimde nefesi kesildi. Gerginlik onları öne doğru itti ve pembe meme uçlarından birini ağızıma almaktan kendimi alamadım. Brooke tekrar nefesini tuttu, bağlara karşı mücadele ediyordu.

"Amın bu sik için ağlayana kadar seni azdıracağım." Bir parmağımı yarığında gezdirdim, sonra dudaklarını kendi uyarılmışlığıyla kapladım. "Ama henüz yeterince ıslanmışlığı sanmıyorum."

Arkasına geçene kadar yatakta yer değiştirdim. Acele etmeden, omurgasından aşağıya uzanan düğüm merdivenini sabitledim. Halat kuyrukları uyluklarının kıvrımlarına dolanmaya yetecek uzunluktaydı, bacaklarını ayırmaya zorladım ve kollarını bağlayan halatların arasındaki gerilime hapsettim.

Parmaklarına dokundum, renklerini ve sıcaklıklarını kontrol etmek için sıktım. "Parmaklarını benim için oynat."

Ellerimi okşadı. "Aferin kızıma."

Nefes alışını dinlerken yaptığım işe hayranlıkla baktım. Bir tanrıça gibi görünüyordu. Bir başyapıt.

"Büyüleyici görünüyorsun." Ellerimi kaburgalarının etrafındaki ip bantlarına geçirdim ve dizlerimin üzerine çökmek için kullandım. Göğsümü omurgasına bastırdım. Aletim kıkına doğru bastırdı. "Nasıl bir his?" Buklelerini yana yatırıp boynunun arkasını öperken sordum. Omzunun üzerinden göğüslerine baktım ve meme ucunu okşadım.

Brooke'un nefesi kesildi.

"Sanki... Sanki..." "Ne gibi hissettiriyor?"

"Güvenli," diye fısıldadı. "Sıcak. Tutmadığın zamanlarda bile beni tutuyormuşsun gibi hissediyorum." Parmaklarımı amından geçirdiğimde dudaklarından tiz bir inilti kaçtı. "Heykel gibi hissediyorum. Sanki hareket edemiyorum ama bakmanı istiyorum."

Memesini sıktım. "Böyle nefes kesici oluyorsun. Benim için sırtını eğ."

Manevra yapmak için biraz yeri vardı, bu yüzden kışını bana doğru itti, ama daha fazla değil.

İplerin her sıyrılışında bir inilti çıkardı. İpler pürüzsüzdü, esaret için tasarlanmışlardı ama tenine değen lifler yeni bir histi.

Onu tutarken bana kaldıraç ve denge sağlayacağını umarak yusufçuk kayışının modifiye edilmiş bir versiyonunu yaratmıştım. Sol elimi omurgası boyunca uzanan düğüm yığınının altına kaydırdım ve parmaklarımı düğümlerin etrafına sardım.

Brooke göğüslerini çekiştirirken inledi.

Bacaklarının arasına uzandım ve klitorisini buldum. Sarsıldı ve bağlara doğru çekildi.

"İyi misin?"

"Gelmem gerek," diye yalvardı.

"Biliyorum," dedim alaycı bir kıkırdamayla, klitorisine masaj yaparak. "Bu amcık benim için yalvarıyor, değil mi? Sonunda içine girdiğimde uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Bu yüzden acele etmeyeceğim ve sen de bundan zevk alacaksın."

Dişleri alt dudağına gömüldü. "Lütfen... acele et..."

"Benim için gel, bebeğim. Beklemek zorunda değilsin.

Orada

daha fazla

olacak."

"Ama ben-

"

Elimde paramparça olmadan önce düşüncesini tamamlayamadı. Nefesini tutarken göğsü iplere çarptı.

Her iki göğsünü de avuçladım, göğüs uçlarını şişip sertleşene kadar okşarken omurgasını göğsüme bastırdım.

"Zavallı küçük şey," diye mırıldandım boynuna karşı. "O kadar çaresizsin ki gözlerinin bağlanmasını, bağlanmayı ve becerilmeyi istiyorsun." Ben meme uçlarıyla oynarken bacakları yeniden titremeye başladı. "Bu memelerden sarkan kelepçeler ve kışında bir oyuncakla çok güzel görünürdün."

Nefes nefese kaldı ve başını omzuma yasladı. Ağzından çıkan tek kelime "Lütfen" oldu.

"Pis kız."

"Sadece senin için," diye nefes nefese kaldı.

"Aynen öyle." Elimi tekrar bacaklarının arasına kaydırdım. "Sadece ben."

Kalçalarım titredi. Onu bıraktım ve arkamı döndüm, bacaklarım tutmayıp düşmeden önce birbirimize sırtımızı dönerek oturduk.

"Ray?" Sesi endişeyle doluydu.

"Tam arkadayım. Ben buradayım. Sadece bir saniye oturmam gerekiyor."

"Tamam," diye fısıldadı rahatlamış bir nefes vererek.

"Seni bırakmayacağım," diye söz verdim sırt üstü uzanırken. "Benimle güvendesin."

Başımın üzerinden uzandım ve kalçalarını kavradım. "Yüzüme otur, bebeğim. Sikmeden önce bu amcığın tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

İki kez söylenmesine gerek yoktu. Brooke, amcığı ağzıma yerleşene kadar sahip olduğu az hareket alanıyla geriye doğru kaydı.

Dilimi onun seksinde gezdirdim ve inledim. "Sikeyim." Klitorisile dalga geçerek onu bir kez daha yalayıp yuttum. "Tadından dolayı beni boşaltacaksın." Sikimi yumrukladım. "Şu sesi duyuyor musun? Elimi beceriyorum." Ağzıma damlayana kadar amını emdim. "Kendime engel olamıyorum."

Brooke sızlandı. "Aman Tanrım... Tekrar boşalmam gerek."

Bir boğaya biner gibi kalçalarını çeneme dayadı.

"İşte böyle, güzelim. Yüzüme boşal. Seni her yerimde istiyorum." İki parmağımı amına soktum ve klitorisini emerken duvarlarını okşadım. "İşte böyle. Boşalmak üzere olduğunu hissediyorum. Ne kadar sıkı olduğunu. Bu amcığы sikmek için sabırsızlanıyorum."

Brooke iplere karşı çırpınırken umutsuz bir inilti çıkardı. Kalçaları başımın etrafında sıkılaştı.

"Bana bir tane daha ver ve sikimi almana izin vereyim." "Ray," diye yalvardı. Kalçaları titriyordu.

G noktasını buldum ve onunla oynadım. İçindeki kaslar parmaklarımın etrafında kasıldı.

Brooke boşalırken öne doğru düştü. Kıçы havada ve yüzü yastığın içinde yere düştü.

Karnımın üzerine yuvarlandım ve kollarımı yukarı kaldırarak amından kıçına doğru uzun bir yalama yaptım. Yastığa doğru ciyakladı ve ben yayılmış yanaklarının arasındaki sıkı rozeti okşarken sarsıldı.

Başını yana eğdi ve derin bir nefes aldı.

"Her bir parçanın tadı çok güzel," diye inledim kaburgalarının dibindeki ipleri tutup kendimi dizlerimin üzerine çekerken. "Bana bir orgazm daha borçlusun bebeğim."

Nefesini tutarken Brooke'un tüm vücudu pembe bir renge bürünmüştü. Uyluklarının içi uyarılma ve tükürükten kayganlaşmıştı. Amcığыyla aynı hizaya geldiğimde sikim hortum gibi akıyordu.

"Ellerin nasıl?"

Brooke parmaklarını oynattı. "Güzel."

Sağ elimle omurgasındaki düğümleri tuttum ve sol elimle sikimi girişine doğru sürükledim. Hiçbir uyarıda bulunmadan onu içine ittim.

Brooke'un nefesi kesildi ama kulaklarımdaki kan uğultusundan zar zor duyabildim.

Kahretsin, bunu kaçırmışım.

Bu kadar basit bir şeyin beni bir yıldan uzun süredir hissetmediğim kadar insan hissettirmesi çok garipti.

Ama sadece rol değildi.

Kendisiydi.

Brooke başını bir kısarak gibi geriye atıp inlerken gözleri ışıldıyordu.

"Çok iyi hissediyorsun, bebeğim."

Evime taşındığımdan beri sayamayacağım kadar çok kez otuz bir çekmişim ama bu farklıydı. Çok daha iyiydi. Aramızda tek başıma sahip olmadığım bir enerji vardı. Bizi iplerden daha güçlü bağlayan bir bağ.

"Lütfen beni daha sert becer" diye yalvardı. Ben kimdim ki hayır diyecektim?

Kaburgalarının etrafındaki iplere tutundum ve kalçalarımı ona çarptım. Ben hızımı artırdıkça Brooke haykırıyor, bir orgazm daha yaşamak için yalvarıyordu.

Sağ elimle tuttum ve sol elimle parmaklarımı kafa derisinde gezdirerek saçlarını kökünden kavradım. Başını yastıktan çektim.

"Bu amcık kime ait?"

"Sen," diye nefesini tuttu, derin bir nefes çekti.

Başını tekrar yastığa doğru ittim. "İşte böyle, bebeğim." Tekrar içine girdim. "Kimin için geleceksin?"

"Sen," diye bağırды yastığa doğru. Parmakları kıvrılmış, ipi tırmalıyordu.

Taşaklarım onun içine boşalmak için ağrıyordu. Kalçalarım titredi ve dizlerim büküldü.

Çaresiz bir inilti çıkardı. Tekrar boşalırken tüm vücudu titredi. Parçalandığımda omurgasının üstüne çöktüm, serbest bırakmamla onu kedi sular altında bıraktım.

Bedenim ve zihnim canlıydı.

Düğümlerden ilkinı çözüp ellerını serbest bırakırken onu ittim ve yanına uzandım.

İpler gevşeyip bir yığın halinde kayarken Brooke rahat bir nefes aldı. Vücudu yatağın içinde eridi.

İki parmağımı amına soktum ve dölleriimi tekrar içine ittim.

Ayak parmakları kıvrıldı. "Ray," diye inledi. "Yapamam. Bir daha olmaz."

"Tekrar boşalmak zorunda değilsin," diye mırıldandım kollarını öpücöklere boğarken ve amının içini nazikçe okşarken. "Bu kazadan kurtulmana yardımcı olur. Sadece benim için nefes al." Uzandım ve gözlerindeki maskeyi çıkardım. "Nefes kesicisin."

Brooke'un gülümsemesi yumuşak ve doygundu. Gözleri benimkileri bulduğunda rüya gibiydi.

Yavaşladım ve alnından öptüm. "Teşekkür ederim." Kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Beni geri getirdiğın için."

Bir süre birlikte uzandık, nefesimizi tuttuk. Günün geri kalanında boku yediğimi biliyordum. Fizik tedavi ve seks arasında vücudum bitmişti.

Ben giyinirken Brooke'a rahatlamasını söyledim ve banyoya gitmek için tekerlekli sandalyeme yerleştım. Mutfakta kısa bir mola verdikten sonra geri döndüğümde, Brooke'u banyodan çıkarken buldum, hala çıplaktı.

Yatağa geri süründü ve yere yığıldı. "Vücudumda tek bir kalori bile kaldığını sanmıyorum."

Sırıttım. "Üç orgazm bunu sana yapar." Kucağımdaki atıştırmalıkları yatağın üzerine boşalttım ve sandalyemin bardaklığından bir bardak su çıkardım. "Bir şeyler ye ve bunu iç."

Brooke yatak başlığına yaslanıp yorganı göğsüne kadar çekerek, "Burada tartışma yok," dedi. "Teşekkür ederim."

Yatağa geri dönmeye çalışmak pek de zarif değildi ama bana aldırış etmedi. Onun yanında, yatağa yaslanır yaslanmaz

onu kucağıma çektim. "Nasıl hissediyorsun?"

Başını omzuma yasladı ve gözlerini kapattı. "Sanki uçuyorum."

Kıkırdadım. "Omuzların yarın muhtemelen ağrıyacak." Parmak uçlarımı omuz eklemlerinde ve pazularında gezdirdim. "Özellikle burası." İplerden kaynaklanan parlak kırmızı izler cildini çiziyordu. Avucumu her birinin üzerinde gezdirerek derin izler olup olmadığını kontrol ettim. Dokunduğumda irkilmedi ya da tepki vermedi. "Bu gece yatmadan önce banyoya gir."

Bir kahkaha attı. "Yatağından çıkabileceğimi sanmıyorum."

Kulağının arkasına bir öpücük kondurdum ve kollarımı ona doladım. "Benim için sorun değil."

"Sorabilir
miyim?" "Ne
sorabilirsin?"

"Tüm bunları nasıl öğrendin?"

Dudaklarımı çıplak omzuna bastırdım ve gülümsedim. "Şey... Sanırım bu benim her zaman yakınlık duyduğum bir şeydi."

"Tüm alabileceğim bu mu?"

"Senden çok daha uzun bir süre yetişkin olarak yaşadığımı unutuyorsun."

"Yeterince makul. Ama sadece merak ediyorum."

Onu tekrar öptüm. "Yirmili yaşlarımda çok seyahat ettim. Yolda öğrenebileceğim bir hobiydi. Geceleri otel odalarında oturur, farklı düğümler ve koşum takımları üzerinde çalışırdım. Bazen bir partner üzerinde." İçimi çektim. "Ve geçirdiğim kazadan sonra, ellerimdeki beceriyi geri kazanmak için tekrar başladım... partnerler olmadan."

Brooke başını sallarken esnedi.

"Yorgun musun?" Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak sordum.

Sırıttı. "Olmadığına şaşırdım. Bu sabah beden eğitimi dersin vardı."

Güldüm. "Yakın zamanda bu yataktan ayrılmayacağım." Mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Kalabilir miyim?"

Kalmasını ve hiç gitmemesini çok istiyordum. Sırt üstü yatmak için yer değiştirdim ve onu da kendimle birlikte aşağı çektim.

"Rahatınıza bakın."

Brooke yanıma sokuldu ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi başını göğsüme yasladı.

Ve lanet olsun, öyleymiş gibi hissettirdi.

BROOKE

"T Ge z i n t i için teşekkürler," dedim CJ'e ahıra geri dönerken. Indy'nin toynaklarının her düşüşü beni İrkildim.

Tüm vücudum ağrıyordu.

CJ, elinde Anarchy ve Independence ile Ray'in arka güvertesine geldiğinde reddedemedim. Ama neden kilometrelerce yol gitmişim gibi yürüdüğümü de açıklayamadım.

Ben eyere yerleşirken göt herif Ray arka güvertesinde oturup sırttı.

En azından kısa bir yolculuktu. CJ beni kulübenin ve restoranın inşa edildiği şantiyeye, batı tarafındaki patikaların etrafından dolaştırdı ve sonra Ray'in evinin bulunduğu çiftliğin güney tarafına geri götürdü.

Umarım bir dahaki sefere tek başıma dışarı çıktığımda kaybolmam.

CJ, Anny'nin üzerinden atlayıp onu yiyecek ve suyun beklediği bir ahıra götürürken, "İyi iş çıkardın," dedi. "Doğuştan yeteneklisin."

Indy'den indim ve bir iniltiyi bastırmaya çalışarak dudağımı ısırdım. Attığım her adımda Ray'i hâlâ içimde hissedebiliyordum.

"Ray'in tekrar aile yemeğine gelmesini sağlayabilecek misin?" diye sordu.

Yaşlı, benekli bir kedi Indy'nin ahırından dışarı baktı. "Oh, merhaba," dedim onu almak için eğilirken. Erkek kedi ona dokunur dokunmaz miyavladı.

"Ne kadar da pofuduksun." Çılgılık atan kedi göğsüme çektim.

CJ arkasını döndü. "Brooke-no-"

Artık çok geçti. Kedi bana şiddetli bir-iki yumrukla saldırdı. Kaçmaya çalışırken pençeleri yüzüme, göğsüme ve kollarıma battı.

"Hey, sorun yok," diye yatıştırdım kedinin tıslamasına rağmen. "Ben iyiyim, söz veriyorum."

CJ kediye ellerimden çekip aldı ve bir saman yığınının içine fırlattı. "Evet ama Dusty öyle değil. O şey tam bir pislik ama fareleri uzak tutuyor."

Gömleğimdeki yırtıkları, derimi kaplayan çizikleri ve vücudumdan akan kanı değerlendirdi. "Ray beni öldürecek. Seni tek parça halinde geri getireceğimi söylemiştim."

"Bir şey yok. Sadece küçük bir çizik," diyerek geçiştirdim. "Eninde sonunda beni sevmesini sağlayacağım."

CJ kıkırdadı ve Indy'nin eşyalarını çıkarmama yardım ederken başını salladı. "Sen bir hayvan insanısın."

Indy'nin muhteşem kürkünü fırçalamaya başlarken sırıttım. "Onları seviyorum. Ve bitkileri. Ve çocukları. Ve yaşlı insanları."

Kıs kıs güldü. "Seni ve Cass'i bir odada kilitli görmeyi çok isterim."

Ürperdim. "Korkunç biri."

"Evet, çoğu insan böyle söylüyor." Bir an durakladı. "Ray nasıl?"

"Ona sormalısın," diye cıvıldadım.

Ray bunu asla açıkça söylemedi ama insanların onun etrafında, onun hakkında konuşmasının onu rahatsız ettiğini biliyordum. Açıkçası, bu kabalıktı.

CJ bir kaşını kaldırdı. "Onunla birlikte çalışıyorsun." "Hayır, onun için çalışıyorum. Ray benim patronum."

CJ durakladı. "Haklısın. Anlaşıldı."

Duvarda asılı duran eski saate baktım. "Sanırım eve dönsem iyi olacak. Başka ne yapmam gerekiyor?"

"Sen iyisin. Ben bitiririm."

CJ'i atlarla bıraktım ve Ray'in evine giden patikadan geri döndüm. İçeri adımımı attığım anda bir hata yaptığımı anladım.

"Tanrım, sana ne oldu böyle?" Ray oturma odasının öbür ucundan bağırdı. "İz sürmeye gideceğini sanıyordum? Neden kanaman var? Yemin ederim, CJ'i öldüreceğim-"

"Ray, dur," dedim gülerek. "Ben iyiyim. Ahır kedisini kucağıma almaya çalıştım ve o da bana biraz küstahça davrandı."

Ray durakladı, oflayıp pufladı ve burnunun kenarını sıktı. "Bana tansiyon sorunu yaşatacaksın, bunu biliyorsun değil mi?"

Kapıda ayakkabılarımı çıkarıp buzdolabını açarken kıkırdadım. "Çok fazla endişeleniyorsun."

"Bence haklı."

Buzdolabının kapağından bir soda aldım ve açtım. Dönüp kapıyı kapatamadan ellerim üzerimdeydi. "Ne-"

Ray beni kucağına çekti. Tekerlekleri geriye doğru itti ve buzdolabının kapısını kapattı. "Kendine daha iyi bakmalısın Sunnyside."

"Sadece birkaç sıyrık."

"O ahır kedisi liseden beri buralarda. Mahvettiği insanları gördüm ve ben de onlardan biriydim." Ray'in elleri kollarımın ve omuzlarımın üzerinde dolaştı,

çizikleri kontrol ediyordu. Yumuşak bir nefes verdi. "Çok derin görünmüyorlar."

"Sana söylemiştim."

Ray bana sert bir bakış attı. "Onları temizlemek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Zaten durulanacaktım. Ter ve at gibi kokuyorum."

Eli kalçamın etrafında kıvrıldı. "Bana çok güzel kokuyorsun." Güldüm ve göğsünü ittim. "Tuhaf."

Gülümsedi. "Sadece söylüyorum. Sana yakışıyor."

Ben içkimi yudumlarken Ray beni banyoya götürdü. Kurutucudan bana temiz bir havlu atmadan önce beni duşa soktu. Durulandıktan ve kedi tırmıklarının dezenfekte ettikten sonra onu kanepede dizüstü bilgisayarıyla buldum.

Onu koltuk yerine kanepede otururken her gördüğümde kalbim kabarırdı. Bu, ona katılmam için sözsüz bir davetti. Koltuk sadece ona aitti ama ben kanepede oturabilirdim.

"Ne yapıyorsun?" Yanına kıvrılmış, geniş bir tarakla su dolu buklelerimi karıştırırken sordum.

"Hiçbir şey," dedi hızlıca, bir video akış uygulamasını kapatmaya çalışıyordu.

Ama izlediği şeyi saklayamadı.

"Özlüyor musun?" Devasa bir boğanın sırtındaki binicinin duraklatılmış küçük resmine bakarak sordum.

Sessizliği çok şey anlatıyordu. Cevap, çenesinin sıkılmış esnekliğinde açıkça görülüyordu. "Eski menajerim bu çocuğun sürüşünü izlememi ve bazı eleştiriler göndermemi istedi."

Homurdandım. "Kaytarıyor gibi görünüyor."

Ağzının kenarı kalktı ama hepsi bu kadardı.

"Özlüyorum," diye itiraf etti. "Bu lanet kanepeden izlemekten nefret ediyorum. Geçirdiğim kazanın bir amacı olduğuna inanmam gerektiğini biliyorum. Bilirsiniz, Christian'ın bir çırpıda kusabildiği tüm o pozitiflik saçmalıkları." İçini çekti ve bilgisayarını kapattı. "Ama ben

İçindeki iyiliği. Ve bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Hâlâ kendi lanet ismimi yazamıyorum ve sadece üç harften oluşuyor."

Onun yanına kıvrıldım ve başımı omzuna yasladım. "İçinde iyi bir şey bulmak zorunda olduğunu sanmıyorum. Bazen bulunacak iyi bir şey yoktur."

Ray merakla bana baktı. "O yolculukta düşüp kafanı mı çarptın Sunnyside?"

Güldüm. "Hayır. Ben sadece..." İçimi çektim. "Annem ve babam öldü. Büyükanнем öldü. Bir ailem yok. Beni korkutan boktan oda arkadaşlarım var ve her gün sadece önümüzdeki yirmi dört saati atlatmayı umarak uyanıyorum, böylece güvenime erişmeye ve bir hayata sahip olmaya bir gün daha yaklaşıyorum. Bunda iyi bir şey yok. Bir boğadan atılıp kariyerinizin sona ermesinde de iyi bir şey yok. Tüm bunların daha büyük bir anlamı varmış gibi davranmak zorunda değilsiniz. Bazen hayat berbattır."

"Burası bana küçük şeylerin tadını çıkarmamı ve elimde kalanlara şükretmemi söylediğin yer mi?"

Omuz silktim. "Sahip olduklarınla ne yapacağın seni ilgilendirir. Geçirdiğiniz kaza ya da teşhisiniz iyiymiş gibi davranmanız gerektiğini söylemiyorum. Ama iyi şeylerin hala var olduğunu söylüyorum."

Ray elimi buldu ve sıktı.

Açık teninde dans eden siyah mürekkebin kontrastını inceledim. "Karanlık ve aydınlık aynı anlarda birlikte var olur. Bunu gün doğumu ve gün batımında buluruz. Bu, insanların deneyimlemek için dağları aştığı çatışmadır."

Ev sessizdi. Çok sessizdi. Ray gergindi. Açıkçası ben de öyleydim.

"Hadi buradan gidelim."

Bir kaşını kaldırdı. "Neden? Nerede?"

"Nereye gittiğimiz kimin umurunda? Başka ne yapmamız gerekiyor?"

Yarın öğleden sonraya kadar PT'niz yok."

Bir an için gözlerini kırptırdı ve bunu kafasında düşündüğünü anlayabiliyordum. "Bir çanta hazırla. Yirmi dakika içinde gidiyoruz."



"Sonraki sağı dönün ve otobana çıkın."

Çiftlikteki kimseye ayrılacağımızı haber vermeden kasabadan hızla geçerken kamyonun motoru homurdandı.

"Bizi nereye götürdüğümü söyleyecek misin?" Radyoyu kurcalarken sordum.

Ray ellerimi savuşturdu. "On ve iki, Evel Knievel." Aradığım kanalı buldu ve sesi açtı. "Ve hayır. Yol tarifi alacaksın, varış noktası değil. Zaten kaybolursun."

Gözlerimi devirdim. "Siz az inançlısınız."

"Önceki davranış biçimlerine dayanarak tahminlerde bulunuyorum." Elini kolumdan aşağı kaydırды ve otoyolda sağ şeride geçtiğimde elimi direksiyondan çekti. Ray elini benimkinin etrafına doladı. "Doğuya gidiyoruz."

"Pekala, Lewis ve Clark. Dışarıda ne yapacağız?"

Doğu mu?"

Gözlerindeki sıcaklık tam anlamıyla etoburdu. "Gece için şehir dışına çıkıyorum."

Kalçalarımı birbirine bastırdım. "Ne kadar ip getirdin?"

Ray yüksek sesle, uzun bir kahkaha attı. Bu, daha önce hayatının gidişatını düşünen perişan adamla keskin bir tezat oluşturunuyordu. "Hiç getirmedim. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Hayal kırıklığına uğramadım," diye ağzımdan kaçırđım.

Aman Tanrım. O kadar belliydi ki gerçekten hayal kırıklığına uğradım.

Ray kıs kıs güldü.

"Peki, tamam. Belki biraz hayal kırıklığına uğradım." Gözlerimi kısa bir süreliğine yoldan ayırdım. "Dünün tekrarı söz konusu mu?"

Dudaklarını yaladı. "Gözünü yoldan ayırma Sunnyside." Ofladım ve araba sürmeye odaklandım.

"Bu... istediğin bir şey mi? Yani benimle."

"Seks mi? Um. Evet, lütfen? Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle
değil."

"Belli mi?"

Ray çenesini sıktı ve fırtınalı ifadesi geri döndü. "Sana istediğini vereceğim. Sadece ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Onu. Onu istedim.

Bu düşünce beni anıklığıyla ürküttü. "Ne istiyorsun?" Karşı çıktım.

Ray başını salladı. "Ben öyle bir şey istemedim. Bir sonraki çıkıştan çık."

Cidden bana yol tarifi mi verdi? Son derece samimi olması gereken bir konuşma hakkında o kadar lakayt davranıyordu ki.

O cesur davranmayacaksa ben davranacaktım. "Senden hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. "Hem de çok. Senin için çalıştığım ve pek ortak noktamız olmadığı için belki bu biraz garip. Ama seninle takılmayı seviyorum. Ve şahsen tanıştığım en seksi adam olduğuna eminim."

Ray bir kaşını kaldırdı. "Şahsen mi?"

Omuz silktim. "Yani, Ryan Reynolds diye biri var." Gülümsedi. "Bu adil."

Otoyoldan çıkıp işaret ettiği sola dönüşü yaparken elini biraz daha sıkı tuttum. "Umutlanmak istemiyorum çünkü muhtemelen benim istediğimi istemediğini biliyorum. Eğer sadece seks istiyorsan, sorun değil."

"Ne istiyorsun, Brooke?"

"Seninle olmak istiyorum. İşlerin nereye gittiğini görmek için. Ve eğer yürümezse, yürümez. Ama en azından denemiş oluruz."

"Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

Ses tonundan nefret ediyordum, sanki biriyle çıkmak istemek tuhaf bir şeymiş gibi. Muhtemelen istediği her

kadına sahip olabilirdi.

"Bu kadar dehşete düşmüş görünmek zorunda değilsin."

"Dehşete kapılmadım." Ray iç çekti. "Biriyle çıkmanın sonu evliliktir ve ben evlenecek türden biri değilim."

"Kim diyor?"

"Bana diyor."

"Neden? İstemediğin için mi?" Güldüm. "Yakın zamanda koridorda yürümeyeceğim. Beyaz bir elbise almadım ve bizi adliyeye ben götürmeyeceğim."

Elimi bıraktı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Benimle bu lanet oyunu oynama. Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Ne oyunu?"

"İnsanların felçli değilmişim gibi davrandıkları şey. Öyleyim. Bu değişmiyor. İnsanların her şeyi etkilemiyormuş gibi davrandıkları oyun. Seni randevulara götüremiyorum. Yanında yürüyüp elini tutamam. Bir düğünde seninle dans edemem. Bebeklerimiz doğduğunda seni hastaneye götüren kişi olamam. Sevdiğim birine bunu yaşatamam. Bir ortağın olması gerekirken seni bağımlı biri haline getirmeyeceğim. Ne kadar istesem de bencil olmayacağım."

Oh. O... O bir çok şey söyledi.

Bir fast food otoparkına girdim ve frene bastım. "Az önce beni sevdiğini mi söyledin?"

Ray başını koltuk başlığına yasladı. "Gerçekten mi? Tüm bunlardan anladığın bu mu?"

"Evet ya da hayır."

"Önemli değil."

"Benim için önemli. Bu insanların birbirlerine söz verdiği bir şey değil mi? İyi ya da kötü? Hastalıkta ve sağlıkta?"

Gözlerini pencereden dışarı dikti. "Bu tür şeyleri gerçekleşmeden önce vaat ediyorlar. Bu, önceden var olan koşullara uygulanmayan anlamsız bir sigorta poliçesi."

Vitesi park konumuna getirdim ve koltukta döndüm.
"Ray..."

"Biliyor musun, birkaç yıl içinde emekli olacağım için heyecanlıydım," diye itiraf etti sesinde yürek parçalayan bir çatlakla. "Yuva kurmak ve çocuk sahibi olmak istiyordum. Yeğenlerim küçükken ve birine ihtiyaç duyduklarında onlarla ilgilenmek içime bir ateş düşürdü. Büyürken sahip olduğum türden bir aileye sahip olmak istedim."

"Tüm bunlara hâlâ sahip olabilirsin. Sen bu işi çözen ve yürüten adamsın. Benimle olacağını söylemiyorum. Yarın eve döndüğümüzde birbirimizden nefret edebiliriz. Bana ihtiyacın olmadığını unutuyorsun. Unuttun mu?"

Gözleri yumuşak ve cam gibiydi. "Sanırım yanılmışım."

RAY

WOtoparktan sessizce çıktık ama Brooke elimi hiç bırakmadı. Kaldırıma çıktığında bile.

Bunların hiçbirini kimseye itiraf etmemiştim, kazadan önce bile. Kamuoyu önündeki kişiliğim kaygısız, bağlantısız vahşi çocuk olmak üzerine kuruluydu. Sponsorlarım şefkatli bir amca istemiyordu. Kardeşi. Temple, Texas'taki çiftlikten gelen, kalbini koluna takan çocuk.

Sıkı ata binen, fotoğraf çekimleri için soyunan ve parti yapan bir adama ihtiyaçları vardı.

Ben de eskiden olduğum çocuğu bir kenara bıraktım.

Kameralar, ışıklar ve ihtişam olmadan, geriye kalan tek şey yırtık deri ve kırık kemiklerdi. Bırakmaya hazır olmadan önce vücudum benden vazgeçti.

Rodeo turunu bitirdikten sonra ne yapacağımı düşünürdüm ama asla bir plan yapmazdım. Colorado'daki evime dönmeyi, hayatımı toparlamayı ve bir süre seyahat etmeyi düşündüm. Belki daha batıya, Kaliforniya'ya ya da kuzeye, Wyoming'e giderdim.

Bir keresinde, nereye gideceğime karar vermek umuduyla bir haritaya dart bile atmıştım. Ama o küçük gümüş uçları batırmak

Laramie, Wyoming, Marion, Iowa, Saskatoon, Saskatchewan ve Wilmington, Kuzey Carolina'ya yapılan ziyaretler herhangi bir açıklık getirmedi.

Çiftliğe temelli dönmeyi hiç beklemiyordum. Ziyaret etmeyi seviyordum ve tabii ki özlemiştim. Kardeşlerimi, ailemi ve yeğenlerimi özledim. Ama sonunda dışarı çıktığımda geri dönmek planımın bir parçası değildi.

Ve şimdi, yine gidiyordum.

Dallas'taki uzmanları görmek için yaptığım birkaç denetimli gezi dışında, artık çiftlikten ya da kasabamdan hiç ayrılmadım.

Bu öğleden sonra Brooke'la ayrılmak farklıydı. Sırf eğlence olsun diye kaçıyorduk ve bu çok iyi hissettiriyordu.

Bu duyguya alışık değildim. Ama son zamanlarda kendimi gerçekten iyi hissediyordum. Hepsi onun sayesindeydi.

Seks inanılmazdı. Ama asıl önemli olan onun yanında hissettiğim rahatlık ve huzurdu. Rol yapmam ya da şov yapmam gerekmiyordu.

Brooke bana ailemin baktığı gibi acıyarak bakmadı. Bana, her sezon yemek bileti olmak için binicilere yapışan tokalı tavşanlar gibi davranmadı. Bana her anını birlikte geçirmek istediği biriymişim gibi baktı.

Brooke Maren Motel'in otoparkına girip ofisin önüne park ettiğinde anılarım canlandı. Daha önce burada kalmıştım. Basit bir yerdi ama temiz ve bakımlıydı. Ama bu anılar sanki başka bir hayattaki başka bir adama aitmiş gibi geliyordu.

O bir oda ayırtmak için içeri girerken, ben takside oturdum ve ağzımdan dökülen her şey hakkında endişelendim.

Randevular hakkında konuşmak. Elini tutmak. *Bizim* düğün ve gelecekteki çocuklar.

Hayal kırıklığı içinde ellerimi yüzümde gezdirdim. Neden tüm bu saçmalıkları yüksek sesle söylemiştim?

Hazır olmadığı bir şey için ona baskı yapmaya çalıştığımı düşünecekti.

İstediğim son şey Brooke'un kendini kalmak zorunda hissetmesiydi.

Elinde bir oda anahtarıyla ofisten çıkarken pencereden onu izledim.

İkonik kısa kot şortlarından bir çift daha giyiyordu. Bronzlaşmış bacakları rüya gibiydi. Bağcıklı atletinin altından karnının bir kısmı görünüyordu. Gür saçlarını başının üstünde topuz yapmıştı. Çok zarif bir boynu ve narin bir çene hattı vardı.

Brooke cama vurdu, ben de camı indirdim. "3A bizim. Sadece bir tane erişilebilir oda kalmış, yani tam zamanında gelmişiz gibi görünüyor."

Oda 3A, ayakta duş, mini buzdolabı, mikrodalga fırın, TV ve tek kişilik kral yatak ile özenle döşenmişti.

"Paylaşmanın sakıncası var mı? Eğer istersen yerde uyuyabilirim.

hepsini istiyorum. Bu beni hiç rahatsız etmeyecek" dedi.

Kıkırdadım. "Sorun değil.

Paylaşabiliriz." İyiden de öteydi.

Brooke elindeki spor çantasını pencerenin yanındaki sandalyeye atarken, "Ee," dedi. "Bu kasabayı tanıyor gibisin. Buralarda yapacak bir şeyler var mı?"

Tekerlekli sandalyemi yatağın yanına park edip freni kilitlerken, "Buradan çok uzakta olmayan bir bar var," dedim. "İyi canlı müzik yapıyorlar."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Üzerimi değiştirecek zamanım var mı?"

Yatağa uzandım, başlığa yaslandım ve ellerimi boynumun arkasında birleştirdim. "Evet."

Brooke eğilmiş, çantasını karıştırıyordu. Başını kaldırdı ve bir kaşını kaldırdı. Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Ve sen de sadece izleyecek misin?"

Dudaklarımı yaladım. "Bana bir gösteri yapacak mısın?"

Yanakları gün batımı pembesine döndü. Brooke şortunun düğmelerini açıp fermuarını indirirken ve kalçalarını oynatırken dudağını ısırdı.

Kıçını zar zor örten açık mavi külotuna bakarken sikimi düzelttim. "Lanet olsun, sen küçük seksi bir fişeksin. Devam et."

Brooke bol atletini başının üzerinden kaldırdı ve çantasına attı. Giydiği sutyen, buraya gelirken atletinin dekolte kolları arasından benimle alay ediyordu.

"Dantel sana çok yakışıyor, bebeğim. Ellerini arkaya koy. Bir bakayım sana."

Utangaç görünüyordu, ben göğüslerinin tadını çıkarırken başını yana eğip omuzlarını ileri geri sallıyordu.

Kalçamı okşadım. "Buraya gel, güzel kız."

Brooke aceleyle yatağın kenarına geldi, sonra yavaşladı. Sürünerek bana doğru gelirken yatak çöktü. Göğüsleri önümde ağır ağır sallanıyor, dantelle sarılıyordu.

Hâlâ şampuanının çiçekli ve hafif kokusunu alabiliyordum. Aletimi hazır ola geçirdi.

Bana sarıldı ve ellerini göğsümde gezdirdi. Uzandım ve saçını bağlamak için kullandığı lastiği buldum. Üç denemeden sonra tutamayınca tansiyonum yükselmeye başladı ama Brooke hayal kırıklığımı umursamadı.

Çeneme kadar öpüşürken ağzı boğazıma karşı sıcak ve yumuşaktı. Tenime değen yumuşak pantolonu sikimi kaya gibi sertleştirdi. Sonunda parmağımı lastiğin etrafına doladım ve dışarı çektim.

Ellerimi saçlarının arasına soktum ve ağzını ağzıma getirdim. Brooke yumuşak bir iç geçirdi ve göğsümde eridi. Bir elimi saçlarında tutarken diğer elimle kıçını avuçladım. Dilini ağzımın içine kaydırды ve aramızdan umutsuz, ahlaksız seslerin süzülmesine izin verdi.

Sütyeninin askılarını omuzlarından çekip kuplarını aşağı indirdiğimde dudaklarından bir inilti kaçtı. Çakıllı bir meme ucunu ağzıma aldım ve emdim.

Brooke başını arkaya attı ve inledi. "Oh Tanrım, evet -Ray-" Külotunun üzerinden amını okşarken nefesi kesildi. "Beni boşalt."

Kıkırdadım ve memesini serbest bıraktım. "Burada kararları senin verdiğini düşünmen çok komik." Yanağını avuçladım ve başparmağımla dudaklarındaki tükürük parıltısını sildim. "Şimdi giyin."

Adıma dua eden dudaklar kaşlarını çattı. "Ama-" Aşağı doğru eğildi ve kalçalarını yuvarlayarak amıyla sikimi okşadı.

"Bunu bu gece bitireceğiz. Belki de seni müzik grubunu dinlerken, bira içerken izlemek ve benim için çoktan ıslandığını bilmek istiyorum."

Brooke alt dudağımla ısırды ve emdi, kendini aletime doğru iterken benimle alay etti. "Çok kötüsün."

Sözleri vardı ama müziğı yoktu.

Orgazma daha fazla yaklaşmasını engellemek için amını avuçladım. "Ve eğer şimdi boşalırsan, bir hafta boyunca boşalmana izin vermeyeceğim."



BROOKE, Silver Spur'a gitmek için tariflerimi takip ederken nefesinin altında homurdandı. Onu hazırlanırken izlemek, sevişmekten daha büyük bir alay konusuydu. Sanki farklı bir sütyen ve külot istediğine karar vererek kafamın içine girmeye çalışıyordu.

Onu soyunurken izlemek bir zevkti; giyinirken görmek ise bir ızdırap.

Bakışlarımın, giydiğı parçalanmış kot şort ve büyük beden atlet üzerinde gezinmesine izin verdim. Önü düşüktü, yanları eksikti ve arkası belinde başlayıp bitiyordu.

Ellerimi çoğunlukla kendime sakladığım uzun bir kaç saat olacaktı, ama bir barda bir süre takılma fikri

birkaç saat ve bir set izlemek hiç de fena değildi.

Normal hissettirdi.

Brooke arabayı park yerine çekti ve motoru kapattı. "İçerideki düzeni biliyor musun?"

Beynimi zorladım. "Buraya gelmeyeli birkaç yıl oldu ama oldukça sıkı bir yer. Bir sürü masa var. Sanırım arkada bir rampa var."

Güzel yüz hatları tiksinti dolu bir ifadeye büründü. "Bu çok saçma."

Omuz silktim. "Neyse o."

Emniyet kemerini çözerken, "Gidip bir masa bulmamı ister misin?" diye teklif etti.

Kapımı açtım. "Hayır. Birlikte bir şeyler yapalım."

Tekrar konuşmadan önce tekerlekli sandalyemi kamyonun kasasından çekmesini bekledim. "Ayrıca, o şortun içinde misin? Oraya tek başına girmene asla izin vermem."

Brooke kızardı. "Görünüşe göre hak iddia ediyorsun."

Sandalyeme yerleştim ve elimi kalçasının arkasına doğru kaydırarak kışını sıktım. "Evet, hanımefendi."

Tekerlekli sandalyeyi kaldırımın kenarından geçirmeme yardım ederken dişlerimi sıktım ama ona çıkışmamak için elimden geleni yaptım.

Brooke kapıda kart alırken ben içeriye baktım ve yolumu planladım. Kalabalıktı ama çok dolu değildi. Akşam yemeği telaşı başladığında, duvardan duvara insanlarla dolmadan saniyeler önce içeri girdik.

Brooke arkamdan yürüyüp neon tabelaları, sahneyi ve mekanik boğayı incelerken, "Burası çok havalı," dedi. "Ben takıntılıyım. Grubu tanıyor musun?"

"Hayır," dedim boş bir yüksek masa gördüğümde. "Yardıma ihtiyacım var."

Brooke'un avuç içi yumuşak bir hisle benimkine kaydı ve kalkmama yardım etti. Masanın kenarından tuttum ve uzun sandalyeye geriye doğru yerleşmeden önce tam boyuma kadar uzandım. Tekerlekli sandalyemi katladı ve yerine koydu.

Koltuğumla masa arasında, ihtiyacım olana kadar onu yolumdan uzak tuttum.

Muhtemelen bütün gece bu koltukta kalacaktım ama iyi hissettirdi.

Normal. Uzun zamandır hissetmediğim bir şey.

Brooke bara gitmeden önce, "Ben gidip bir şeyler içeceğim," dedi.

Yüksek tepeden, bar müşterilerinin başlarının üstünü net bir şekilde görebiliyordum. Bilardo ve dart oynayan insanları izleyebiliyordum. Müzisyenlerin sahnedeki amfiler ve enstrümanlarla oynamalarını izledim. Bir kadın mekanik boğanın kurulduğu yastıklı ringi süpürüyor ve temiz olduğundan emin oluyordu.

Boğazımda bir yumru oluştu. Eski ben, yakınlarda olduğumda ve boş vaktim olduğunda buraya gelmeyi severdim.

"Affedersiniz," dedi kadınsı bir ses ama bu Brooke'a ait değildi.

Omzumun üzerinden koltuğumun arkasından sarkan kıvılcık saçlı kıza baktım. Kocaman yeşil gözleri, göz kamaştırıcı bir gülümsemesi ve bakışlarında muzip bir şeyler vardı.

Manikürlü elini kalçama koyarken sesi şeker gibi tatlıydı. "Yanılıyorsam bu beni deli gibi gösterecek ama siz Ray Griffith misiniz?"

Yılan gibi duruşundan kim olduğumu çok iyi bildiği anlaşılıyordu.

Gözlerimi Brooke'tan ayırmadım. Sırtını bar tezgahına dayamış, içkilerimizi bekliyordu.

"Eskiden öyleydim."

Daha da yaklaştı. "Dövmeler ele veriyor. Houston'daki son yarışını izledim. Her zaman büyük bir rodeo kıızı olmuştumdur. Bugünlerde ne yapıyorsun?"

Brooke barmenden iki bira alıp dirsek atarak masaya dönerken kalçaları sallanıyordu.

Kıvılcık saçlı kadın masaya yanaşıp önüme bir bira koyarken Brooke'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ toka tavşanlarını çekiyorsun..."

Tam kadına kaybolmasını söyleyecektim ki Brooke'un gülümsemesi odayı aydınlattı. "Aman Tanrım. Sen çok tatlısın. Teşekkür ederim."

Kadın dudak büktü. "Bu bir iltifat değildi, tatlım." "Öyle mi?" Brooke kadının elini kalçamdan çekti ve ayırdığım dizlerimin arasında durmadan önce hemen kaldırdı. "Çünkü benim senden daha seksi olduğumu düşünüyormuşsun gibi geldi. Yani, evet. Eğer seksi olmak ve tanrı gibi siken bir boğa binicisiyle yatmak beni bir tavşan yapıyorsa, o zaman bana bir kemer ve tavşan kulakları ver, tatlım." Ben... Ben bunu halüsinasyon olarak gördüm, değil mi?

Brooke ellerini göğsümden yukarı kaydırды ve kollarını boynuma doladı. Omzunun üzerinden ağzı açık kalmış kızıl saçlıya baktı. "Kıçıma bakmayı bitirdiğinde çeneni kaldırıp gitmekten çekinme."

Başını yana eğdi ve ellerini saçlarımda gezdirirken beni öptü.

Kadının tepinerek uzaklaştığını zar zor fark ettim. "Sen bambaşka bir şeysin," diye mırıldandım Brooke'un ağzına bir öpücük daha kondurmadan önce.

Sırıışı kedi gibiydi. "Kimse benim erkeğime dokunamaz."

Düşmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama bu sefer aldırmadım. Yürüyüşüm ve dengem Brooke'la boy ölçüşemezdi. Çünkü aynen böyle düştüm.

BROOKE

T Grup inanılmazdı. Bira yarı iyiydi. Yemekler harikaydı. Şirket bar-none idi.

Ray'in dizlerinin arasında durmuş, şişemi havaya kaldırmış, eski bir Travis Tritt şarkısının sözlerini haykırıyordum. Benimle birlikte hareket ederken elleri belimde sıcak ve güçlüydü.

Ray dar siyah bir tişört, kot pantolon ve kovboy çizmeleriyle kesinlikle günahkâr görünüyordu. Genelde spor ayakkabı giyerdi ama botlar bana bir şeyler yaptı. Onu doğal ortamında görmek gibiydi.

Biramı bitirdiğimde "Bir içki daha alacak mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır," diye bağırdım bandonun üzerinden. "Sadece benim için bir tane, böylece bizi motele geri götürebilirim. Bir tane daha ister misin?"

"Hayır. İlaçlarım varken o kadar içmemeliyim."

Grup ne kadar harika olsa da, bara gitmeden önce bana sataştığı için hâlâ haksız yere azmıştım. "Gitmek istiyor musun?"

Sırıttı. "Henüz değil. Seni izlemeyi seviyorum."

Parmak uçlarımda yükseldim. "Beni odada çıplak izleyebilirsin."

Parmaklarım çıplak göbeğimde ve yanlarımda gezindi. "Seni burada izlemek hoşuma gidiyor."

Sahneye çıkan solist ara vereceklerini duyurdu ve ışıklar, ortasında mekanik bir boğanın oturduğu yastıklı ringe çevrildi. Ray'in arkamda kaskatı kesildiğini hissettim.

"Kalmak istediğine emin misin?" "Ben iyiyim," diye homurdandı.

Buna pek inanmamıştım ama onunla tartışmaya da hakkım yoktu. Eğer mekanik boğa binişini izlemek onun için sorun değilse, ben de ona güvenmek zorundaydım.

Geriye doğru eğildim ve Ray kollarını bana doladı. "Hiç mekanik boğalara bindin mi yoksa sadece gerçek olanlara mı?"

Kıkırdadı. "Sadece çok ama çok sarhoş olduğumda."

Güldüm. "Griffith kardeşlerin vahşi çocuğu olduğun hissine kapıldım."

"Eskiden öyleydim."

"Farklı mı? Bir hayvan yerine bir makineye binmek?"

"Evet. Aynı mekanikler. Farklı uygulamalar. Farklı bahisler." Ağzı kulağımı sıyırdı. "Ama... burada boğa binmek biraz farklı."

"Ne yap-"

Barmenlerden biri mikrofonu eline almış, herkesin dikkatini ringe çekmişti. Mekanik boğanın tepesinde bir siluet oturuyordu. Başı geriye doğru eğilmişti ve uzun saçları omurgasından aşağı dökülüyordu.

Spot ışıkları binicinin vücudunun üzerinde dans ediyordu. Müzik arttıkça ve boğa sallanmaya başladıkça yavaşça ona odaklandılar.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Çok ateşli."

Ray arkamdan kıkırdadı. "Üstsüz boğa binmek buralarda bir gelenektir. Onlarca yıldır devam ediyor."

O zaman fark ettim ki pantolonunun altında tangadan başka bir şey yoktu. Boğanın her sallanışında kalçası ve göğüsleri zıplıyordu. Göğsünün büyük bir kısmı -şimdilik- açık deri yeleşinin altında saklıydı.

"Yani o-"

Ray'in elleri kollarımdan aşağı kayarken ve parmaklarımızı birbirine bağlarken sabitti. "İstersen gidebiliriz."

Arkamı döndüm. "Şaka mı yapıyorsun? İzlemek istiyorum." "Emin misin, bebeğim?"

Başımı salladığımdan oldukça emindim ama dikkatim biniciye odaklanmıştı. Tavandan sarkan bir ipi yakaladı ve kendini yukarı çekerek boğanın üzerinde durdu, boğa sallanıp dönerken ustaca sörf yaptı. İnsanlar alkışlayıp dolar yağdırırken o da kıcını salladı.

"O çok iyi." Boğa yavaşladığında ve kız ters takla attığında nefesim kesildi.

Botları boğanın sırtına çarptı ve tekrar boğanın üzerine binmek için aşağı indi. Yeleş açılıp göğüsleri serbest kaldığında bar alkıştan yıkıldı.

"Nasıl böyle kalabiliyor?" Kontrol panelini kullanan kadın boğayı döndürüp dönüşün yarısında yönünü değiştirdiğinde sordum.

Ray ellerini belime doladı ve beni nazikçe kaldırarak kucağına oturttu. "Gözlerini kapat."

Müziğin ve göğsünü sırtıma yaslama hissinin beni kaos ve tezahürattan uzaklaştırmasına izin verdim.

İki parmağım omurgamda gezindi. "Tam buraya odaklan." Parmaklarını kalçalarımın arkasında gezdirdi. "Ve tam buraya. Onları iki farklı yöne doğru hareket ettir. Kalçaların boğayla birlikte hareket etsin. Eğime doğru eğil. Omurganız ve omuzlarınız bunu dengelesin."

Elleri kalçalarımı sararak bacaklarımı nazikçe ayırdı. Isı omurgamdan aşağıya doğru yükseldi ve merkezimde toplandı.

"Sıkı bacaklar. Gevşek kalçalar." Ellerini uyluklarımın iç kısmına doğru kaydırđı. "Şuradaki kasları sıkın."

Sıkıştım, elinin kalçalarımda daha da yukarı kaydığını hissettim.

Dudaklarım aralandı ve başımı omzuna yasladım. Ray bir elini karnıma koydu ve parmakları bacaklarımın arasındaki ince kumaşta gezinirken beni göğsüne bastırdı.

Keskin bir nefes aldım.

"Tam burası," diye mırıldandı, başparmağı kalçamla leğen kemiğimin kıvrımına bastırıyordu. "Orası en çok sıkıştığın yer. Dizlerin ve addüktör kasların."

"Bu seni nasıl tahrik etmiyor?" İnledim. Sanki saatlerce ön sevişme yapmıştık ama tek yaptığı kas gruplarını işaret etmekte.

Ray'ın kıkırdaması karanlıktı. "Kıçınızın altında sizi öldürmeye çalışan iki bin kiloluk bir hayvan varken biraz daha ayıltıcı oluyor."

"Beni öldürmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor," diye soludum, beni daha da geriye çekip ereksiyonunu kıçıma bastırdığında.

Ağzı ensemdede sıcacıktı. "Onun boğaya binişini izlemek seni tahrik ediyor mu bebeğim?"

Başımı salladım. Ağzını boynuma doğru her bastırışı ve emişi beni tavşan deliğinden daha da aşağı yuvarlıyordu. Rüzgâra karşı üç yaprak gibiydim, şehvet sarhoşuydum.

Kıçımı onun sikine doğru salladım.

Ray kıkırdadı. "Gösteri yapmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" Başımı salladım. "Beni görmeni istiyorum."

Çenemi kavradı ve yüzümü çevirdi, dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğildi. "Sen saf güneş ışığıydın. Seni özlememe imkân yok."

Sürücü performansını bitirdiğinde kalabalık alkıştan yıkıldı. "Jo Reed'i dinleyelim!" diye anons etti barmen mikrofondan.

Ray onu alkışlayabilmemiz için öpücükten uzaklaştığında görüşüm bulanıklaştı.

"Ring açık. Otuz saniyeden fazla dayanırsanız otomatik para ödülü ve iyi bir gösteri için bahşış vermeye hazır cömert bir kalabalık var, ne demek istediğimi anlarsınız."

Dudağımı çiğnedim ve boş yüzüğe baktım.

"Deneyecek misin?" Ray ellerini bacaklarımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek sordu.

Ben de istedim. Çok heyecan verici ve kaygısız görünüyordu. Daha önce hiç böyle bir şey denememiştim. Jo'nun -ilk binicinin- oraya çıktığında nasıl görüldüğü benim de istediğim bir şeydi.

Güçlü hissetmek için.

"Muhtemelen düşerdim," dedim.

"Sanırım istiyorsun," diye mırıldandı. "Seni buradan izleyebilirim."

"Ters takla atamam. Boynumu kırarım."

Ray kıkırdadı. "Evet, boynunu kırmanı tavsiye etmem. Berbat bir şey." Kulağımın arkasını öperken kirli sakalı tenime değdi. "Ama denemek istiyorsan, seni durduracak bir şey yok."

"Yabancılardan oluşan bir kalabalığın önünde üstümü çıkarmamda bir sakınca görmüyor musun?"

"Seni mutlu eden her şeyi yapmanda bir sakınca görmüyorum. Hayat kısa. Göğüslerini sallama ve iyi vakit geçir."

Ona doğru eğildim, gücünü içime çektim.

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" diye mırıldandı. "Sayma. Sadece nefes al."

Kalabalığın arasından sıyrılıp barmene işaret verdiğimde vücudum uyuşmuştu. Beni arka odaya götürdü ve orada ilk ata binen kız olan Jo bir çift tozluk giymeme yardım etti. Omzumun üzerinden duvardaki aynaya baktım ve popomun kızı açık pantolondan nasıl göründüğünü inceledim.

"Aman Tanrım, harika bir vücudun var. Ortalığı kasıp kavuracaksın."

Elimi sütyenime bastırdım. "Kusacakmışım gibi hissediyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Çok fazla içmedin, değil mi? Eğer paspasların üzerine kusarsan, temizlemek zorunda kalacaksın." "Sadece bir bira."

"Bu mükemmel. Biraz vızıltı iyidir. Tekila shotları, o kadar da değil."

"Sağlam hayat tavsiyeleri."

"Göğüslerini gösterecek misin yoksa sütyenini çıkarmayacak mısın?" Jo yelege uzatırken sordu.

Yelege baktım. "Sen olsan ne yapardın?"

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Faturalarımı bu şekilde ödüyorum. Sonuna kadar gitmek ya da sadece suya ayak parmaklarını daldırmak utanılacak bir şey değil. Bu sizin bedeniniz, sizin kararınız."

Siktir et.

Sütyenimi çıkardım ve kollarımı yeğin içine soktum. "Hadi yapalım şunu."

"Evet!"

Jo beni dar koridora doğru götürdü. Ringe yaklaştıkça barın gürültüsü de artıyordu. "Şuradaki senin adamın mı?" diye sordu Ray'i işaret ederken.

Vücudum sinirden elektriklenmişti. "Evet."

Sırıttı. "Jenny'den sana onu çıldırtacak güzel bir şarkı söylemesini isteyeceğim. Orada iyi şanslar."

Ve böylece tek başıma kaldım.

Kalbim boğazımdaydı. Kan kulaklarıma hücum ediyor, kalabalığın uğultusunu bastırıyordu. Ray bir boğanın sırtına her bindiğinde böyle mi hissediyordu?

Aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Elbette, bunu tamamen giyinik olarak yaptı. Ama aynı zamanda binlerce insanla dolu arenaların önünde de sahne aldı.

Vay anasını. Çok cesurdu.

Bir şekilde mekanik boğanın arkasına çıkmayı başardım. Ama yukarı baktığımda kalabalığın içinde Ray'i bulamadım.

Keskin bir ıslık havayı deldi. Başımı çevirip baktım ve nefes nefese kaldım. Ray ringin kenarına yaslanmıştı. Tutunduğu parmak eklemleri bembeyazdı. Kovboy şapkalı bir adam oturabilmesi için uzun bir sandalye taşıdı.

"Merak etme," dedi Jo Jenny'nin yanında dururken kumandadan. "Ryman oğlunu aldı." Göz kırptı. "Ona bir gösteri yap."

Spot ışıkları etrafta dönmeye başladı ve müzik başladı. Jo'nun yaptığını taklit etmeye çalıştım, kıçımı dışarı ittim ve sırtımı kamburlaştırdım, ama garip ve kopuk hissettim.

Boğa dönerken gözlerimi kapattım, bacaklarımla sertçe sıktım.

Ray'in beni makineye bağlayan ellerini hissediyor gibiydim. Başparmakları omurgama bastırıyor, zihnimde onu kalçalarımından ayırmamı söylüyordu.

Serin hava göğsümde dans etti ve bar alkışladı.

Aman Tanrım. Kesinlikle göğüslerimi görebiliyorlardı.

Boğa dönüp titrediğinde Ray'in gözlerini yakaladım. Kıçım havada önden aşağı kaydım ve ileri geri sallanırken sıkıca tutundum. O ıslığı ve bağırışı tanıdım. Ray'in sesiydi.

Daha uzun oturmamı sağladı. Kalçalarımı daha çok sallamamı. Daha parlak gülümsememi. Başımı arkaya atıp gülmemi.

Onun bakışlarını istedim. Onun onayını istedim. Onu istedim.

Her şeyini.

Her nasılsa, boğanın sırtında otuz saniye kalabildim, sonra da fırlatıldım. Ray'in oturduğu yastıklı duvarın dibine uzuv ve deri yığını halinde düştüm.

"Brooke!" Bölmenin üzerinden eğilirken endişe ve panik adıma hücum etti. "Bebeğim, iyi misin? Bana bak. Yaralandın mı?"

Güldüm, sırt üstü döndüm ve yeleği kapalı tuttum. "Çok iyiyim."

Gözlerimi açtım ve bakışlarındaki fırtına bulutlarının dağılışını izledim. Ray korkulu bir nefes verdi. "Dehşet içindeyim

Bana," dedi sessizce.

Ayağa fırladım ve ağzına bir öpücük kondurdum. "Nasıldım şampiyon?"

Duvarın üzerinden uzandı ve beni öperken kışımını avuçladı. "Havai fişek gibi, bebeğim."

Giysilerimi giyip soyunma odasından çıktığımda Ray masada beni bekliyordu.

Elinde kalın beyaz bir zarf vardı. "Görünüşe göre diğer herkes de senin bir yıldız olduğunu düşünmüş."

İçeri bakarken güldüm, sonra bir yığın fatura karşısında neredeyse boğuluyordum. "Lanet olsun."

"Takılmak ve grubu izlemek ister misin?"

Ağır bir iç geçirdim. "Dürüst olmak gerekirse, buradan gitmeyi tercih ederim."

Ray beni uzun uzun ve sertçe öptü. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Bir hesap açmamıştım, bu yüzden eşyalarımızı topladık ve kamyonete doğru yola çıktık. Motele dönüş yolu kısa olduğu için minnettardım.

Otel odasının kapısı patlayan bir bomba gibi çarptı. Sürgü bir silah sesi gibi yankılandı. Ray'in arkamda olduğunu bildiğim için donakaldım.

"Kışını o pantolonların içinde gördüğümü asla unutacağımı sanmıyorum..." Sandalyesinin ayaklıkları ayak bileklerimin arkasına çarptı. "Şortunu çıkar," dedi.

"Sonunda başladığımız işi bitirecek miyiz?"

"Bana cevap vermeyi kesecek ve sana söyleneni yapacak mısın?"

Şortumu sıyırarak çıkardım, külotum ve atletimle önünde durdum.

"İşte benim güzel kızım," diye mırıldandı iç çamaşırımı dizlerime kadar çekiştirirken. "Sütyenini çıkar ve ayak parmaklarına dokun."

Gömleğimi ve sütyenimi başımın üzerine çektim ve yavaşça eğildim. O derin, hırçın sesiyle benimle konuştuğunda sanki görünmeyen bir güç bedenimi ele geçirmişti.

Hipnotize edilmiş gibi hissediyordum. Kontrolden çıkmış ama çaresiz.

"Zaten ıslak mısın yoksa hala ıslak mısın?" diye sordu bir parmağını amımın içinde kaydırırken.

"Hâlâ," diye fısıldadım. "Hâlâ ıslak."

"Zavallı şey," dedi ahlaksız bir kıkırdamayla. "Saatler oldu."

Başımı salladım. "Haftalar oldu."

"Haftalar, ha?" Ray iki parmağını içime kaydırdı. "O zaman bazı işleri halletmem gerekiyor gibi görünüyor."

"Lütfen," diye yalvardım. Sırtım ağrıyor ve kollarım titriyordu. "Lütfen."

Parmaklarını kıvrırarak içimi okşadı. "Boğaya binişini izlemeye bayıldım. Seni ıslattı mı? Bütün o insanların kızımı izlediğini bilmek hoşuma gitti. Her birinin sadece benim dokunabileceğim bir şeyi istediğini bilmek."

"Evet," diye mırıldandım.

"O yatağa girecek ve bana bineceksin, bebeğim. Şovumun zamanı geldi."

Ray soyunup yatak başlığına yerleşirken ben de yatağın üzerine uzandım.

Aleti kalındı. Okşadıkça başını kızgın, şiş bir renk kaplıyordu.

I sürünerek doğruOnu, hareketli yukarı
onun Vücudum. Benim yarık, ben ona
binerken şaftını sıyırdı.

"Is Bu ne sen olmuştur Kayıp mı?"
o göğsüme karşı mırıldandı. "Benim sikim senin
amında mı?"

Başımı salladım.

"Hadi o zaman. Üzerime yat. Ne kadar sıkı olduğunu hissetmeme izin ver. Ne kadar hazır olduğunu."

Parmaklarımı kalın saçlarına geçirdim, meme ucumu emerken ve ısırırken başını göğsüme doğru tuttum. Ağzını her çekişinde sikişinin üzerine daha da gömülüyordum.

Ancak o içimdeyken tamamen oturduğumda nefes alabildim.

Arkasına yaslandı, ben onu bırakırken göğsüne yaslanmama izin verdi, sonra tekrar yere çarptı.

Nefes nefese kalmıştım. Yıllar süren ön sevişmeden sonra, sertleşmeye ihtiyacım vardı. "*Lütfen baba*," diye yalvardım. "Beni sert sik."

Hırlarken gözleri parladı ve karardı, parmakları tenime saplandı. "Bir daha söyle."

"Siktir-"

"Hayır. Hepsini söyle."

Klitorisimi okşarken nefesim kesildi. İnleyerek, "Lütfen sik beni, baba" dedim.

Ray kalçalarını yatağa doğru geri çekti, sonra içime girdi. Göğüslerim yüzünün önünde asılı duruyor, her itişte yanağına sürtünüyordu.

"Burası cennet, bebeğim. Sen benim cennetimsin," diye homurdandı, diğer elini klitorisimle oynamak için kullandı.

Onun kolları arasında yaşamak istedim. Onun tarafından tüketilmek istedim.

Elinin her dokunuşunda, sikinin her itişinde, ağzından her çekişinde içimde şimşek gibi çakan bir ateş vardı.

"Ray," diye inledim, kalçalarımı kavradı, içime girerken beni kendisine doğru tuttu ve bedenlerimizi birbirine sürttü. "Bunu durduramam. İhtiyacım var-"

Dünyam paramparça olmadan önce kelimeleri çıkaramadım.

Yere yığıldığımda güçlü kolları beni yakaladı. Titreyerek şiddetle içime boşalırken içime bir sıcaklık doldu.

Ray dudaklarını şakağıma bastırdı. "Nasıldı?"

Göğüslerimiz birbirine yapışmış, ter, adrenalin ve rahatlıkla kaynaşmıştı. "Sanki seni bir kez bulmak için ömür boyu bekleyebilirmişim gibi."

RAY

"M Sabah, güzel," I mırıldandı, devrilmebenim
Çenesini aşağı indirip Brooke'un başının
tepesine bir öpücük kondurdu.

Esnedi ve yanıma sokuldu. "Sabah oldu mu?"

Kıkırdadım. "Yatağa girdiğimizde sabah olmuştu." "Bu
senin hatan," diye mırıldandı göğsüme doğru. Onun
Kaşları çatıldı. Brooke'un uzaktan uzağa tatsız olduğu tek
an sabah saatleriydi. O zaman bile huysuz değildi. Sadece
uyanması birkaç dakikadan fazla sürerdi.

Çok tatlıydı.

"D e v a m e t m e m için bana yalvaranın sen olduğuna
eminim," dedim, elimi çantamdan uyumak için çaldığı
tişörtün üstünden kaydırarak. Kaburgalarını sıyırdım.
"*Lütfen baba, beni daha sert becer'* gibi bir şeydi."

İnleyip yüzünü yorganın içine gömdüğünde kıkırdadım.

"Oh, Tanrım."

"Evet, bunu sen de söyledin. Hem de çok."

"Benimle dalga geçmeyi bırak. İnsanlar seks sırasında
bundan çok daha tuhaf şeyler söylüyor."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve benden saklanamaması için yorganı geriye doğru sıyırdım. "Hey, benim yanımdayken utanmana gerek yok. Tamam mı? Hoşuma gitti, hem de çok. Sen de sevdin. Bunda utanacak ne var?"

Göz kapakları çırpınarak kapandı. "Söz mü?"

Alnına bir öpücük kondurdum. "Söz veriyorum."

Kendimizi yataktan dışarı sürükledik, toparlandık ve çiftliğe geri dönmek için kamyonete yüklendik. Brooke kamyonu arazi kapısından geçirene kadar elini bırakmadım.

"Ee, eğlendin mi?" diye sordu, ahırları çevreleyen toprak yoldan aşağı dönerken.

"Evet. Ben... Ben yaptım."

Brooke sırttı ve lanet olsun ki ben de sırttım.

"Önerin için teşekkürler," dedim. "Buraya döndüğümünden beri gerçekten düşündüğüm bir şey değil. Yani ayrılmayı."

Gülümsemesi bulaşıcıydı. "Tek başına spontane bir gezi yapmak biraz ezikçe. Bir arkadaşla çok daha iyi."

Bunu söylediğinde içimi bir şey acıttı. Brooke benim arkadaşım değildi. Olmasını da istemedim.

Daha fazlasını istemediğime inanmak için kendimi ne kadar zorlasam da, daha fazlasını istiyordum.

Ama istekler ve dilekler mucizevi bir şekilde bana ona verecek daha fazla şey vermedi.

Brooke ağaçların arasından geçerken ön merdivenlerimde bir figür oturuyordu.

Gülümsemesi büyüdü. "Annemi uzun zamandır görmedim."

Tabii ki annem ön merdivenlerde oturmuş, elinde folyoyla kaplı bir tava tutuyordu.

Brooke kamyoneti park edip indiğinde ayağa kalktı. İnnek yerine oturup izledim.

Brooke kollarını anneme doladı ve ona en büyük, en sıkı sarılmayı yaptı. Annem de ona sarılırken gözlerinin kenarları kırış kırış oldu. Brooke aceleyle

tekerlekli sandalyemi çıkarmak için kamyonun kasasına girdim. Kapımı açtım ve aşağıya indim.

"Hey, anne," dedim, freni bıraktım ve kamyonun kapısını kapatmak için tekerlekleri geriye doğru ittim.

Gözlerini tişörtünün omzuna sildi. "Hey, tatlım." Ciğerlerinden ağır bir nefes çıktı. "Vay canına. Seni hiç arabadan bu kadar hızlı inerken görmemiştim. İyi görünüyorsun."

"Ben sizi yalnız bırakayım," dedi Brooke, arkadan gece çantalarımızı alırken.

"Al tatlım," dedi annem Brooke'a. "Pişirmeye başladım ve duramadım. Hepinizin muzlu ekmekten hoşlanacağını düşündüm."

Brooke folyonun altına baktı. "Aman Tanrım, bu harika görünüyor. Nasıl yapıldığını bana öğretebilir misin?"

Annemin yanakları pembeleşti. "Tabii ki. Ne zaman istersen eve gel. Seninle biraz vakit geçirmeyi çok isterim."

Brooke kollarını tekrar annemin omuzlarına doladı. "Teşekkürler anne. Sabırsızlanıyorum!"

Brooke eşyalarımızla rampadan yukarı çıkarken annem bana memnun bir gülümseme ve bilmiş bir bakış attı.

"Görünüşe göre ikiniz iyi anlaşıyorsunuz." Omzunun üzerinden baktı. "Ondan hoşlanıyorum. Umarım burada kalır."

Evet, ben de öyle.

"Siz ikiniz nereye gidiyordunuz?" Saate baktı. "Öğleden sonraya kadar dersin olmadığı için evde olursun diye düşünmüştüm."

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Biz, uh... Biz gece için şehir dışına çıktık. Maren'de çalan bir grubu izlemeye gittik."

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi ama bu hemen şaşkınlığa dönüştü. "Oh. Şey, bu iyi. Dışarı çıkıp biraz eğlenmene sevindim." Omzumu sıktı. "Brooke da seninle miydi?"

Gökyüzüne baktım ve alaycı bir kahkaha attım. "Fazla düşünme, anne."

"Hiçbir şeyi fazla düşünmüyorum." Sırıttı ve savunmak için ellerini kaldırdı. "Düz mürekkeple yazılmış tatlım."

"Anne-"

Kıkırdadı ve omzumu okşadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Ağzımı açtım ama Brooke'un seslendiğini duyunca donakaldım.

"Ray?" Sesini panik kaplamıştı. Daha önce sesinin korkmuş olduğunu hiç duymamıştım.

Arkamı döndüm ve tekerleklerim yanıyormuş gibi rampayı hızla çıktım. Annemin ayak sesleri arkamdaki tahta çitaları gümbürdetti. Eşiği geçer geçmez durdum ve etrafıma bakındım.

Brooke mutfakta donup kalmıştı. Evim darmadağın olmuştu.

Dolaplar açıktı. Kanepe minderleri yamuktu. Bütün yatak odalarının ve dolapların kapıları ardına kadar açıktı. Şifonyer çekmeceleri dışarı çıkarılmıştı.

Garip olan şey, televizyonumun hâlâ duvara monte edilmiş olması ve dizüstü bilgisayarımın sehpanın üzerinde, açıkta durmasıydı.

Zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Sonra tekrar, kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi hatırlayamadım.

Brooke sayesinde insanlar habersizce uğramayı bıraktığında kilitlemeyi de bırakmıştım. Açıkçası, çiftlikte kimse hiçbir şeyi kilitleme zahmetine girmiyordu. Evleri değil. Araçları değil. Ne barakalar ne de depolar.

Ama farklı bir döneme giriyorduk. Artık bu topraklarda sadece ailemiz ve çiftlik sahipleri yaşamıyordu. Yeniden canlandırma projelerinde çalışmak üzere her gün kapıdan girip çıkan bir sürü insan vardı.

Eğer inşaat ekipleri değilse, arazinin bir kısmını kiralayan yenilenebilir enerji şirketi ya da hücre şirketiymiş. Eğer onlar değilse, yatırımcılar, müfettişler ve meraklı insanlardı.

Araziyi çevreleyen çitlerimiz vardı, ancak bunlar sığırları içeride tutmak içindi, insanları dışarıda tutmak için değil.

"Hiçbir şeye dokunma," dedim arkasından yaklaşıp muzlu ekmeği Brooke'un elinden alıp mutfak tezgâhına koyarken. "Hadi gel."

Gece çantalarımız bir gümbürtüyle yere indi.

"Polisi arıyorum," dedi annem kapıdan.

Bir elimle dümeni tutarken diğer elimi Brooke'un sırtında tutarak onu güverteye doğru yönlendirdim.

Annemi cep telefonundan yarı dinlerken Brooke'a "Nefes al," dedim.

Brooke başını salladı ama hâlâ sarsılmıştı.

"Hey," dedim ve onu kucağıma çektim. "Sen iyisin. Ben de iyiyim. Çok ürkütücü ama iyiyiz. Gitmiş olmamız muhtemelen iyi oldu."

Brooke yutkundu ve sonunda kelimelerini bulana kadar kekeledi. "Motele reçete şişelerini değil, hap düzenleyicini getirdin, değil mi?"

Başımı eğdim. "Doğru..."

Sarsılmış bir nefes verdi. "Mutfak tezgahının üzerinde duran reçete şişeleri gitmiş."

Donup kaldım. "Ne?"

Brooke başıyla onayladı. "Hepsi."

Elimde tuttuğum bazı hapların değeri fazla değildi ama sokakta iyi para edecek birkaç uyuşturucu vardı. Ve onlar daha yeni doldurulmuştu.

"Tamam."

"Öyle değil," diye inledi.

Yanaklarını avuçladım. "Bebeğim, benim için nefes al. Bir şey yok. Doktoru arayıp yeni reçeteler göndermesini isteyeceğim. Polisler gelip kontrol edecek ve bir rapor yazacak. Kapıyı kilitlemeye başlayacağız ve şu kapı zili kameralarından sipariş edeceğim. Her şey yoluna girecek."

"Uyuşturucuların kaybolması... İşimi kaybedebilirim," diye fısıldadı.

"Kaybolmadılar. Çalındılar. Polis raporu bunu kanıtlayacaktır. Ayrıca, bütün gün benimleydin."

ve sizi bara yerleştirebilecek çok sayıda tanık var-"

"-Evet, bir motele dönüp tavşanlar gibi sevişmeden önce patronumun önünde memelerim dışarıda boğaya biniyordum," diye tısladı.

Sırıttım. "Oldukça harika bir geceydi."

Brooke dişlerini gıcırdatıyordu, ben de kollarımı ona doladım ve başını omzuma yaslamasına izin verdim.

"Bugün kovulmayacaksın Sunnyside," diye mırıldandım sırtını sıvazlarken.

Brooke arkasına yaslandı ve kucağımdan inerken gözlerini sildi. "Özür dilerim. Muhtemelen bunu annenin önünde yapmamalıydım."

"O biliyor."

"Özür dilerim, *neyi* biliyor?"

Omuz silktilim. "Annem her şeyi bilir."

Çok geçmeden polis arabaları çiftliğe akın etti. Memurların yarısı evimi didik didik ararken, diğer yarısı da çiftlikte yaşayan herkesi sorguladı.

Kardeşlerim ve kadınları bahçeme geldiklerinde hiç şaşırmadım. Mavi ışıkların bunu yapmanın bir yolu vardı.

Brooke ve ben güvertede oturmuştuk, bir memurla konuşturmamızı bitirirken Christian arka kapıdan içeri daldı. "Hepiniz iyi misiniz?"

Elimi Brooke'un sırtında tuttum. "Biz iyiyiz. Buraya gelmene gerek yoktu." Cassandra'nın evimin içinden insanlara bağırdığını duyabiliyordum. İçimi çektim. "Ona polisleri rahat bırakmasını söyle."

Christian kıkırdadı. "Sen söyle ona." "Tabii ki hayır. Ben aptal değilim."

Bakışları Brooke'a kaydı. "İyi misin, tatlım?" Brooke koluma doğru eğildi. "İyiyim. Teşekkürler."

Brooke'un "iyiyim" demesi tehlike işaretiydi. Bir kere bile onu hayat vardı o hiç olmuştur İyi. "İyi için onu oldu

muhtemelen dibe yakın.

"Ray Amca!" Christian'ın en küçüğü Gracie evin içinden fırladı ve kollarını bana doladı.

Gözlerimden yaşlar boşandı.

Kazadan sonra onlara kötü davranmıştım ve özür dilemem gerektiğini biliyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Hey, bücür." Onu sıkıca kavradım. "Buraya kadar beni görmek için mi geldin?"

Gracie gözlerini sildi. Çok daha yaşlı görünüyordu. Hatırladığım çocuktan ziyade genç bir hanımefendi gibiydi. "Seni görmeye çok geldik. Bizi içeri almadınız."

İçimi çektim. "Biliyorum evlat. Özür dilerim."

Bana tekrar sarıldı. "Polislerin işi bitince takılabilir miyiz?"

Saate bir göz attım. "Birazdan fizik tedavi için şehre gitmem gerekiyor. Ama sen ve Bree yarın gelmeye ne dersiniz? Ben bütün gün burada olacağım."

Gracie dudağını çiğnedi. "Bree ister mi bilmiyorum."

Açık olan sürgülü cam kapıdan baktım ve annemle konuşurken Bree'nin Cassandra'nın yanında durduğunu gördüm. "Özür dilemem gerekiyor, değil mi?"

Gracie başını salladı. "Evet. Muhtemelen hediyelerle birlikte özür dilemelisin."

Kıkırdadım. "Anladın, ufaklık."

Gözlerini devirdi. "On üç yaşındayım."

"Evet, yönetiminize bağırman gerekiyor. Onlara özellikle ergen olmana izin vermemelerini söyledim."

Gracie bağıparmağını omzunun üzerinden Christian ve Cassandra'ya doğru uzattı. "Bunu babamla ve kötü kalpli üvey annemle konuşmanız gerekecek."

Nate, Becks ve yürümeye başlayan çocukları Charlotte güverteme geldiler.

"Ray amcanın kurduğu lastik salıncağı gördün mü?" Brooke Gracie'ye sordu.

"Hayır mı?" Gracie parmak uçlarına kalktı, sonra gülümsedi. "Beni taşıyabilir mi?"

Kıkırdadım. "Baban test sürüşü yaptı. Çıldır."

Brooke Gracie'ye, "Ben de seninle geleceğim," dedi. "Lastik salıncaklara bayılırım."

Bree sürgülü kapıdan dışarı süzüldü ve Gracie ile Brooke'a lastik salıncakta katılmadan önce bir merhaba bile demeden yanımdan hızla geçti. Charlotte kıkırdanarak Becks'in kollarından kurtuldu ve paytak paytak kuzenlerinin yanına gitti.

Charlotte'un elleriyle Brooke'a uzanışını izledim. Gracie lastik salıncağa atlarken Brooke onu kucakladı ve kalçasına yasladı.

Kalbim göğsümde düğümlendi. Lanet olsun, çok doğal görünüyordu.

Becks'le birlikte karşımdaki sandalyelere yerleşirken Nate, "Bu bakışı biliyorum," dedi.

Dikkatimi Brooke'tan çektim. "Kapa çeneni."

"Oh iyi. Ray'e küçük aşkı konusunda takılıyoruz. Bu konuyu açanın ben olacağımı sanıyordum," dedi Cassandra gruba katılmak için dışarı çıkarken.

"Kamu görevlilerini taciz etmeyi bıraktınız mı?" diye sordum. Christian kıkırdadı.

CJ güvertede bize katıldı. "Ne oldu böyle?" "Biri evime girdi ve haplarımı çaldı. Biz sanırım Brooke'un oda arkadaşıydı."

CJ parmaklarını çıtlattı ve dışarı çıkmak için döndü. "Bana bir saat ver."

Christian yakasının arkasından tuttu ve onu olduğu yerde kalmaya zorladı. "Sırf birini yumruklamak istiyorsun diye gidip aptalca bir Gey yapma. Kendini kaybedemezsin."

CJ kaynıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Christian ve ben babamızın siyah saçlarını ve gözlerini paylaşıırken, Nate ve CJ annemizi tercih ediyordu. Ne yazık ki, dördümüzden sadece Christian'ın

Sabırlarının bir parçasıydı. Bu da genellikle üçümüzü beladan uzak tutan kişinin o olduğu anlamına geliyordu.

Cassandra etrafına bakındı. "Eee? Bana isimlerini söyleyecek misin, söylemeyecek misin? Polisler araziden çıkamadan bu işi halledeceğim."

Öfkelendim. "Bırakın da polisler işlerini yapsın. Tanrım, siz delirmişsiniz. Sen ve CJ'in arasında, insanlar bizim kovboy mafyası falan olduğumuzu düşünmeye başladı. Ben iyiyim. Brooke da iyi. Biraz sarsıldı ama iyi. Başka bir şey alınmadı. Olay olduğunda biz burada bile değildik."

Becks hain bir sırıtışla, "Evet, bunu konuşalım," dedi.

"Yapmayalım," diye karşı çıktım. "Sen bir gazetecisin. Seninle konuşmuyorum."

Becks alay etti. "Hiç eğlenceli değilsiniz. Gazetecilerle konuşmamanızı kim söyledi?"

"Mutfağıma gelip bana posta atmayı seven gerçekten sinir bozucu bir reklamcı."

Cassandra sırtıttı.

"Ciddiyim. Siz nereye gittiniz?" Becks sordu. "Dün kamyonunuzun gittiğini gördüm ve siz geri dönmeyene kadar bir şey düşünmedim."

Bu işin peşini bırakmayacaklarını biliyordum, bu yüzden onlara bir kemik atmaya karar verdim. "Manzara değişikliği için şehir dışına çıktım. Maren'deki bara gittim ve biraz müzik dinledim."

"Bekle." CJ'in gözleri, Charlotte bacaklarının arasına güvenli bir şekilde tünemiş halde lastik salıncağın üzerinde duran Brooke'a kaydı. "Onu The Silver Spur'a mı götürdün?"

"Ben seni dövmeden önce o resmi aklından çıkar," diye hırladım.

CJ teslim olmak için ellerini kaldırdı.

Nate ve Christian suçlu sırıtışlarını gizlemeye çalıştılar. Cassandra Christian'ın kışına tekme basmadan önce, Christian biraz stres atmak için oraya pek çok kez gitmişti. Nate, o kadar değil. Ama barda neler döndüğünü biliyordu.

Becks ve Cass telepatik düşüncelerle dolu bir bakış alışverişinde bulundular.

Bundan nefret ederdim.

"İkiniz ne düşünüyorsanız, durun," dedim.

Becks masum görünüyordu. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Cassandra manikürünü inceledi. "Bu hafta sonu kız arkadaşını kaçıracağız. Bunu kabullen."

"Onu rahat bırakın."

"Cumartesi izin günü, değil mi?" Becks sırtarak söyledi.

"Evet," diye araya girdi Cassandra. "Çalışanını birkaç saatliğine becerememenin üstesinden gelebilirsin."

Christian rahatsızlığını gizlemek için istemsizce öksürmeye başladı.

Nate, Chris ve benim aramdakileri işaret etti. "Pot, seni kettle ile tanıştırayım."

Onu işaret ettim. "Görevdeyken Becks'i becerdin. Birlikte."

Becks beni işaret etti. "Teknik olarak Nathan için çalışmıyordum. Birlikte çalışıyorduk. Birlikte görevlendirilmedik."

"Birlikte çalıştığım biriyle sevişmeyen tek kişi ben miyim?" CJ sordu.

"Sığırlarla çalışıyorsun. Onları beceriyor olsaydın endişelenirdim," dedi Cassandra.

"İyi olmana sevindim. Biriyle yatmam lazım," diye homurdandı CJ dışarı çıkarken.

Christian oturdu ve Cassandra onun kucağına kaydı. "Hepiniz iyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu.

Yine Brooke'a dalmış, onun yeğenlerimle gülüşünü izliyordum ve onu zar zor duydum. "Evet. Uzun zamandır yaptığım en normal şeydi."

Evin içindeki kargaşa yatışmaya başladığında, Nate ve Becks Charlotte'un uyku saatinin geldiğini ilan ederek evlerine geri döndüler.

Christian omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyordu. Neyse ki, onu bu yükten kurtarmakta hiç zorlanmayacak bir kadınla evlenmek üzereydi.

Cassandra doğrudan konuya girdi. "Sırada ne olduğunu düşündün mü? Yoksa Belle gibi onu da evinizde hapsedecek misiniz?"

Christian ona bir kaşını kaldırdı.

"Ne?" diye tersledi. "Kızlarla film maratonu yaptık. Klasikleri izledik." Öfkelendi ve bana döndü. "Tekliflerinizi konuşmak istediğinizde ofise gelin ve sohbet edelim."

Bu beni duraksattı. Marty tekliflerden hiç bahsetmemişti. Öte yandan, artık ona ihtiyacım olmadığını söylediğimden beri eski müdürümle birkaç cümleden fazla konuşmamıştım.

"Ne teklifi?"

Cassandra acı bir kahkaha attı. "Gerçekten bilmiyor musun? Her gün telefon ve e-posta alıyorum. Diğer boğa binicilerine koçluk yapmanı isteyen takımlar. Markalarının yüzü olmanı isteyen şirketler. Bazı konuşma konserleri. Bir belgesel dizisi. Röportajlar. Bir kitap anlaşması. Aklınıza ne gelirse. Marty'den ayrıldığından beri çiftliğin gelen kutusunu ve telesekreterini dolduruyorlar."

Aklım bir türlü almıyordu. "Ve... Bana daha önce söylemedin çünkü...?"

Cassandra öne doğru eğildi. "Yeniden markalaşmak dönmek demektir. Eskiden kim olduğunuzdan şimdi kim olduğunuza geçmeniz anlamına gelir. Ama yapmanız gereken bu değil. Sıfırdan yeni bir şey inşa etmelisiniz. Çiftliği yeniden canlandırıyoruz. Geçmiş onurlandırıyor ve yeni girişimlerle geleceğe güvenle ilerliyoruz. Hazır olduğunuzda siz de aynısını yapacaksınız. Sadece neye benzeyeceğine karar vermeniz gerekiyor."

BROOKE

T Masanın karşısından üç çift göz bana bakıyordu. Bakışları, ortak cips sepetine ve salsa kasesine uzanmakta tereddüt etmeme neden oldu.

Becks'in yüzünde çoğunlukla hoş bir gülümseme vardı ama bu sahte olabilirdi. Televizyonda numara yapmaya alışkındı. Cassandra kibar bir gülümseme takınmaya zahmet etmedi. Beni gömmek için eliyle bir çukur kazabilecek kadar küçük olup olmadığımı ya da çiftlikten bir beko ödünç almak zorunda kalıp kalmayacağını düşünüyor gibiydi.

Charlotte -ya da çoğu insanın ona verdiği isimle Charlie- yeni yürümeye başlayan bir çocuk için alışılmadık derecede sessizdi.

Becks Cassandra'yı dürttü. "Eee?"

"Peki, ne? Onunla ne yapacağım? İçki bile içebilir mi?"

Becks güldü. "Her zaman Bree ve Gracie ile takılıyorsun."

"Ben onlara alışkınım!" Cassandra dedi ki.

"Ve tabii ki içki içebiliyor," dedi Becks, sonra durakladı. "Bekle. Sen içebiliyorsun, değil mi? Genelde margarita içer ve saçma sapan konuşuruz."

"İçebilirim," diye ciyakladım.

"Gördün mü?" Becks dedi ki. "Ray... siz her ne yapıyorsanız o kadar genç biriyle yapmazdı."

Cassandra rahatlamış bir iç çekti ve garsona işaret etti. "Bu yemeği atlatmak için tekilaya ihtiyacım olacak."

Rahatsız edici sessizliği, garson siparişlerimizi alırken sıcak tortilla cipslerini atıştırarak doldurduk. Charlotte mükemmel üçgen cipsi bulmuş, sonra da yaramaz bir kıkırdama eşliğinde onu paramparça etmeye başlamıştı.

Sonunda her birimize margarita dağıtıldı. Cassandra onunkini kaptı ve yarısını emdi. "Çok mu dramatik?" Becks tuzlu kenarı yalayarak şöyle dedi bir yudum alıyorum.

"İnsanları sevmediğimi biliyorsun," dedi Cassandra.

Vinil kabininin içinde kaybolmayı diledim. Tepemde çalan müzik, iki Griffith kardeşe karşı hissettiğim gariplik için fazla neşeliydi.

Ne yazık ki hazırlıksız olduğum bir iş görüşmesi gibi hissettim.

Becks ve Cassandra çarpıcı, sofistike, olgun ve benim olmadığım her şeydi.

Becks muhtemelen annem olacak yaşıydı. Ya da en azından ona yakın.

Becks sanki karşılarında oturmuyormuşum gibi, "Onu tanımak için bir soru sor," dedi. "Kolay bir şeyle başla. Ben insanlarla röportaj yaparken böyle yaparım."

Cassandra bir yudum daha aldı. "Ee, Ray'i beceriyor musun?" Becks cipsini yerken boğuldu. "O değil!"

"Peki! Bir soru sormamı söylemişsiniz."

Becks gözlerini devirdi. "Evet, ama zaten birlikte yattıklarınızı biliyoruz."

Margaritamdan uzun bir yudum almıştım ve tıkaandım. Tekila ve tuz boğazımı yakarken peçeteme tükürdüm.

"Harika," diye tersledi Cassandra. "Onu bir kez dışarı çıkardık ve öldürdük. Ray çok kızacak."

Charlie annesinin kucağından sürünerek çıktı ve kabinin benim tarafıma doğru koştu. Kucağıma tırmanıp kıkırdadığında minnettar oldum. Çocuklarla vakit geçirmeyi seviyordum. Yargılayıcı değillerdi.

Cassandra kabinde arkasına yaslandı. "Pekâlâ, çocukları seven ve hayvanlarla konuşan küçük bayan masal prensesi, senin olayın nedir?"

Becks kıkırdadı. "Sanırım buna normal bir insan olmak deniyor."

"Anlaşmam mı?" Ciyakladım.

"Evet," dedi Cass. "Ray'i kaledeki canavardan gönüllü olarak sosyalleşen normal bir insana nasıl dönüştürdün?"

Ben Becks ve Cassandra ile öğle yemeğine çıkarken, Ray Cumartesi gününü CJ ve Nate ile birlikte çiftliğe gelecek olan at programı için atların teslimatını denetleyerek geçiriyordu.

CJ ve Ray'den ufak tefek şeyler duymuştum ve kulağa harika geliyordu. Çocuk kamplarına ev sahipliği yapacaklar, terapi programları yürütecekler, eğitim verecekler ve biniş yapacaklardı.

Çiftlik bir cennetti. Dünyadan soyutlanmayı seviyordum - kaos ve koşturmadan habersiz bir şekilde. Ama aynı zamanda çiftliğin büyümesini ve her yeni proje gelişimiyle hayat bulmasını izlemeyi de seviyordum.

"Bilmiyorum," dedim elime bir cips alıp salsa sosuna batırırken. "İyi anlaşıyoruz, sanırım."

Cassandra'nın eli bana doğru bir aşağı bir yukarı hareket etti. "Yani, seksisin. Yani bu senin için iyi bir şey."

Yine tıkandım. "Dürüst olacağım, ne kadarını söylemem gerektiğini bilmiyorum. Bilirsiniz... müşteri gizliliği falan."

Becks kıs kıs güldü. "Bize güvenin. Çenemizi nasıl kapalı tutacağımızı biliyoruz."

Aynı şeyi söyleyen bir bakış alışverişinde bulundular.

Becks bana döndü. "Ayrıca. İçimden bir ses buralarda kalacağını söylüyor. Biz çiftlik kadınları birbirimize destek olmalıyız, aksi takdirde testosteron ortalığı kasıp kavurur. Onunla işler nasıl gidiyor?"

"Güzel," diye geçiştirdim.

"Siz ikiniz hafta sonu için gittiniz," dedi Cassandra.

"Gittik..." Etrafıma bakındım. "Başım belada mı? Ben hiç daha önce margarita ile sorgulanmıştım."

Becks kıs kıs güldü. "Sadece seni tanımaya çalışıyoruz, hepsi bu. Bugünlerde çok seyahat ettiğim için pek ortalıkta olmadığımı biliyorum. Ama herkesin seni sevdiği çok açık. Griff Anne senin hakkında konuşmayı bırakmadı."

Cassandra homurdandı ve Becks ona dirsek attı.

Becks, "Sadece kıskanıyor çünkü herkes seni seviyor," dedi.

Cassandra'ya endişeyle gülümsedim. Çiftliğin etrafında en çok dolaşan kadın oydu, bu yüzden onun gözüne girmeye çalışmak mantıklı geliyordu. "Ray senden övgüyle bahsediyor. Bana onu klinik deneylere sokanın sen olduğunu söyledi."

Gözleri biraz yumuşadı. "İnsanları tanıyorum. Bazen bağlantılarıma hâlâ gölgelerde beklediğimi ve işime geldiğinde onları kullanacağımı hatırlatmak güzel oluyor. Özellikle de bugünlerde lanet olası at müzayedeleriyle uğraştığım için. Manhattan'ı özledim."

Becks güldü.

Charlie'ye bir cips uzattım ve onun yepyeni dişleriyle cipsi çiğnemesini izledim. "Yeni atları görmek için sabırsızlanıyorum. Indy ve Anny ile gezintiye çıkmayı seviyorum."

Cassandra güldü. "Yani CJ'in atı ona yaklaşmana izin mi veriyor? O şey beni ısırmaya çalıştı. Ondan her zaman en az üç metre uzakta duruyorum."

Becks yüzünü buruşturdu. "Evet. Anny de benden nefret ediyor."

"Gerçekten mi? Çok tatlı biri. Sadece onu tanıman gerekiyor," dedim biraz rahatlarken.

Cassandra homurdandı. "Gördün mü? O hayvan fısıltılı bir peri masalı prensesi."

Garson yemeklerimizle döndü ve masayı tabaklarla doldurdu. Charlie annesinin kucağına koştı ve bir avokado dilimi kemirdi.

"Ray'e de böyle mi oldu?" Becks sordu. "Onu da yeni mi tanıdın?"

Margaritanın hafif vızıltısını hissetmeye başladım. "Bir anlaşmamız var. Kovulmayacağım ve sadece o istediğinde ona yardım edeceğim. Ve onu görmezden gelmem gerekiyordu. Ama bu uzun sürmedi. Ayrıca bir yürüyüşte kayboldum ve CJ gelip beni bulmak zorunda kaldı ve Ray çığına döndü."

Cassandra sıırttı. "Evet, bunu duydum. CJ Christian'a söylemiş. Seni kontrol etmek için Ray'in evine gitmesini engelledim." Çatalını bana doğrulttu. "Ray'in seni tamamen kendine saklamasına izin vereceğimi düşündüm. Bir şey değil."

Sırtıma ve omuzlarıma merhem sürebilmek için gömleğimi çıkarmamı söylediğini hatırlayınca yanaklarım kızardı.

"Bak," dedi Becks bir lokma yemek yerken. "Yargılamak yok. Özellikle de bizi. Afganistan'da onun birliğine atandığımda Nate'le bir kaçamak yapmıştık. Kelimenin tam anlamıyla onun ranzasında takıldık. Her yer kumdu."

Kıkırdadım.

Becks başıyla Cassandra'yı işaret etti. "Çiftlikte çalışmaya başladı ve Christian'la takıldı. Görünüşe göre burası ilişki dostu bir işyeri. Biliyor musun, evimin arkasındaki çit hâlâ sallanıyor."

Cassandra tabağından başını kaldırmadı. "Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Tamam, belki de aç karnına bütün bir margaritayı mideye indirmemeliydim.

Bir çatal dolusu pilav ve fasulyeyi ağzıma atıp alkolü emmeye çalıştım. Başım dönüyordu ama iyi hissettiriyordu. Kız kıza konuşmayı seviyordum. Onlarla birlikte olmak eğlenceliydi.

"Ray'le resmi bir ilişkiniz mi var yoksa sıradan bir şey mi?" Cassandra sordu. "Kızlar başka bir teyzeleri olup olmayacağını bilmek istiyorlar."

Midem çalkalandı ve margarita yeniden ortaya çıkmakla tehdit etti. "Ciddi olduğunu sanmıyorum."

Sarhoş kafam, Ray'in bir tartışmanın harareti içinde bahsettiği tüm "bizim" anılarıyla dolup taşı. Randevularımız. Düğünlerimiz. Bebeklerimiz. Hayatımız. Biz.

"Bir şeyler söyledi. Ama ciddi bir şey istemediğini de söyledi. Yani bu konuda pek anlaşıyoruz. Sanırım bu geçici bir durum."

Hayatımdaki çoğu şey gibi geçici.

Ama dürüst olmak gerekirse, tüm bu geçici şeylerden sıkılmaya başlamıştım. Yirmi beş yaşına ulaşma hayaline tutunuyordum. Ama ya yirmi ikiyi, yirmi üçü ve yirmi dördü yaşamak ve bunların gerçekten tadını çıkarmak isteseydim?

Kendimi pencere kenarında oturan bir saksı bitkisi gibi hissediyordum; tek istediğim kök salmakken, kısa süreli güneş ışığının beni ayakta tutmasını bekliyordum.

"Biraz zaman tanı," dedi Cassandra. "Ray ve ben genellikle aynı fikirdeyiz, bu da onun inatçı bir pislik olduğu ve fikrini değiştirmek için çok fazla ikna edilmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Christian'la aranızda olan şey bu muydu? Seni kalmaya o mu ikna etti?"

Onun adını duyunca Cassandra'nın içinde bir şeyler yumuşadı. "Evet, Christian ve kızlar yaptı. Gitmeye hazırdım çünkü kalmaktan korkuyordum." Oflayıp pufladı ve şımarıklık ve alaycılık zırhını kuşandı. "Eğer kaderinde varsa, yola gelecektir. Çünkü bunun alternatifi onun istediğini elde etmesi ama sana sahip olamamasıdır. Bazen yanılmak gerçekten iyi hissettirir."

Öğle yemeğinden sonra Becks ve Cass beni kasabadaki dedikodulardan haberdar ettiler, çiftlikle ilgili hikâyeler anlattılar ve Griffith kardeşlerle nasıl başa çıkılacağı konusunda birkaç ipucu verdiler. Görünüşe göre Ray, huysuz ve katır kafalı olarak ün yapmış tek Griffith kardeş değildi.

İçkiler bittiğinde ve cipsler kırıntıya dönüştüğünde Becks'in SUV'una bindik ve çiftliğe geri döndük.

"Sen ve Ray aile yemeği için Claire'in evine geliyor musunuz?" Cassandra n koltuktan sordu.

"Oh, emin değilim. Ray'in ne istediğini görmem gerekecek. O gidebilir ama ben muhtemelen geride kalacağım. Bugün izin günüm ve aile işlerine burnumu sokmak istemem. Oda kiraladığım evde olmam gerekiyordu ama orası pek uygun bir yer değil."

Özellikle de polisler ev arkadaşlarını Ray'in evindeki hırsızlık olayıyla ilgili sorgulayamadıkları için.

"Ray bu hafta sonu çiftlikten ayrılmam konusunda pek heyecanlı değildi," diye bahsettim.

Becks sırttı. "nk seni koruyor."

Cassandra, "Sanırım daha çok hafta sonu buralarda olacaksın," dedi.

Becks virajlı toprak yolda manevra yaparken, "Kalmak isterdim," diye itiraf ettim. "Ama eninde sonunda bana ihtiyaı kalmayacak. Ray zaten bana pek güvenmiyor."

Cassandra içinden belirsiz bir şeyler mırıldandı ve telefonuna bir not yazmaya başladı.

"Seni Ray'in evine bırakmamı ister misin, yoksa yürümek mi istersin?" Becks sordu.

Yürümeyi seçtim. Temiz havanın ve güneş ışığının tadını çıkarmak istedim. Bacaklarımı esnetmek iyi hissettirecekti. Çiftlik sahiplerinin ne üzerinde çalıştıklarını görmek için ahırların etrafına göz atmayı seviyordum. Son zamanlarda yeni atları yerleştirmek için ahırları yeniliyor ve genişletiyorlardı.

Gracie tırnaklarını boyarken verandalarında dinlenen Gracie ve Christian'a el salladım. Çiftliğin ana ofisinin önünden geçtim ve inek Mickey'ye sarılmak için durakladım. Ahırlara girdim ve Libby, Indy ve Anny'ye ödüller verdim.

Anarchy uzun siyah burnunu elime dayadı. Nazik bir devdi. Sert, şımarık ve çok korkutucuydu ama gvendiklerine karşı yumuşaktı.

Gözüne girmek için ona fazladan bir ikramda bulundum, sonra da Ray'in evine dönmek üzere sessizce ahırdan ayrıldım.

Tanıdığım ama ismen bilmediğim bir grup çiftlik çalışanına el salladım.

Burası aile gibi
hissettirdi. Güvende
hissettirdi.
Evim gibi hissettim.

RAY

Duştan yeni çıkmış, üzerime temiz bir şort ve tişört geçirmiştim ki kapının çaldığını duydum. Gelen Brooke değildi. O kadarını biliyordum.

Cass ve Becks ile dışarıdaydı ve zaten kapıyı almadı.

At nakliyesi geldikten sonra CJ ve Nate'in yanından ayrılmıştım, bu yüzden onların da olmadığını dışındım. Christian cumartesi günlerini hep kızlarıyla geçirirdi.

Geriye sadece ailem kaldı.

Anneme Brooke'la bu akşam yemeğe geleceğimizi söylemiştim, o yüzden neden birkaç saat önce kapıma dayandığından emin değildim.

"Kapı kilitli değil," diye bağırdım saçlarımı havluyla silmeyi bitirip sepete atarken. Belki de Brooke anahtarlarını almayı unutmuştu ve erken dönmüştü.

Ön kapı açılıp kapandı ve yumuşak ayak sesleri mutfakta yankılandı.

Kardeşlerimi işaret eden kesinlikle ağır bot sesleri değildi.

Tekerlekli sandalyemi çevirdim ve odamdan çıkıp mutfağa doğru ittim.

Bree, en büyük yeğenim, ellerini arkasında kavuşturmuş mutfakta duruyordu.

Dondum kaldım.

Geçen gün beni tamamen görmezden gelmişti. Onu suçladığımdan değil. Onu mutfağında görmek beni biraz şaşırtmıştı.

Bree artık çok büyümüştü. Eskiden sadece kucağa alındığında uyuyan o küçük çocuk gitmişti. Artık genç bir kadındı ve tıpkı annesine benziyordu. Christian'ın genleri onu neredeyse tamamen aşmıştı. Sanki Christian'ın rahmetli karısı Gretchen'in daha genç bir versiyonuna bakıyor gibiydi.

"İçeri gelmemi söyledin, ben de geldim," dedi Bree. Mutlu, neşeli, kıkırdayan bir kız kalmamıştı. Çenesi sabitti ve kızgın görünüyordu.

O öfkenin nasıl hissettirdiğini hatırladım. Sanki her şey için dünya suçluymuş gibi. Ama uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Geçirdiğim kaza yüzünden hep öfkeli olurdum ve bu konuda kendimi kötü hissetmeyi reddederdim.

Ama Brooke evime dizlerinin derisi soyulmuş ve Cheshire gülümsemesiyle geldiğinden beri dünyaya karşı duyduğum öfke yavaş yavaş dağıldı.

Ama içimde Bree'nin öfkesinin dünyaya yönelik olmadığına dair bir his vardı. Benim yüzümdendi.

Ve ben bunu hak ettim.

"Bunu yaptığına sevindim," dedim.

Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Babam gelip seninle konuşabileceğimi söyledi."

"Tamam," dedim buzdolabına doğru yuvarlanırken. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Dondurucuyu açtım ve bir kutu buzlu şeker çıkardım.

Bree'nin kaşları çatıldı. "Neden sende bunlar var?"

"Brooke'tan onları almasını istedim. Beni görmeye geleceğini umuyordum ve gelersen hazırlıklı olmak istedim."

Kutudan iki tane kırmızı, beyaz ve mavi katmanlı buzlu şeker çıkardım ve ona uzattım. "Onları benim için plastikten çıkarabilir misin? Bugünlerde bunu yapmak biraz zor."

Bree plastik ambalajı sıkıştırıp açarken hiçbir şey söylemedi.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun, bücür?" Güverteye çıkarken sordum.

Bree sürgülü kapıyı arkasından kapattı. "Bilmiyorum. Seni görmeyeli uzun zaman oldu," diye mırıldandı. Karşımdaki şezlonga oturup hızla eriyen dondurmasına bakarken gözleri yumuşadı.

Suya dönüşmeden önce benimkinden bir ısırık aldım. "Artık onları sevmediğini söyleme bana. Buzlu dondurma için çok yaşlı olamazsın."

Bree başparmağına damlayan kırmızı şurubu yakaladı ve sortuna sildi. "Annem öldükten sonra, üzgün olduğumda bana hep buzlu şeker verirdin."

"Evet, baban hâlâ size ne kadar şeker verdiğimi bilmiyor. O yüzden bu aramızda kalsın."

Bana bakarken gözleri sulanmıştı. "Seni arenada yerde gördüğümde tek istediğim bir buzlu şekerdi. Ve sen bana bunu vermek için orada değildin."

"Bree-"

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Birdenbire araba kullanmayı öğrenen on beş yaşındaki çocuk ve erkek arkadaşı olduğu söylenen genç kadın olmaktan çıkmıştı. Geri gelmeyen annesi için ağladığında gizlice buzlu şeker verdiğim, kalbi kırık üç yaşındaki çocuktü.

Gretchen'in ölümünden sonra her şey normale döndüğünde, Nate görevinden eve geldi ve ben de kızlarımı bıraktım. Sırf kızlar hala onları düşündüğümü bilsinler diye onu evinde buzlu şeker bulundurmaya ikna ettim.

"Neden seni görmemize izin vermedin?" diye sızlandı. "Ben... Ben olanları izledim. Babam sen uyanana kadar hastane odana gitmemize izin vermedi ve sonra sen uyandığında-"

"Özür dilerim."

"Bu yeterince iyi değil!" diye bağırdı ve elindeki dondurmayı güverte ıtalarının üzerine fırlattı. Parçalara ayrıldı ve yaz ortası güneşinde neredeyse anında eridi. "Sana ihtiyacımız olduğunda yanımızda olacağına söz vermiştin. Yoldayken bile seninle her zaman konuşabileceğimizi söyledin. Ve yalan söyledin."

Pişmanlık ve ıstırap içimde kaynıyordu. Sanki o hastane yatağına geri fırlatılmış gibiydim, hareket edemiyordum. "Beni böyle görmeni istemedim."

"Buraya neden geldiğimi bile bilmiyorum," diye mırıldanarak kapıya doğru hışımlla geri döndü.

"Bree, dur." Christian'ın kızlarına asla sesimi yükseltmezdim ama onun beni duymasına ihtiyacım vardı.

Ellerini yumruk yaparak dondu kaldı. "Sana Cass'i hiç anlatamadım. Yani sana *gerçekten* ondan bahsedemedim. Çiftliğe geri döndüğünde onunla ve babamla konuşmanı istedim çünkü benden bir üst sınıfta okuyan bir çocuk benimle çıkmak istiyor ama babam izin vermiyor çünkü o araba kullanabiliyor ama ben kullanamıyorum. Ve eskiden yaptığımız gibi seninle oturup film izlemek istedim. Ve dövmelelerini boyamak istedim. Kulağı aptalca geldiğini biliyorum çünkü birkaç yıl içinde bir yetişkin olacağım ama-"

"Bu aptalca değil," diye tersledim. "Ben de o şeylerin her birini kaçırdım."

"O zaman neden gelip seni görmemize izin vermedin?"

"Çünkü aptaldım. Çünkü ben bir korkaktım. Çünkü sen ve Gracie benim için her zaman en önemli insanlar oldunuz. Ve bunda ciddiylim." Buzlu şekerimi onunkinin yanında erimesi için yere attım. "Sen benim için her zaman babandan daha önemli oldun. Nate amcan ve CJ amcandan da. Çiftlikten. Her şeyden. Geri dönmemin tek nedeni siz ikinizdiniz. Çünkü aptalca bir şekilde, orada olduğum gibi olmaktansa, sizin için hiç orada olmamanın daha iyi olacağını düşündüm. Olduğum gibi."

Dudağı titredi. "Acıdı."

"Biliyorum. Özür dilemek ve bunu telafi etmek için yapabileceğim pek bir şey yok. Ama deneyeceğim."

Bree kollarını kavuşturdu. "Annemi kaybettiğimizde babam bizi terapiye gönderdi."

"Biliyorum. İyi bir baban var."

"Eğer kendini kaybettiğini düşünüyorsan, o zaman terapiye gitmelisin" dedi. Ama bu sefer sesi annesinin minyatür bir versiyonu gibi çıkmıyordu. Sesi Cassandra gibiydi.

"Haftada üç kez terapiye gidiyorum." "Fizik tedavi değil, ukala."

Bir kahkaha attım. "Affedersin, on beş-yirmi beş yaşlarında. Küfür edebileceğinizi kim söyledi?"

Gözlerini devirdi. "Küfür bile sayılmaz."

İçimi çektim. "Bunu düşüneceğim."

Bree'nin sesi yumuşaktı. "Bunu benim için yapmayacaksan, Brooke için yap."

Başımı eğdim. "Sen neden bahsediyorsun?" Bree omuz silkti. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve bunun gerginliğimi biraz olsun azaltacağını umdum. Ama öyle olmadı. "Sevmek" Brooke'a karşı hissettiklerimi anlatmaya yetmiyordu bile.

"Evet. Öyle, bücür. Hem de çok." "O gerçekten hoş biri."

Başımı salladım.

"Ve güzel," diye ekledi Bree. "Ve belli ki senden hoşlanıyor. Bunu onun için yap."

Sürgülü kapı geri çekildi ve şeytana pabucunu ters giydirircesine Brooke göründü. Üzerinde bir çift kısa kot pantolon ve göğüslerinin arasına kadar inen dökümlü bir atlet vardı. Saçları bugün kalın lüleler halindeydi. Muhtemelen Becks'in evinden buraya kadar yürüdüğü için teni pembe kızarmıştı.

"Selam kızım," dedi Brooke gülümseyerek ve kolunu Bree'nin omuzlarına dolayıp sıktı. "Seni bugün görebileceğimi bilmiyordum." Gözyaşlarına bir bakış

Bree'nin yanakları yavaş yavaş kururken Brooke'un yüz ifadesi endişeye dönüştü. "Sorun nedir?"

Bree parmaklarıyla yanaklarını sildi. "Yok bir şey. Sadece arrayı kapatıyorduk."

Brooke'un gözleri önce bana, sonra da buzlu şeker birikintisine takıldı. Kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Bir tatlı krizi görüyorum. Düzeltilemeyecek bir şey değil. Eminim daha fazla vardır. Üç ya da dört kutu falan var."

"Sorun yok." Bree gözyaşlarının geri kalanını sildi. "Zaten dondurma yiyecek havada değilim."

Midem sıkıştı. "Emin misin?" Brooke sordu.

"Evet. Daha iyi hissediyorum." Bree bana baktı. "Hep birlikte akşam yemeği için büyükannenin evine geliyor musunuz?"

Bir nefes verdim. "Evet, bücür. Orada olacağız."

Bree, Brooke'a veda etti ve evin içinden geçip ön kapıdan çıktı.

"Hey, Becks ve Cass ile çıkmak nasıldı?" Şurup birikintisinden dondurma çubuklarını almak için eğilirken sordum.

Brooke hafif bir kahkaha attı. "Sanırım sorguya çekildim ve sonra eve dönerken taco ve margaritamı yaktım. Akşam yemeğine kadar ne kadar beklememiz gerekiyor?"

Kıkırdadım ve onunla birlikte içeri girdim. "Uzun sürmedi. Seni ne hakkında sorguladılar?"

Brooke kucağıma kaydı ve kollarını boynuma doladı. "Sen." Dudaklarının tadı hâlâ tuz ve tekila gibiydi.

Başımı eğdim, onun tadını çıkarmak için daha derine daldım.

Göğsüme bastırarak yumuşak bir inilti çıkardı. "Onlara bir şey söylememeye çalıştım ama sanırım Cassandra içkime iki kat alkol koydurdu."

"Anne rolüne aldanmayın. Becks de en az onun kadar şeytani."

Kıkırdadı. "İyiymi, sanırım. Bilmiyorum. Onlara pek uymuyorum."

"Çiftliğe gelmeden önce birbirlerini tanıyorlardı. New York'ta birlikte çalıştılar. Sadece biraz zaman alacak."

Gevrek mavi gözleri cerulean su birikintilerine dönüştü. "Sence zamanım var mı?"

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım ve yanağını okşadım. "Ne kadar istersen."



AKŞAM YEMEĞİ ÇOK NEŞELİYDİ. En son ne zaman bu kadar güldüğümü ya da ailemin yanında kendimi bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyordum. Annem hamburger ve patates kızartması tercih etmişti ki bu güzeldi. Kap kaçak ya da kesme gerektirmiyordu ve bunu takdir ettim.

Brooke soluma, Gracie ise sağıma oturdu.

Öğleden sonraki konuşmamızdan sonra Bree'yle aramızı düzeltmeye başlayacağımızı umuyordum ama şimdilik güvenli bir mesafeyi koruyor gibiydi. Fazla bir şey bekleyemeyeceğimi biliyordum. Yine de, masanın karşısındaki mesafemize rağmen benimle konuştu ve herkesin şakalarına güldü.

Yemek boyunca kolumu Brooke'un omuzlarından ayırmadım. Yemek yerken onu yakınımda tutmak için yapabileceğim en iyi şey buydu.

Kızlar yemeğe giderken ben Nate, CJ ve yeni atlarla vakit geçirerek dikkatimi dağıtmıştım ama onu çok özlemiştim.

Gitmesine izin vermek istemedim.

"Brooke?" Gracie, annem tatlı olarak masanın ortasına dev bir kurabiye tabağı koyarken Brooke'u görmek için etrafımda dolanarak sordu.

Brooke iki tane aldı, birini benim tabağıma, diğerini de onunkine bıraktı. "Evet?"

"Yani sen Ray Amca'nın kız arkadaşı mısın? Yoksa onun için mi çalışıyorsun? Çünkü ben sadece onun için çalıştığını sanıyordum."

Masadan sessiz kahkahalar yükseldi.

Brooke'un yanakları parlak pembeye döndü. "Um-"

"Tanrım, sen yapamam sor Bu," Bree
fısıldadı içinde İnsanoğlunun bildiği en
yüksek fısıltı. "Herkes ikisinin de olduğunu biliyor."

Gracie alay etti. "İkisi birden olduğunu bilmiyordum ve
bu yüzden sordum."

Şakaklarımı ovuşturdum. Brooke kurabiyesini
Titanik'teki son can yeleğiymiş gibi tutuyordu.

"Ben-um-" diye kekeledi Brooke.

Christian, "Grace, bu seni-bizi ilgilendirmez," diye
azarladı.

Dürüst olmak gerekirse, Bree ile aynı fikirde olmak ve
tartışmayı sonlandırmak istedim.

Brooke ikisiydi de.

Ama bu da bana doğru gelmiyordu. Bir yanımda, her Cuma
banka hesabına yüklü bir maaş çeki yatmasa burada kalıp
kalmayacağından şüphe ediyordu.

Benimle para için birlikte olduğuna inanmak
istemiyordum, ama kesinlikle bu şekilde başlamıştı ve
bunun için onu suçlayamazdım. Başlangıçta onu bana
getiren şey buydu.

Ama kendime karşı dürüst olursam, benimle kalması için
ona para ödemeye devam etmek istemiyordum.

Brooke beni istediğini söylemişti. Aramızdaki kıvılcımın
nereye gideceğini görmek istediğini söylemişti. Onu işsiz
bırakmak istemiyordum ama bunu kastettiğini bilmem
gerekliyordu.

Bir şeyler bulmalıyıldım.

Gracie'ye elimden geldiğince sakın bir şekilde, "Yardım
göndermesi için tuttuğumuz şirkette çalışıyor," dedim.
Söyleyebileceğim en orta yol buydu. Brooke'la aramızda
olanları inkâr etmiyordum ama ilişkimizi resmen
kamuoyunun gözleri önüne sermeye de hazır değildim.

Brooke suyundan bir yudum aldı ve hafifçe başını salladı.

"Evet..."

Tek hece, yaşadığı büyük hayal kırıklığının ağırlığı
altında ezildi.

Kahretsin.

BROOKE

|| Claire ve Silas'ın evindeki akşam yemeğinden sonra eve girerken Ray, "Üstümü değiştireceğim," dedi.

Bütün aile.

Harika bir gece olmalıydı ve öyle de oldu. En azından büyük bir kısmı için.

Ta ki o benim kaçtığım gerçeği doğrulayana kadar. Bu geçiciydi.

Ben sadece onun çalışanıyım.

Ne söylerse söylesin ya da duygularımın gerçek olmasını ne kadar çok istersem isteyeyim, hiçbir anlamı yoktu. Beni gerçek olduklarına ne kadar inandırmış olursa olsun.

Hepsi duman ve aynaydı. Zaman geçirmemiz için uygun bir yol.

Ray'siz bir dünya düşünemiyorum. Ailesi olmadan. Burası olmadan. Hayal etmek istemedim.

Uzun zamandır kendimi rüzgârda sürükleniyormuş gibi hissediyordum, rüzgârın kaprisine göre uçuyor ve yüzüyordum. Burada olmak nihayet bir amacım varmış gibi hissettirdi. Küçük de olsa önemli bir şey yapıyormuşum gibi.

İlk gözyaşının yanağımdan aşağı süzülmesi için Ray'in banyo kapısının kapanmasını bekledim. Beni ağlarken görmesini istemiyordum. Bu

hiç olmamış bir şey için ağlamak aptalcaydı.

Yürüyüşe çıkacağıma dair bir not karaladım ve mutfak tezgahının üzerine bıraktım. Onu görmezden gelmesi gereken bendim ama şimdi biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Parmak arası terliklerim toprak yolda ilerlerken suçluluk duygusu metali kemiren asit gibi içimi kemirdi.

Çok aptaldım. En başta ona bulaşmamalıydım. Ne olacağına sanmıştım ki? Birlikte hayatın içine düşecek ve sonsuza dek mutlu mu yaşayacaktık?

Böyle şeyler benim başıma gelmedi.

Her ne kadar iyi insanların başına iyi şeyler geldiğine inanmak istesem de, bu doğru değildi.

Kendimi ahırda buldum, boş ahırları temizlemek için parmak arası terliklerimi bir çift ortak lastik çizme ile değiştirdim. Görevlerin monotonluğunu seviyorum. Enerjimi bir şeye harcamak ve işim bittiğinde karşılığını görmek güzeldi. Çoğunlukla akılsızca olan görevler beynimi dinlendirdi.

Ancak bu dinlenmeyle birlikte, zaten kırılğan olan duygularıma zarar veren rahatsız edici düşünceler de geldi.

Dirgeni duvara dayayıp Anny'nin ahırını süpürmek için süpürgeyi elime aldığımda alnımda boncuk boncuk terler birikmişti. Çitlerle çevrili bir alanda otluyordu, bu da CJ'in er ya da geç onu sürüye götürmek ya da gece için ahırına koymak üzere buraya geleceği anlamına geliyordu.

Şansım yaver giderse, "er ya da geç "in ikinci ucu olacaktı ve ben de sinirimi kirli saman ve yataklardan çıkardıktan sonra ortadan kaybolacaktım.

Kamyon motorları ve ATV'ler uzaktan gümbürdüyordu. Gecenin her saatinde insanların dışarıda olduğunu duymak alışılmadık bir durum değildi.

Çiftlik çalışanları tuhaf saatlerde çalışırdı. Çünkü inekler ne kadar uyur ve dinlenirse dinlensin, sorunlar bitmiyordu.

Anarchy'nin tezgahındaki toz ve örümcek ağları gitmişti ama zihnimdekiler her zamankinden daha kalındı.

Onlardan kurtulmak için iyi bir yağmura ihtiyacım var.

Gracie'ye cevap verirken Ray'in sesini soğutan soğukluk, sağanaktan önceki gök gürültüsünün çatırtısıydı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan sel gibi akarken, bölmeden aşağı kaydım ve süpürülmüş zemine kambur bir şekilde oturdum.

Ailemi kaybettim ama en azından istendiğimi ve sevildiğimi bilerek uyudum. Hayatın başka planları vardı. Ama bu kez, küçük minnettarlık kırıntılarına tutunarak kederimin üstesinden gelemedim.

Bana gerçekten tahammül ediyordu. Birlikte sıkışıp kalmamızdan en iyi şekilde yararlanıyordu.

Onunla yatmamalıydım. Ne zaman kardeşlerinden ya da baldızlarından biri birlikte olmamız konusunda bizimle dalga geçse, bir deliğe girip ölmek istedim.

Bana asla saygı duymazlar. Ray bana asla saygı duymazdı. Ben sadece uygun bir kış parçasıydım.

Ağır ayak sesleri ahırda yankılandı. "Brooke?"

Çıt çıkarmadım ama burnumu çekerken beni ele verdiğinden oldukça emindim. CJ kafasını Anny'nin ahırına soktu ve beni yerde bir yığın halinde buldu.

"Ahırında ne yapıyorsun?" Kollarını kavuşturdu ve ofladı. "Biliyorsun, çiftlik sahipleri bile hayvanlarla yatmaz. Biz yatakhane biraz medeniyiz."

Yanaklarımı sildim, yanlışlıkla toz ve kiri tenime bulaştırdım. "Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı."

Etrafına bakındı. "Ve cevap el emeği miydi? Bilirsiniz, ahırları temizlemek için para almazsınız."

"Biliyorum. Sadece yapacak bir şey istedim. Her şeyi berbat ettiysem özür dilerim."

CJ yığından bir saman balyası aldı ve ahıra fırlattı. Bir gümbürtüyle yere düştü. Onu iki tane daha izledi. "Ray seni arıyor."

Anny'ye uygun bir yatak yapmak için samanları serdim. "Mesaim bitti."

CJ su ve yem kutularını temizlemeye başladı. "Bunun onun için pek bir şey ifade ettiğini sanmıyorum."

"Bununla başa çıkabilir. O bensiz iyi ve benim de boşluğa ihtiyacım var."

CJ kıkırdadı. "Hiçbir zaman 'hayır' cevabını kabul etmekte iyi olmamıştır."

Durakladım ve yalvaran gözlerle ona baktım. "Sadece biraz saklanmak istiyorum."

Omuz silkti. "Sen bilirsin, ama Ray seni bulmanın bir yolunu bulacaktır."

Sessizlik içinde Anny'nin ahırını çevirmeyi bitirdik ve CJ onu gece için içeri aldı.

Yeterince yaklaştığında hemen boynuma sokulmaya başladı.

"Hey, güzelim," dedim onu severken. "Herkesin söylediği kadar kötü biri değilsin."

CJ güldü. "Hayır, öyle." Eliyle parlak siyah paltosunu düzeltti. "Ama nedense senden hoşlanıyor."

"Burada çok uzun süre kalmayacağım," diye söz verdim.

Omuz silkti ve dışarı çıktı. "Seni uyarmadığımı söyleyemem. Gecenizde iyi şanslar."

Atlarla arkadaşlık kurdum. Yargılıyordlardı ama istenmeyen yorumlar yapmıyorlardı. Beni s e v e r l e r s e , etrafta kalmama izin verirlerdi. Sevmezlerse, giderlerdi. Bunun basitliğini takdir ettim. Hayvanlar iyi birer karakter y a r g ı c ı y d ı .

Bir golf arabasının çıkardığı ses beni kendimle yaptığım sessiz sohbetten kopardı.

"Brooke?" Ray ahırın sessizliğinde kükredi. Anny ahırın kapısına ters ters baktı ve ben de onu suçlamadım.

"Brooke-" o durakladı. "I Yapma.
Biliyorum senin lanet olsun
yoksa onu kullanırdım."

Metal şakırtıları merakımı uyandırdı ve beni Anny'nin tezgahından dışarı çıkardı. Köşeden baktım. Ray bir golf arabasının sürücü koltuğunda oturuyordu.

Tekerlekli sandalyesini arkadan çıkarıp yanında yere açtı.

Kahretsın.

"Brooke," diye tekrar bağırdı, samanların arasında süründüğümü duyunca. Kahverengi gözleri benimkilere dikildi. Golf arabasından inip tekerlekli sandalyesine geçerken çenesi sımsıkı kilitlenmişti.

Yutkundum. En azından yalnızdık. Atlar onun bana bağırdığını kimseye söylemezdi.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye çıkıştı ahıra doğru yuvarlanırken.

Ona sırtımı döndüm ve elimi Anny'nin burnunda gezdirdim. "Bir not bıraktım. Yürüyüşe çıkacağımı söyledim."

Ray hayatımda duyduğum en alaycı kahkahayı attı. "Bir not bırakmışsın. Doğru ya. Çünkü en son yürüyüşe çıktığında neredeyse sıcak çarpmasından ölüyordun. O yüzden ensene lanet olası bir izleme çipi yerleştirmeme izin vermeyeceksen, hayır. Bir not yeterince iyi değil."

"Neden kızgın olduğunu anlamıyorum," dedim sakince. "Buraya nasıl geldin ki? CJ beni ispiyonladı mı?"

"CJ bana hiçbir şey söylemedi," diye tersledi. "Nedenini sorma ama burada olacağını biliyordum."

"Eğer burada olacağımı biliyorsan, neden senin evinde değil de burada olduğumu da biliyorsundur. O yüzden izin verirsiniz, mesaimin geri kalanını *patronumdan* uzakta geçireceğim."

Ray tekerlekleri iterek Anny'nin bölmesinin girişine doğru ilerlerken, "Brooke," dedi.

Anarchy ona doğru hamle yaptı ve bir uyarı olarak kafasını kopardı.

"Tanrım-" Ray geriye doğru itti. "Onun sorunu ne?"

"Kendi alanına saygı göstermeyen insanlardan hoşlanmıyor.

Ben de öyle. Bana kızmama gerek yok Ray."

Gözleri alev alev yanıyordu. "Kızgın olabilirim. Ne kadar endişelendiğimi anlıyor musun? Öylece yürüyemezsin

bir açıklama yapmadan benden uzaklaşıyorsun. Bunu yapamazsın. Ben sana değer verirken olmaz."

Dişlerimi sıktım. "Kesinlikle çekip gitme hakkım var. Özellikle de yardım göndermesi için tuttuğunuz şirkette çalışan bir kız olduğum için."

Gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı.

"Evet." Süpürgeyi ve dirgeni kaptığım gibi, gözlerimden akan yaşları gizlemek için duraktan dışarı fırladım. "Hafta sonunu senin için bir şey ifade ettiğimi düşünerek geçirdikten sonra bu harika hissettirdi."

Ray beni belimden yakaladı ve aletler ellerimde şangırdadı. "Benim için bir şey ifade ediyorsun. Bunu anlıyor musun? Banyodan çıktığımda senin gitmiş olduğunu görmek beni çok korkuttu."

Elinden kurtuldum ve aletleri askıdaki düzenleyiciye geri koydum. "Beni kandırabilirdin."

"Seni önemsiyorum!" Bağırışı bir kırbaç gibi şakladı.

Ona doğru döndüm. "Bunu söyleyip her şeyi daha iyi yapacağını düşünemezsin. Ailen bir şeyler çevirdiğimizi biliyor. Benim sadece 'yardım' olduğumu söylemen beni incitti ve bunu sen de biliyorsun."

Yüzümden akan yaşlar için kendimi aptal gibi hissediyordum ama onun için bir şey ifade etmediğim anda benim hakkımda ne düşündüğünü umursamayı bırakmıştım.

"Dürüstlükten başka bir şey yapmadım," dedim lastik çizmeleri çıkarıp parmak arası terliklerimi giyerken.

"Gerçek bu. Sana ödeme yapıyorum," dedi.

Görüşüm bulanıklaştı ve yandı. "Siktir. Sen," diye tükürdüm. "Brooke." Eli bileğime kelepçelendi. "İnkâr etmiyorum.

herhangi bir şey."

"Kamyonda bana söylediğin o şeylere ne oldu? Ha? Neredeydi o adam? Bunun senin için kolay olmadığını anlıyorum ama yanılmıyorsam bunu çözecek olan sensin. O yüzden korkaklığı bırak ve çöz."

"Deniyorum!" diye bağırdı. "Ama ne zaman bunu yapabileceğimi düşünsem, bir şey bana yapamayacağımı hatırlatıyor. Birisi

evime girdi. Ya biz de orada olsaydık? Ya seni koruyamasaydım? Bunun bana yük olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bu senin sorunun," diye bağırdım. "Üzgünüm ama sana nasıl hissettiğimi söyledim. Gözlerim morarana kadar seni böyle istediğimi söyleyebilirim, ama buna inanmak senin elinde."

Dondu kaldı.

Ağlamaktan başım ağrıyordu ve bunu aşmıştım. "Ben evime dönüyorum," dedim, büsbütün sinirlenmiş bir halde. "Pazartesi görüşürüz."

Arkamdan gelirken tekerlekli sandalyesinin enkaz ve saman üzerinde yuvarlanırken çıkardığı çıtırtıları duyabiliyordum.

Sıcak eller kalçalarımın yukarı kaydı. "Kal," diye mırıldandı öne doğru eğilip alnını sırtımın küçük kısmına yaslarken. "Söz veriyorum, üzerinde çalışıyorum. Sana yemin ederim. Sadece ihtiyacım var. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Bunu çözmeye çalışıyorum."

Onun içine düşmek ve kalbimle oyun oynamadığına güvenmek istiyordum. "Bunu söyleyemezsin. Bu bir çözüm değil. Boş vaatlerle zaman kazanamazsın."

"Seni seviyorum," dedi arkamdan yumuşak ve sakın bir sesle. "Seviyorum. Ve bu yüzden seni incitmemek için gerçekten çok uğraşıyorum. Bu yüzden benimle birlikte olamazsın."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

"Seni seviyorum ve bu yüzden senin için daha iyisini istiyorum. Senin için iyi birini istiyorum."

Yüzümü ona döndüm. "Sen en büyük iyisin."

Elleri kalçalarımın yukarı kaydı ve beni daha yakına çekti. Şortumun beli ile atletimin paçası arasına bir öpücük kondurdu ve aralarından görünen ten şeridinden faydalandı.

"Benim için önemlisin. Lütfen bunu bil." Sözleri vücudumu okşayan bir fısıltı gibiydi.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu daha da yakın tuttum. "Yalvarmanı istemiyorum. Bunu bana kanıtlamanı istiyorum."

Ray şortumun paçasını kalçama doğru itti ve dudaklarını bacağıma bastırdı. "Yapacağım." Bacağımda sıcak bir iz bıraktı.

iç uyluğumu öpüyor. "Bunu sana her gün kanıtlayacağım."

Kirli sakalı tenimi sıyrırken dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçtı. "Yaralandığında ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Hmm?"

"Onu öpmeli ve daha iyi hale getirmelisin."

Kıkırdaması, yağmur sıçramış bir pencerenin yanındaki bir bardak viski gibi karanlık ve rahatlatıcıydı. "Şortunu indir, bebeğim."

Orta parmağını sırlıslıkla olmuş amımdan geçirirken tereddüt etmeden onları aşağıya doğru salladım.

"Gömleğini çıkar ve eyer sehpasının üzerinde sırtını eğ. Ne kadar esnek olduğunu görmek istiyorum. Sözlerimi yerine getirirken gözlerini görmek istiyorum."

Boş eyer standına baktım. Yerden yaklaşık bir metre yükseklikteydi ve pürüzsüz, kavisli bir ahşap tepesi vardı. Eyerlerin kaymasını önlemek için her iki ucuna iki süslü topuz tutturulmuştu. Atletimi ve sütyenimi çıkarıp şortum ve iç çamaşırlarımla birlikte bir yığın halinde bıraktım.

"Bunun gibi mi?" Kavisli üst kısmın yan tarafına yaslanırken sordum. Sırtımı uzun bir kavise zorladı. Saçlarım diğer taraftan bir şelale gibi sarkıyordu. Bir esinti göğüslerimi gıdıkladı ve birden nerede ve ne kadar çıplak olduğumun farkına vardım.

Ray döndü ve sandalyesini önüme kilitledi. "İşte benim iyi kızım. Aynen böyle." Elleri kalçalarımdan yukarı kayarak onları birbirinden ayırdı. "Şimdi parmak uçlarında dur."

Ayak parmaklarımdın üzerine, eyer sehpasının biraz daha üzerine çıktım ve ağzı klitorisime yapıştı.

Ahırlarındaki atları ürküten tiz bir inilti çıkardım. Ray, ben ıslak, kıvranan bir karmaşa olana kadar emerken ve ısırırken amıma doğru hırladı.

"Bir ayağım sandalyemin üzerinde. Kilitli," dedi ve öne doğru uzanıp sehpanın üstündeki düğmeleri kavradı. Ray spor şortunu ve boxer'ını indirdi ve

kendini yukarı kaldırdı. Kendini hizalarken sikinin küt başı girişimi okşuyordu. "Olabildiğince geriye yaslan."

Göğsümün üzerinden ağır gözlerle baktım ve vücut ağırlığını desteklemek için eyer sehpasının uçlarına tutunmasını izledim. "İyi misin?" Sessizce sordum.

İçime girerken keskin bir nefes verdi. "Ben sabitim. Ben hallederim, sen halledersin." Ray'ın pazuları ileri atılıp içime doğru itilirken dalgalandı.

Doldukça ve gerildikçe inledim. İkinci ve üçüncü itişler ciğerlerimdeki havayı dışarı attı.

Beni eyer sehpasının üzerinden sertçe becerirken, "Bir yolunu bulacağım," diye homurdandı. "Biraz zaman alabilir. Ama yapacağım. Gitmene izin vermeyeceğim."

"Beni tut," diye fısıldadım çaresizce nefesimi çalarken. Tüm ağırlığını sağ eliyle tuttuğu kavramaya verip sol elini klitorisimle oynamak için kullandığında içimdeki ısı kaynadı.

Ayak parmaklarım kıvrıldı ve sırtım kaskatı oldu.

"Lanet olsun, bebeğim. Sikimi sıkıştığını hissediyorum. Benim için gel." Yavaş, masaj yapan vuruşlara ve sık pompalara geçti. "Paramparça olmanı istiyorum. Kırılabilirsin. Seni almak için burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ben zirveye ulaştığımda kolu titremeye başladı. Ray çekildi ve bir kez daha içime girdi. Aletinin içime kayması salıverilmemi ateşledi. Boşalırken haykırdım ve ona doğru uzandım. Ray eyer sehpasının tepesini tuttu ve içime boşalırken vücudu benimkine yapıştı.

Kalp atışlarımız birlikte yavaşlarken nefeslerimiz birbirine karıştı. "Oturmam gerek," diye mırıldandı bir yandan da göğüs kafesime saygılı bir öpücük kondurdu.

İçimden çıkıp sandalyesine çökerken başımı salladım.

Sırıışı Cheshire gibiydi. "Lanet olsun, görülmeye değer birisin. Böyle arkana yaslanmışsın, göğüslerin havada, dölleri bacağından aşağı damlıyor." Dudaklarını yaladı ve derin bir nefes aldı.

dizimi öpmek için öne eğildi. "İstenmediğini hissettirdiğim için özür dilerim."

Kendimi yukarı ittim ve başım döndüğünde durdum. "İstendiğimi bana kanıtlamaya devam et. Tek ihtiyacım olan bu."

Ray temizlenmeme ve çabucak giyinmeme yardım etti. Yakalanma olasılığı ne kadar tahrik edici olsa da, aslında yakalanmak istemiyordum.

Şortumu ve gömleğimi giydikten sonra elimi eline aldı ve parmak eklemlerimi öptü. "Hadi gidelim."

Her şeyin olması gereken yerde olduğundan emin oldum ve onu dışarı kadar takip ettim. Eski bir golf arabası kapının hemen dışına park edilmişti.

İzlerimde durdum. Buraya bir şekilde geldiğini biliyordum ama lojistiğini düşünmemiştim. "Sen mi sürdün?"

"CJ nalburdan el kumandasına dönüştürmek için bazı parçalar aldı," dedi koltuğundan kalkıp sürücü koltuğuna doğru manevra yaparken. "Sen kızlarla dışarıdayken at teslimatından sonra test sürüşü için getirdi."

Sandalyeyi katlamasına yardım ettim ve onunla birlikte atlamadan önce arkaya yerleştirdim.

Ray motoru çalıştırdı ve gaz pedalı koluna bastıktan sonra direksiyonu çevirerek evine geri döndü.

"Biliyor musun," dedim başımı omzuna yaslayıp gece havasının etrafımızda döndüğünü hissederken. "Sanırım beni gezdirmenden hoşlanıyorum."

Ray kıkırdadı ve başıma hızlı bir öpücük kondurmak için eğildi. "Bu ikimizi de yapar."

RAY

B Rooke horladı. İtiraf etmeliyim ki çok tatlıydı. Başını kucağıma koymuş bir kedi gibi kanepeye kıvrılmıştı. Film sesi kısılmıştı. Göz kapakları kapanır kapanmaz sesi kısılmıştı.

İkimiz için de uzun bir gün olmuştu. Sabahın ve öğleden sonrasının çoğunu şehirde, randevular arasında gidip gelerek geçirdik.

Brooke benimle PT randevuma geldi. Öğle yemeği için şehirde kaldık, sonra ben ilk zihinsel terapi randevuma giderken ayrıldık.

Nefret ettim.

Ama Brooke'un moralini bozmak istemedim. Gitmemden çok umutlu görünüyordu. Bu beni düzeltecekti.

Bir deneyecektim ama onun iyimserliğine sahip değildim.

Ben benim için fazla klimalı olan bir ofiste otururken, Brooke marketten alışveriş yaptı, reçetelerini aldı ve WiFi'larını kullanmak için bir kafeye park etti. Devlet üniversitesinde ders seçeneklerini araştırıyordu.

Benden çok sıkıldığını biliyordum. Bir şeye ihtiyacım olmasını bekleyerek zamanını evimin etrafında dolaşarak harcadığı için kendimi kötü hissediyordum.

Bazen sadece sıkıldığını bildiğim için ondan bana yardım etmesini istedim.

Horultuları beni şimdiki zamana geri döndürdü. Parmaklarımla saçlarını tarayıp yüzünden uzaklaştırdım. Yüz hatları yumuşak ve melek gibiydi. Burnunda ve yanaklarında güneşte kaldığı için oluşmuş çiller vardı.

Çiftliğe döndükten sonra buzdolabından aşırduğımız yemeklerle kanepeye çöktük ve o zamandan beri hareket etmedik.

Brooke kıpırdandı ve kalçama sokuldu. "Film bitti mi?" diye mırıldandı.

"Olabilir," dedim sırtını sıvazlarken. "Yatmaya hazır mısın?"

Başını salladı ama ayağa kalkmadı.

Onu kollarıma alıp yatağa götürmek istedim. Onu yatırıp çıtırçıtır soymak istedim. Onu kendime çekmek ve bütün gece ona sarılmak istedim.

Ama bunu yapamadım.

Psikiyatrist beni fizik tedavi randevumdan daha ham ve ağrılı bırakmıştı. Belki de tüm bu "yeniden inşa edilmeden önce seni yıkmak" olayıydı, ama her saniyesinden nefret ettim.

Christian nasıl gittiğini sormak için bana mesaj attı ve daha iyi olacağına söz verdi, ama ben o kadar emin değildim.

Bir şampiyonluk kazanmam sekiz saniye, diğer her şeyi kaybetmem ise bir saniye sürdü.

Gelgitleri tersine çevirmek, bana kalan zayıf çekimden daha fazlasını gerektirecekti.

Brooke'un yumuşak horlamaları yeniden başladı. Güneşin bile batmaya ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Denemeye devam etmek için enerjimin ve azmimin sebebi oydu. Onun umudu ve iyimserliği beni besledi.

"Hadi," dedim usulca. "Yatakta daha iyi uyursun."

Karanlık evin içinde zombiler gibi hareket ettik. Brooke dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkarken ben kapıların kilitli olduğundan emin oldum.

"Ray?" diye sordu sessizce, odamın kapısının önünde dururken.

Kaşlarımı çattım çünkü sesi endişeli geliyordu. "Sorun nedir?"

"Ben de tam bu gece seninle yatabilir miyim diye soracaktım."

Motelde aynı yatakta yatmıştık ve evde de birkaç kez - genellikle kazara- birlikte uyuyakalmıştık. Ama hiçbir zaman bilerek birlikte yatmamıştık.

Brooke beni rahat bıraktı, muhtemelen yakınlık istemekten korktuğu için. Bu kesinlikle benim hatamdı.

Döndüm ve elimi kalçasında bir aşağı bir yukarı kaydurdum. "Her zaman, bebeğim. Seni yatağında istiyorum."

"Emin misin?" Pembe boyalı ayak parmağını yere gömdü ve bileğini ileri geri salladı.

"Eminim."

Gülümsemesi yumuşak ve uykuluydu.

Dişlerimi fırçalamayı bitirdim, sonra ışıkları kapattım ve yatağa, onun yanına uzandım. Brooke sol tarafı almış, sağ tarafı bana bırakmıştı.

"Hangi tarafta uyuduğumu nereden biliyorsun?" Başını öperken sordum.

"Telefon şarj cihazın şurada," dedi bir esnemeyle.

Kıkırdadım. "Gözlemci."

Ona yaklaşmasını söylememe gerek yoktu. Ben yorganın altına yerleşir yerleşmez Brooke yanıma kıvrıldı. Saniyeler içinde uyudu.

Onun huzurunu kıskanıyordum. En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyordum. Eğer hayali ağrılardan ya da rahatsızlıklardan uyanmıyorsam, zihinsel ıstırapla uyanıyordum.

Ama Brooke yapmadı. Gün doğumu gibi sabit ve sağlamdı.

Fizik tedavi yüzünden ellerim ağrıyordu. Callie kaba motor becerilerime ara verdirdi ve bana asırlar gibi gelen bir süre boyunca kalem tutturdu.

Belki de vücudunun göğsüme yaptığı baskı ve sıcaklıktan dolayı, ama zihnim normalde olduğundan çok daha çabuk sakinleşti.

"Ray."

Brooke'un fısıltısıyla uyandım. Hatırlayabildiğim en iyi uykuyu almıştım.

"Sorun ne bebeğim?" Saçlarına doğru mırıldandım.

"Sanırım evde biri var," diye fısıldadı.

Gözlerim kırpışarak açıldı ve donakaldım. Brooke'un vücudu benimkine karşı kaskatı kesilmişti.

Ev sessizdi. Belki de hayvanlardan biri dışarı çıkmış ve dışarıda gürültü yapıyordu. Bu oldukça sık oluyordu.

Oturma odasından yankılanan bir gümbürtü ikimizin de sarsılmasına neden oldu. Brooke'un gözleri ay ışığında büyüdü.

Kahretsin. Ne halt edecektim ki? Polisin müdahale süresi bu kadar uzaktayken bir halta yaramazdı. Bir bok yapamazdım. Tekerlekli sandalyeme binmek bile bir ton gürültü çıkarırdı.

CJ'i aramak için telefonumu elime aldığımda Brooke yorganı yırttı.

"Ne yapıyorsun?" Tısladım. "Buraya gel."

Brooke, külotu ve benim tişörtümle yataktan kayarak çıktı ve duvara dayalı duran kelepçeli kol değneklerimden birini kaptı.

"Kaldır kıcını da yatağa gir," diye fısıldadım. "CJ'i arıyorum."

Brooke, "Ben de dışarıda ne haltlar döndüğüne bakmaya gidiyorum," diye fısıldadı.

"Hayır."

"Evet."

CJ'i aradım ama ben onu durduramadan Brooke kapıdaydı. Yorganı geri çektim ve

Karanlıkta tekerlekli sandalyemin kolunu arıyordum.
"Brooke-"

Parmak uçlarında mutfığa girdi ve sonra çığlık attı. Koltuk değneğin bir bedene çarpma sesini ve gümbürtüsünü duydum. Kanım dondu.

"Brooke!" Tekerlekli sandalyeme atlayıp yatak odasından çıkarken kükredim.

Brooke homurdanarak geri çekildi ve bir yumruk gibi tekrar savurdu.

Farlar evin ön tarafında parladı. Gölge bir figür homurdandı ve arka kapıdan çıkıp güverteden atlamadan önce bir çığlık attı. Brooke arka bahçeye doğru hamle yaptı, ben de kolundan tuttum.

"Dur," diye
kükredim. "Ama o-"

"Umurumda bile değil!" Tersledim. "Yatak odasına gir ve lanet kapıyı kilitle."

Brooke alay etti. "Hiç şansı yok!"

CJ kapıyı tekmeleyerek açıp içeri girerken ön kapı çatırdadı. Işıkları yaktı ve durakladı.

Brooke ön kolundaki koltuk değğini kılıç gibi kullanıyordu, ben de onun kolunu kavramıştım ve ikimizin de üzerinde iç çamaşırları vardı.

"Get. Gir. Yatak. Yatak odasına," dedim dişlerimi sıkarak. Brooke açık olan sürgülü kapıyı işaret etti. "Ara. Ara.

Polisler."

Onu bıraktım ve burnumun kenarını sıktım. "Bana anevrizma geçirteceksin."

"Hey şimdi," dedi CJ duruma müdahale ederken. "Ne oldu böyle? Sabahın üçünde beni aradın ve hiçbir şey söylemedin."

Adrenalin bir anda Brooke'un üzerinden çekilmiş ve gerçekler ortaya çıkmıştı. "Biri içeri girmiş," diye fısıldadı.

CJ bir kaşını kaldırdı. "Ve sen de onu koltuk değğiyle mi kovaladın?"

"Ona iki kez vurdum ve sonra kaçtı," dedi Brooke. Elindeki koltuk değneğine bakarken nefesi hızlandı.

Öfke içimde bir ateş havuzu gibi yandı.

CJ'e baktım, o da bana ters ters baktı. Çünkü tabii ki öyle yaptı. O ve Brooke çok iyi anlaşıyorlardı.

Başka biriyle birlikte olması gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

Gecenin bir yarısı uyanıp evin boş olduğundan emin olabilecek biri. Korktuğunda ona sarılabilecek biri. Onu koruyabilecek biri.

CJ cebinden telefonunu çıkarırken "Polisi arayacağım," dedi. Bana baktı ve başını yatak odasına doğru salladı.

"Hadi Brooke," dedim koltuk değneğini ondan alıp yatak odasına geri dönerken.

Bir fare kadar sessiz bir şekilde onu takip etti.

"Yatağa gir," dedim aceleyle şifonyerimin çekmecesini açıp bir şort ve bir tişört alırken.

"Ama ne hakkında-"

"Ben hallederim," dedim dönüp kapıya doğru yuvarlanırken. "Uyumaya git."



Gün ışığı her şeyi daha da kötüleştirdi.

O şerefsiz gece yarısı eve girdiğinden beri gözüme uyku girmemişti.

Polisler bir saat sonra geldi ve ifade alma, raylarından çıkarılmış sürgülü kapı, camdaki parmak izleri ve fırlatılmış mutfakla ilgili notlar alma gibi formaliteleri yerine getirdi. Çiftliğin güney tarafını çevreleyen servis yolunda lastik izleri bulundu. Arka taraftan gelip gitmişler.

Hiçbir şey alınmamıştı ama ne aradıklarını bildikleri açıktı. Polisler Brooke'un oda arkadaşlarını bulacaklarına söz vermişlerdi ama muhtemelen çoktan kaçmışlardı.

Bu da beni büyük bir yarım kalmış işle baş başa bıraktı: Brooke.

Daha doğrusu, soygunun sıcağında onu nasıl terslediğimi. Her şeyden çok nefret ettiğim bir şekilde, beni görmezden geliyordu.

Christian, CJ ispiyonladıktan sonra beni evden çıkarıp doğaçlama bir terapi seansı için kasabaya sürüklemişti.

Kardeşlerimin Brooke'a karşı bu kadar korumacı olmalarını hem sever hem de nefret ederdim.

O terapist tarafından sakince ve profesyonelce azarlandıktan sonra, lanet olası bir pizza gibi evime geri götürülmüştüm. Ama Brooke hiçbir yerde yoktu.

Pişmanlık ağzımda mide bulandırıcı bir tat bıraktı. Bir kez olsun sakatlığımdan rahatsız olmamıştım. Nasıl davrandığımdan iğreniyordum.

Mutfak masasına oturdum, özrümü doğru bir şekilde ifade edebilmek için tekrar tekrar denedim ama hepsi çok önemsiz görünüyordu. Boş, anlamsız sözler, derin yaralar açtığımı bildiğim halde önemsiz bir teklifti.

Kalem elime yabancı geliyordu ama harfleri oluşturmayı tekrar tekrar denemenin verdiği rahatsızlık ödemem gereken cezaydı.

Brooke öğleden sonra gelmeyince peşinden gittim.

Ahır, bir avuç at ve onların yargılayıcı bakışları dışında boştu. Golf arabasını çiftliğin ofisine doğru yönlendirdim.

Brooke'un arabası hala garaj yolumdaydı, yani arazide olmalıydı, değil mi?

Ama ya Cass ya da Becks onu kasabaya götürseydi?

Ofise yanaştım ve tekerlekli sandalyemi çıkardım. Oluklu metal çerçevenin içinden sesler geliyordu. Kendimi içeri attığımda sustular.

Christian, Cassandra, Nate, Becks, CJ ve babam sessizce bana bakıyorlardı. Mickey köşedeki köpek yatağında uyuyordu.

"Bana haber verilmeyen aile toplantısı mı?" İçeri girerken s ö y l e d i m .

Kimse bir şey demedi.

"Brooke nerede?" Tersledim.

Cassandra bir kaşını kaldırdı. "Bu ses tonunu benimle bir kez daha dene. Sana meydan okuyorum."

"Yap," dedi Becks. "Ne olacağını görmek isterim."

Tekerlekli sandalyemin kolçaklarını sıkıca kavradım. "Lütfen biri bana Brooke'un nerede olduğunu söylesin," diye homurdandım.

Christian sandalyesinde arkasına yaslanıp sakalını sıvazlarken, "Sözler sende ama müzik sende değil," dedi. "Bunu bir kez daha dene."

Hırladım. "Bu aile beni deli ediyor, biliyor musun?"

Nate sırtıttı. "Sen de öyle."

Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Ondan özür dilemem gerek."

Birbirleriyle bakıştılar.

Sonunda babam konuştu. "Annemle birlikte evde. Yemek yapıyorlar."

Öfkeyle kalkıp gitmek için döndüm ama CJ hemen kapıyı kapattı. "Otur."

"Öyleyim," diye karşılık verdim.

Kollarını kavuşturdu. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Peki. Hadi şu işi bitirelim."

"İşte ruh budur," dedi Cassandra. "Kim başlamak ister?" Etrafına bakındı. "Kimse yok mu? Güzel. Ben başlayacağım. Senin derdin ne?"

Parmaklarım kolçakları sıktı. "Bunun için zamanım yok."

"Evet, biliyorsun oğlum," dedi babam. "Kıpırdamadan otur ve her şeyi berbat etmeden önce dinle."

Babam sık sık küfretmezdi ama küfrettiğinde ciddi olduğunu anlardım.

"Bu senin sorunun değil. Benim sorunum," dedim. "Bırak ben halledeyim. Hepinizin yeterince derdi var."

Christian, "Zaten bu yüzden çiftliği terk ettiğin," dedi.

Bu beni duraksattı.

"Çünkü yapacak çok işimiz vardı. Sen de toparlandın ve boğalara binmeye karar verdin." Christian kovboy Çapkasını kaldırdı ve elini uzun saçlarında gezdirdi. "Nate yaralandı. Çiftlik büyüdü, sonra mücadele etmeye başladık. Sen de ayrıldın."

Nereye varmak istediğini biliyordum. On yıldan uzun bir süre önce onunla sır olarak paylaştığım bir şeydi bu.

Kimseye yük olmak istemezdim ama oldum. Toparlanıp Colorado'ya gitmek çözümdü. Boğa biniciliği benim çıkış biletimdi. Beslenecek başka bir boğaz olmak ya da aileye daha fazla yük olmak istemiyordum.

Bana ihtiyaç duyulduğunda geri döndüm.

Gretchen öldükten sonra Christian'ın kızları ve çiftlik için yardıma ihtiyacı vardı. Ben de geri döndüm, yapılması gerekeni yaptım ve sonra ayrıldım.

Bir boğadan atılmak ve felç olmak saati sıfırladı. Uğruna çalıştığım her şeyi geri aldı. Beni ayrılmaya kararlı olduğum yere geri getirdi.

Bu konuda hiçbir söz hakkım olmadan geri döndüm ve şimdi daha da büyük bir yüktüm.

"Aile bir yük değildir," dedi babam. "Pisliktir. Öyle davranmayı bırak. Seni çok seven tatlı bir kızın var ve sen aptalca davranıyorsun. Kes şunu."

"Dün gece biri evime girdi ve ben bu konuda hiçbir şey yapamadım," diye bağırdım. "Hiçbiriniz bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsunuz."

"Belki değil ama yardıma ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Hepimiz biliriz," dedi Christian. Cassandra itiraz etmek için ağzını açtı ama Christian onu iğaret etti. "Cass bile."

Dudağını ısırды ve ona ters ters baktı.

"Becks'in iş için her ay New York'a ya da dünyanın dört bir yanına uçuşması gerekirken, neden ben ve Becks ıssız bir yerdeki çiftlikte yaşamayı seçtik sanıyorsun?" Nate sordu. "Eğer ailenin nasıl işlediğini anlamıyorsan, Brooke'u bu işe bulaştırmadan önce bunu çözmelisin. Çünkü bu aile hiçbir yere gitmiyor."

"Bunun bir parçası olmak isteyip istemediğinize karar vermelisiniz," dedi CJ. "Çünkü eğer içindeyseniz, bu size yardım edebileceğimiz anlamına gelir. Biri evinize girerse bizi ararsınız çünkü orada olacağımızı bilirsiniz."

Dişlerimi birbirine kenetlediğim için çenem zonkluyordu.

Becks'in gözleri benimkilere takıldı. "Sakatlığın yüzünden hıyarlık yaptığını düşünmüyoruz. Gururlu bir orospu çocuğu olduğun için hıyarlık yapıyorsun. Tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kalmadan önce de böyleydin."

"Brooke senin ne yapıp ne yapamayacağını umursamıyor," dedi Christian. "Bunu onda görüyorum. Ama senin ona karşı kendini kaybetmeni umursamalı."

Gözlerimi devirmiştım. Bugün bu küçük müdahaleye katılmamıştım. "Senin için söylemesi kolay."

Nate öne doğru eğildi. "Sağanak yağışlar olur. Ya içinde boğulursun ya da arkasından büyürsün."

"Ona bir özür borçlusun," dedi babam. "Annen ve ben seni böyle davranmandan daha iyi yetiştirdik."

O kısmı zaten hazırlamıştım. Sadece onu benimle konuşturmam gerekiyordu.

"İyi bir tane," dedi Cassandra. "Yoksa seni kendim öldürürüm." "Lütfen," diye homurdandım. "Sadece büyük bir oyundan bahsediyorsun."

Cass sandalyesinden fırladı. "Beni denemek ister misin? Benim küçük ayçiçeğime bulaşırsan, ben de-"

Christian onu belinden yakaladı ve göğsüne doğru çekti. "Sakin ol prenses. Sanırım bugünlük karga payını aldı."

Becks ağzına bastırıldığı yumruğunun arkasından kıs kıs güldü. "Planın nedir Ray? Bir kadının bakış açısına ihtiyacın olursa bizi nerede bulacağını biliyorsun."

Başımı Cass'e doğru eğdim. "Onunkini istediğimi sanmıyorum." Grup kıs kıs güldü.

İç çekerek, "Üzerinde çalışıyorum. Bunu düzelteceğim. Sadece ona bir iş bulmam gerekiyor, sonra da onu bulup kovacağım."

Bu kalabalığı yatıştırmış gibi görünüyordu. Kısa bir süre başlarını salladılar.

"Özür dilemekle başla," dedi Cass. "İşi ben hallederim."

Ofisin kapısı gıcırdadı ve dışarıda bir gölge hızla uzaklaştı.

Christian'a baktım. "Kızların nerede?" "Bir arkadaşımın evinde."

Kahretsın.

BROOKE

M Claire'in evinden Ray'in evine doğru yürürken midem örs gibi olmuştu.

Hırsızlıktan sonra uyuyamadım. Korkmuş ve sarsılmıştım. Ya o kişi geri dönerse?

Ama Ray beni odasına sürgün etmişti.

Şafak söktüğünde sıvıştım ve annesinin evine gittim. Birlikte yemek pişirmek için yaptığı ucu açık davetin gerçek olduğuna dair umut kırıntılarına tutunmuştum. Ray'in evi dışında herhangi bir yerde olmak istiyordum. Her ne kadar ona yakın olmak istesem de, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Hırsızlık sırasında gözlerinde parlayan öfke beni rahatsız etti. Korkmayı anlıyordum. Ben de korkmuştum. Ama o hırsıza kızgın değildi. Bana öfkeliydi.

Claire beni kapıda karşıladı, sanki beni zaten bekliyormuş gibiydi. Beni rahatsız etmedi ya da dürtmedi, sadece mutfağa götürdü ve bana bir önlük verdi.

Muzlu ekmek yapmak hiçbir şeyi düzeltmeyince kurabiyelere geçtik. Sonra brownie. Ve turtaya.

Claire bu kadar çok yemek yapmanın onun için sıradan bir olay olduğuna yemin etti, ancak bunu bugün için planladığına pek inanmadım. Yine de, devasa

Dolaplarından tupperware kapları, dilimlenmiş ve kutulanmış tatlı çeşitleri ve ön sundurma teslimatları yaptı.

Claire bir tekne dolusu insanı çiftlik sahiplerinin yatakhaneğine götürürken, ben de Becks ve Nate'in, Christian ve Cassandra'nın evlerine uğradım. Şaşırtıcı bir şekilde evde kimse yoktu.

Toprak patikadan aşağıya doğru yaptığım uzun yürüyüş bana kafamı boşaltmak ve sinirlerimi yatıştırmak için zaman verdi.

Çiftlik ofisinin önünden geçerken donakaldım.

Ray'in golf arabası dışarıda park etmişti ve bir grup sesin birbiriyle konuştuğunu duyabiliyordum.

Plastik kabı bir cankurtaran simidi gibi tuttum ve aralıktan baktım.

Birinin söylediği bir şey üzerine kahkahalar yükseldi, sonra Ray'in sesi araya girdi. "Önce ona bir iş bulmalıyım, sonra da onu kovabilmem için bulmalıyım."

Uyuştum.

Tam da işleri yoluna koyduğumuzu düşünürken. Tam da Ray'in birlikte olabilmemiz için kendini geliştirdiğini düşünürken.

Çok aptaldım.

Dönüp Ray'in evine koşarken gözyaşlarım asit yağmuru gibi yanıyordu. O dönene kadar toparlanıp gitmek istiyordum. Ama içeri adımımı attığım anda, bununla başa çıkamadım.

Her şey onun gibi kokuyordu. Bize benziyordu. Hayatlarımız bu dört duvar arasında kusursuzca harmanlanmıştı.

Kabı mutfak tezgahının üzerine bıraktım ve arka bahçeye açılan sürgülü kapıdan dışarı koştum.

Ayaklarımı parmak arası terliklerimden çıkarıp özenle kesilmiş çimlere batırdığımda çimler parmak uçlarımda yumuşacıktı. Çiftlik hayatının uzaktan gelen gürültüsü esintiyi yayılıyordu.

Burayı özleyeceğim. Evim gibi bir şey hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Aidiyet gibi. Güvenlik gibi.

Bir soygunun dehşetinde bile beni güvende tutacak

insanlar olacağını biliyordum. Bize göz kulak olacak.
Ray'i severdim.

Tüm vücudumla. O kadar çok acıdı ki. Ama sadece o değildi. Sevdiğim tüm Griffith ailesiydi.

Bunun bir parçası olmak istedim.

Rampadan aşağı yuvarlanan bir tekerlekli sandalyenin ritmik gümbürtüleri beni ürküttü ama irkilmedim. Mahkûmlar celladın sesini duyunca neden sığrasınılardı ki? Ne olacağını biliyorlardı.

Cam gibi gölete baktım ve ona bakmak için arkamı dönmeyi reddettim.

Tekerlekli sandalyesinin çimlerin üzerinde yuvarlanırken çıkardığı yumuşak ses yaklaştı. "Hey."

Bir çakıl taşı buldum ve yüzeye fırlattım, batmadan önce iki kez atladım.

"Tamam," dedi Ray sandalyesini kilitleyip arkamda oturmak için rahatlar. "Sessiz muameleyi hak ediyorum."

Arkama oturduğunda irkildim çünkü görünüşe göre lanetliler zıplıyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı ve onları silmek için gururumu yeterince önemsemedim.

Ray beni bacaklarının arasına oturttu. Göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Normalde hemen ona doğru kıvrılırdım ama bu sefer öyle olmadı.

Aptal yerine konmaktan bıkmıştım.

"Özür dilerim," dedi çenesini başımın üstüne koyarken.

"Şu işi bir an önce halledin," diye homurdandım yerden bir ot koparıırken. "Eşyalarımı alıp gün sonuna kadar gideceğim."

Ray kaskatı kesildi. "Sen ne-" Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Seni kovacağımı söylediğimi duydun."

Ağzımın kenarı titredi. "Bırak gideyim," diye fısıldadım.

Ray'in nefesi yavaş ve sabitti. Ben histeri sınırındayken o neden bu kadar sakindi? Bu sinir bozucuydu.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok," dedi.

Gökyüzüne iğneleyici bir kahkaha attım. "Evet. Bunu gayet açık bir şekilde ifade ettin."

"Sana ihtiyacım var." Ray ağzını başımın arkasına bastırdı. "Seni istiyorum."

"O zaman neden gitmek zorundayım?" Boğazım düğümlendi. "Biliyorsun bu işe ne kadar ihtiyacım var."

Gerçi sadece yarısı doğruydu. Bir işe ihtiyacım vardı, ama bir şeyler bulabilirdim. Sadece onu terk etmek istemedim.

"Bebeğim, hiçbir yere gitmeni istemiyorum. Bu yüzden benim için çalışmanı istemiyorum. Burada olmanı istiyorum çünkü sen istiyorsun. Seni kapana kırmak istemiyorum. Cass senin için seveceğin bir şey bulmamıza yardım edecek." Yanağımı hafifçe avuçladı ve beni ona bakmaya zorladı. "Özrümün geri kalanına birazdan geleceğim. Ama sen çıldırmak üzeresin. Senin için ara sıra bana yardım etmekten ve alışverişimi yapmaktan daha fazlasını istiyorum."

"Sana yardım etmeyi seviyorum."

"İsteddiğini biliyorum." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ve seni hak etmediğimi biliyorum. Senin beni sevdiğin gibi seilmeyi hak etmiyorum."

Öne doğru eğildim ve dizlerime sarıldım. "Ne yapıyoruz Ray? Bu... bu asla işe yaramayacak."

"Haklısın."

Bekle. Benimle aynı fikirde olmaması gerekiyordu.

Nazıkçe sırtımı ovdu. "Kendimi toparlamazsam işe yaramayacak. Bu yüzden üzerinde çalışıyorum. Çünkü bu işin yürümesini istiyorum. Eğer benim çalışanım olursan bu iş yürümez. Ben bir ortak istiyorum. Kendi isteğıyle burada olan birini. Ben de bunun üzerinde çalışıyorum. Ve tahmin edebileceğin gibi, seni benden daha çok sevdikleri ve burada kalmanı istedikleri için ailemden az önce fırça yedim." Başparmağı yanağımı sıyırdı. "Ve biliyor musun? Ben de seni kendimden daha çok seviyorum."

Gözlerim yere düştü. "Bu sözlerin hepsini daha önce de vermiştin."

"Biliyorum bebeğim. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Seni incittiğimi biliyorum. Hayatım boyunca yapacağımı düşündüğüm şeyi bırakmam gerektiğini biliyorum."

bir daha dönmemek üzere asmak zorunda kaldığım zamanlara benziyor. Bunun üzerinde çalışmam gerekiyor ve sanırım bu fizik tedaviden daha zor olacak."

İstediğim her şeyi söyledi, ama kabul edersem bu beni kolay lokma yapar mıydı? Her şeyi daha önce söyledikten sonra ona inanabilir miydim? Kalbinin tekrar kırılması için sıraya giren saf bir kız mıydım?

"Sana inanmak istiyorum," dedim.

"Bu benim için yeterince iyi. Çünkü ben seni istiyorum. Eğer bulunduğun nokta buysa, o zaman seninle nerede durduğumu ve nerede çalışmam gerektiğini biliyorum." Ray yanaklarını avuçladı, gözleri yumuşak ve nazikti. "Ben gururlu bir adamım, Brooke. Yardım istemeyi sevmem, bu yüzden sadece tek bir şey isteyeceğim."

"O da ne?"

"Seni doğru sevmek için bir şans daha." Spor şortunun cebine uzandı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Ben, şey... Bu sabah yine terapiye gittim. Christian dün gece olanlardan sonra bir iyilik yaptı ve ofis açılmadan beni içeri aldı. Eve geldiğimde gitmiştin, ben de oturup senin dönmeni beklerken nasıl özür dileyeceğimi düşündüm."

"Annenin evine gittim," diye mırıldandım.

Kağıdı elime tutuşturdu. "Sana daha önce çok fazla boş söz verdim. Bu yüzden, bu sefer. Onları yazdım. El yazımın berbat olduğunu biliyorum. Bir anaokulu öğrencisi yazmış gibi görünüyor. Ama deniyorum, Brooke. Sana yemin ederim. Ben sadece..." Kollarını bana sıkıca sararken sesi kesildi. "Sadece seni sevdiğim için çaba göstereceğimi bilmeni istedim."

Dikkatlice notu açtım. Harfler büyük ve şekilsizdi. Sayfada, doğru yazmak için tekrar tekrar denediği silgi izleri belirgindi. Bazı kelimeler çizilmiş ve değiştirilmişti. Her kelime için harcadığı çaba ve niyet çok etkileyiciydi.

Sen ve güneş arasında bir seçim yapmam gerekseydi, bu sen olurdun.

*Her yaşımda, var olan en parlak şey sizsiniz.
Senin Aşk o kör edici ve Sürdürülebilir. I
arzulamak sıcaklığını.*

*Doğamda karanlığı aramak varken bana ışık veren şey
senin akkor halindeki ışığıdır.*

*Var olduğun her biçimde, sen benim güneşimsin. Ve ben
de senin ayın olacağım.*

*Kabusları uzaklaştıran ışık olacağım. Yatıştıran parıltı.
Ve sığındığın sükunet.*

*Çünkü sen bensiz sonsuza dek yanabilirsin.
Ama ben sensiz değil.*

Bir damla gözyaşı sayfaya sıçradı. Sözlerinin akıp gitmesini önlemek için çabucak katladım. Kollarında döndüm. "Ray..."

Beni göğsüne doğru çekti ve başımın arkasını okşadı. "Çok fazla olmadığını biliyorum-"

"Her şey," diye fısıldadım boynuna. "Çünkü o sensin."

"Bana iyi ve kötünün birlikte var olduğunu söylemiştin. Gün ışığı ve kederin aynı madalyonun iki yüzü olduğunu. Ve ben buna inanıyorum. Bulutların hiç gitmemesi umurumda değil, çünkü sen onların içindeki gümüş astarsın."

Dudağım titredi ve onu ısırdım. Ama titreme hiç durmadı.

"Seni seviyorum Brooke," dedi çenemi kavrayıp beni dudaklarına götürürken.

Öpücük sıcaktı ve gözyaşlarının tuzuyla doluydu. Ama hayat da öyleydi.

"Ben de seni seviyorum."

"Bir şey bilmek ister misin?"

"Hm?"

"Tanıştığımız gün Christian'ın kamyonetinden indiğini ve seni ilk kez gördüğümü hatırlıyorum. Gün ortasıydı ve güneş tepedeydi. Sanki parlıyor gibiydin." Gözyaşlarımı silmek için başparmağını yanağımda gezdirdi. "Ve o gün hatırladığım ilk gündü."

Güneşin ne kadar sıcak olduğunu hissediyordum. Ne kadar iyi hissettirdiğini. O gün karanlığımı gölgede bıraktın. Ve bunu o günden beri her gün yapıyorsun."

Son yirmi dört saatin yorgunluğu üzerime çökerken göğsüne gömüldüm.

"Bir şey daha var," dedi.

Gözlerimi açtım ve sandalyesindeki bardaklığa uzanıp küçük kırmızı çiçekleri olan bir bitki çıkarmasını izledim.

"O da ne?"

Ray kıkırdadı ve küçük saksıyı kucağıma koydu. "Senin çiçeğin. Sadece hayatının aşkıyla karşılaştığında çiçek açan bitki."

Gözlerimi kırptım. "Ama... Onu düşürdüm. Ve zaten çoğunlukla ölüydü."

"Ama hepsi ölü değildi. Kaldırımda bir kesik buldum ve nedense onu içeri götürüp odamdaki bir bardağa biraz su koydum." Parmaklarını kolumda aşağı yukarı gezdirdi. "Ve her gün kökleri biraz daha uzadı. Bir saksı buldum ve içine biraz toprak koyup sulamaya devam ettim."

Yumuşak kırmızı yaprakları parmakladım.

Ray'in yanağı şakağıma bastırdı. "Ve uzak gecemizden döndüğümüz gün, çiçek açtı." Dudakları tekrar benimkileri buldu. "Bitkilerin yalan söylediğine inanmıyorum. Onlar sadece güneşi arar ve büyümeye devam ederler. Ve ben de öyle yapacağım."

"Başka bir iş bulmalıyım," diye fısıldadım dudaklarına. Ray sırıttı. "Benim de öyle."

Bu beni şaşırttı. Ray'in hali vakti yerinde olduğunu biliyordum ama her zaman bir sonraki adımla ilgili düşüncelerden uzak durmuştu.

"Ne düşünüyorsun?"

Burnu benimkine çarptı. "Hayat bir boğadır. Bazen tutunabilirsin. Bazen seni savurur. Bazen de tamamen mahvolursun. Ayağa kalkmalı, tozunu almalı ve sürmeye devam etmelisin."

RAY

"S Orada iyi görünüyor, değil mi?" Açık hava binicilik alanının kenarından izleyerek söyledim.

Brooke yeni arenadaki ilk sürüş için Indy'yi hazırlamıştı. CJ'in adamları çitleri iki gün önce bitirmişlerdi ve bu sabah ilk iş olarak bir kamyon dolusu kum getirilmişti. Brooke, kumun serilişini izlemek için aşağı inmemiz konusunda ısrar etmişti.

CJ bana doğru yanaştı ve dirseklerini çitin üstüne dayadı. "Gerçekten doğal. Bree'den beri bir atı böyle seven birini görmemiştim."

Brooke'un uzun saçları rüzgârda dalgalanırken Indy'yle birlikte dörtnala koşmaya başladılar. Gülümsemesi bulaşıcıydı.

"Evet, her zaman Bree'nin bu konuda rekabetçi olacağını düşünmüştüm. İstemediğinde biraz şaşırdım."

"Chris kızları çiftlik dışındaki aktivitelere gönderdi, böylece bunun onlar için kaçınılmaz bir sonuç olduğunu hissetmeyeceklerdi," dedi. "Ayrıca, şimdi sorup durduğu o çocuğa sahip."

Ergenlik hormonları kabarmış bir hıyarın Bree'ye yaklaştığını düşününce kısık bir hırıltı çıkardım. "Bırak

Buraya gelsin. Cesedi bize getirirse daha az şüpheli olur."

CJ güldü. "Onun için iş arayışı nasıl gidiyor?" diye sordu başını Brooke'a doğru eğerken.

"Henüz bir şey yok. Pek fazla yer işe alım yapmıyor. PT ofisimdeki resepsiyonistlik pozisyonunu onun almasını umuyordum ama başka birine verdiler."

"Cass herhangi bir ipucu buldu mu?"

"Henüz değil. Brooke'u çıldırttığını biliyorum. Bu sabah sığırları işlemek için yardım isteyip istemediğinizi sordu."

CJ kıkırdadı. "Saygısızlık etmek istemem ama hayır. Onu ne kadar sevsem de, yabancıların sığırlarıma yaklaşmasına izin vermem. Cass bunu biliyor. Becks de biliyor."

Toynaklar yeri dövüyor, on altı el yüksekliğinde bir atın gölgesinde kalana kadar gittikçe yaklaşıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" CJ gözlerini güneşten korurken Brooke'a sordu.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Güzel. Yine de otlaklarda dörtlüyle koşmak kadar eğlenceli değil ama benim fikrim bir şey ifade ediyorsa, atçılık programı için iyi bir kurulum olduğunu düşünüyorum. İsterseniz iyi bir hız elde etmek ya da yavaş kalmak ve aynı anda birkaç ata sahip olmak için yeterince büyük." Eliyle atımın yelesini düzeltti. "Indy burayı seviyor gibi görünüyor."

Indy başını çitin kenarından sarkıtarak bana doğru koklamaya başladı.

Golf arabasının yanından eğildim ve ona bir ödül verdim. "Kızıma iyi bakmalısın. Tamam mı, In?"

Brooke öne doğru uzanıp kollarını ve göğsünü Indy'nin ensesine yasladı. "Bence gayet iyi anlaşıyoruz."

Kıkırdadım. "Biliyorum. Ama bazen biraz şımarık ve inatçı olabiliyor. Ona kontrolün sende olduğunu hatırlatmalısın."

Brooke sırttı. "Sen de yapabilirsin ve ben seni gayet iyi idare ediyorum."

CJ kısı kısı güldü. "Ray'in taşaklarını patlatmayı bitirdiğinde yeni atlardan birini mi alacaksın?"

Brooke'un kaşları kalktı. "Yapabilir miyim?"

"At programı için kullanılacaklarsa farklı insanlar tarafından binilmeye alışmaları gerekiyor. Benim gitmem gerek ama Christian yardım etmek için buralarda olabilir."

"Ben buralarda takılacağım," dedim.

CJ şaşırmış görünüyordu. "Emin misin?"

Omuz silktim. "Onları nasıl yukarı ve aşağı bağlayacağını biliyor.

Takıldığı noktalarda ona rehberlik edeceğim."

"Pekâlâ." CJ çiti itti. "Akşam yemeği için annemlerde görüşürüz."

"Su ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?" CJ ortadan kaybolduğunda Brooke'a sordum.

"Ben iyiyim," dedi bileğindeki lastiği çıkarıp saçını arkadan bağlarken. "Muhtemelen bugünlük bu kadar yeter. Akşam yemeği için ailenizin evine gideceksek duş almam gerekecek."

Golf arabasının koltuğunda arkama yaslandım ve güzel bacaklarını hayranlıkla seyretmek için bir an durdum. Lanet olsun. Brooke hayatımda gördüğüm en çekici bacaklara sahipti.

Sikimi düzelttim. "Benim duşum ikimize de yetecek kadar büyük. Zamandan tasarruf edip birlikte duş alabiliriz."

Brooke güldü. "Aslında temizlenmem ve saçımı yıkamam gerektiğini kastetmiştim."

"Bu konuda yardımcı olabilirim."

Homurdandı. Yoksa at mıydı o? Aslında ikisi de. Kızlarımın bana karşı birleşmesinden nefret ediyordum.

Brooke dizginleri tuttu. "Biraz daha, sonra işim bitecek."

"Ya da işiniz şimdi bitebilir ve ekstra uzun duş için bolca vakitimiz olur."

Gülümsedi. "Artık benim patronum değilsin. İşim bittiğinde bitireceğim."

Brooke uzaklaşırken ıslıl ıslıl görünüyordu. Indy, kalbimi yerinden hoplatan hızlı bir dörtnal koşusuna başladı.

Ya Brooke düşerse? Ya Indy ürküp attan düşerse? Ya kumda kendilerine çok güvenirlerse ve bir dönüşte takla atarlarsa? Brooke bir kemiğini kırabilir. Beyin sarsıntısı geçirebilir. Ya da daha kötüsü, o-

"Hazır mısınız?"

Gözlerimi kırdım. Brooke ayağa kalkmış, Indy'nin yanında yürüyor ve onu alandan dışarı çıkarıyordu.

"Ne?"

"İkinci turumda dalmış gibi görünüyordun." Güldü. "O kadar sıkıcı mıydım?"

Gururumu yuttum ve başımı salladım. "Hayır, sadece beni korkuttun. Hepsi bu."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Indy'nin yükünü boşaltmama ve duş için seninle evde buluşmama ne dersin?"

Ama yollarımızı ayırmak yerine, golf arabasıyla onu ahıra kadar takip ettim. Öğleden sonra güneşin altında kaldıktan sonra evime kadar yürümek isteyeceğini düşünmemiştim.

Brooke, Indy'nin takımlarını çıkarırken sakın ve odaklanmıştı. Atımı fırçalamadan ve muayene etmeden önce rahat ettirmek için hiçbir şeyi kaçırmadı.

Her şey bittiğinde Brooke yanımdaki golf arabasının koltuğuna oturdu.

"Yemek öncesi bir akşam yemeğine ihtiyacım olacak," dedi başını omzuma yaslayarak.

"Git duşunu al, ben de sana bir şeyler hazırlayayım." Gülümsedi. "Kahramanım benim."

"Bugün Marty ile konuştum," diye itiraf ettim, ahırlardan ve depolardan kimsenin bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızı hissettiğimde.

Brooke başını kaldırıp bana baktı. "Gerçekten mi? Ne hakkında?"

"Cass'in aldığı bazı talepleri sıralıyorum. İstersem anlaşmalar için pazarlık yapabileceğini söyledi."

"Bu harika!"

Omuz silktim. "Sürekli bir iş olmayabilir ama orada burada birkaç şey olacak."

Kıs kıs güldü. "Sanırım hepimiz milyoner olamayız."

Evin önüne park ettim ve şakağını öptüm. "Hadi gel."

Brooke yıkanır ve akşam yemeği için kıyafetlerini değiştirirken ben de mutfak masasına oturdum ve Marty ile Cass'in gelen kutuma attıkları birkaç e-postaya göz attım.

Dürüst olmak gerekirse, geçirdiğim kazayı beş yıl sonra Dollar Store raflarında yer alacak bir anı kitabında anlatmak gibi bir isteğim yoktu. Bir konuşma turuna çıkmak istemiyordum. Kulağa berbat geliyordu. Ekiplerini motive etmek isteyen sıkılmış kurumsal tipler için "ilham pornosu" olmak istemiyordum.

Birkaç dakika sonra golf arabasına geri döndük ve annemin evine doğru yola çıktık.

Ayaklarım yerine ellerimle araba kullanmak bir öğrenme süreciydi ama o kadar da kötü değildi. Etrafta dolaşabilmek ve herkesin ne yaptığını görebilmek hoşuma gidiyordu - özellikle de Brooke herkesin hayatında kalıcı bir demirbaş haline geldiğinden beri.

Annemle birlikte yemek pişirdi. En küçük yeğenime bakıcılık yaptı ve aileleri dışarı çıkabilsin diye Bree ve Gracie ile takıldı. Ama kendini en çok hayvanlarla evinde hissetti.

Onun, kuşlara ve farelere elbise diktirebilen film prenseslerinden biri olduğuna yarı yarıya ikna olmuştum. Atlar ve inekler onu seviyor gibiydi. O pislik ahır kedisi bile gelip gittiğinde ayak bileklerinin arasında dolanıyordu.

Çiftlik hayatına bu kadar kolay uyum sağlamasını sevdim. Benim hayatıma.

Park ettiğimizde ana evden kabuklu deniz ürünleri ve baharat kokusu yayılıyordu. Ailenin çoğu çoktan oturmuştu.

uzun masada. Masa örtüsü yerine gazete kâğıdıyla kaplanmıştı.

Patates, mısır, sosis ve kerevit dağı ağızımı sulandırdı.

"Pekâlâ millet. Bu akşam köy haşlaması var," dedi annem ellerini havluya silerken. "Bir sandalye çekin ve yemeğe başlayın. Bu kadar yemeği bütün gece bakasınız diye yapmadım."

Brooke mutfak sandalyelerinden birini benim için çekmeye gitti ama elini yakaladım.

"Sorun değil, bebeğim. Bu gece orada oturacağım."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ama sesini yükseltmedi. "Emin misin?"

Christian ve çoluk çocuğu kapıdan içeri doluştular, modaya uygun olarak geç kalmışlardı.

Ellerimi sol dizimin arkasında birleştirdim ve ayaklıktan kaldırıp yere koydum.

Ben işlemi sağ bacağımla tekrarlarken herkes yaptığı işi bırakmış görünüyordu. Yavaşça ayağa kalkıp dengemi sağlamak için ona tutunurken Brooke elini benimkinin içine kaydırды.

Masaya doğru ilerlerken bir iğne düşse silah sesi gibi duyulacaktı.

Masaya bir kol mesafesi kadar yaklaştığım anda dengemi kaybettim. Kenarına tutundum ve bırakmayı reddettim. Brooke kenetlenmiş ellerimizi biraz daha yukarı kaldırarak patates çuvalı gibi düşmek yerine sandalyeye yavaşça inmem için bana kaldıraç verdi.

Oturduğumda, "İşte bugünkü antrenmanım," dedim. Brooke için yanımdaki sandalyeyi çektim. "Hadi yiyelim."

Tekerlekli sandalyemi kenara itti ve yanıma oturdu.

Nate bana sanki suyun üzerinde yürüyormuşum gibi baktı. "Yani, az önce olanları görmezden mi geleceğiz?"

"Acıktım." Gülümsemesini engellemeye çalıştım.
Brooke'a baktım. "Sen aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Tamam. Suratlarınızı doldurun. Ama ağzınız doluyken konuşmaya hazır olun," dedi CJ masadaki yiyecek yığına uzanırken. "Çünkü o da neydi öyle? Ne zamandır yürüyebiliyorsun dostum?"

"Sözlerine dikkat et, Carson James," diye azarladı annem, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Spatulasını bana doğrulttu. "Açıklaman gereken bazı şeyler var, genç adam."

"Fizik tedavide bunun üzerinde çalışıyorum."

"*Ne zamandır?!'*" Christian bağırdı.

Herkes sessizliğe gömüldü.

Cassandra'nın çenesi düştü. "Az önce sesini mi yükselttin? Bence bu Ray'in yürümesinden daha şok edici."

Kağıt tabağımı patates, karides ve mısırla doldurdum. Brooke biraz kerevit, mısır ve sosis aldı.

"Hemen telaşa kapılma," dedim. "Birkaç adım atabilirim, hepsi bu."

Bree, Brooke'un yanındaki sandalyeye yerleşti. "Yani bu hâlâ tekerlekli sandalyeni kullanman gerektiği anlamına mı geliyor?"

Ağzım dolu olduğu için Brooke araya girdi. "Buna gezici tekerlekli sandalye kullanıcısı olmak deniyor. Ama Ray hâlâ felçli sayılıyor."

Kalçasını minnettar bir şekilde sıktım.

Gracie bir mısır başağına uzandı. "Yani, ya hep ya hiç değil mi?"

Başımı salladım. "Ya hep ya hiç değil. Hayatta çok az şey öyledir."

Konuşma hızla pansiyon ve restoranın ilerleyişine kayd. Cassandra, inşaatın yatırımcıları, arazinin irtifak hakkı üzerinde söz sahibi olduklarını düşünen yerel yetkililer ve inşaat ekipleri arasında kalmıştı.

Lojistik bir kabustu.

"Atçılık programını başlatmaya ne kadar yakınız?" Ben sordum.

Cassandra dudaklarını sildi. "Web sitesi ve sosyal medya platformları hazır, ancak program takvimini kesinleştirene kadar bekliyorum."

Becks kaşlarını çattı. "Neden programı hâlâ tamamlamadınız?"

Cassandra Christian ve CJ'yi işaret etti. "Bu ikisinin programlarında programı yürütmek için zaman ayırmalarını sağlayana kadar ilerleme yavaş olacak."

Brooke tabağını ortadaki yığından yeniden doldururken, "Fazladan yardıma ihtiyacın olursa yardım edebilirim," diye teklif etti. "Şu anda yapacak başka bir şeyim yok."

CJ Cassandra'ya baktı. "Bu iş için işe alacağım kişi o."

"Bay Kimse Çiftliğime Ayak Basamaz'dan büyük övgü," diye takıldım.

"Sadece söylüyorum," diye yanıtladı CJ. "Birinin bunu yapması gerekiyorsa, bu o olmalı."

Cassandra, "Bu sadece bütün gün ahırda takılmak değil," diye karşı çıktı.

Brooke'un gözleri ikisinin arasında gidip geldi.

Cassandra CJ'den Brooke'a baktı. "Biniş ve tımar randevularını ayarlayabilecek, nalbant ve veterinerle koordinasyonu sağlayabilecek, acemi programlarını ayarlayıp yürütebilecek ve okul gezileri için çiftliğin irtibat kişisi olabilecek birine ihtiyacım var-"

"Okul gezisi mi yapıyoruz?" Brooke'un nefesi kesildi.

Ağzından çıkan "biz" lafına bayıldım. Christian

Cass'e baktı. "Sanırım işe alacağımız kişiyi bulduk."

Brooke masanın altında parmaklarını çaprazladı.

Arkama yaslandım ve kolumu omuzlarına attım. "Eski işvereni olarak referans mektubu vermekten mutluluk duyarım."

Cassandra gözlerini devirdi. "Tabii ki öylesin." Korkunç bakışlarını Brooke'a çevirdi. "Ofisime. Yarın.

Sabah dokuzda. Geç kalmayın. Kıpırdamadan oturmaya ve programlama yazılımını öğrenmeye hazır olun. Ve ene almaya tahammülüm yok."

Brooke sırtttı. "Sanırım yola geleceksin."

Cassandra ters ters baktı. "Sana garanti ederim, gelmeyeceğim."

Christian birasını Brooke'a doğru kaldırdı. "iftliğe hoş geldin."

Herkes kadehlerini kaldırıp onun şerefine kadeh kaldırırken Brooke parlıyordu. Ben de kadehimi onunkine vurdum. "Seni başka hiçbir yerde istemezdim."

BROOKE

"Y Biliyor musun, Brooke'u eğitmenin en can sıkıcı kısmının senin ofisimde oyalanman olmasını beklemiyordum," dedi Cassandra.

Ray'e ters ters bakarken söyledi.

Ray tekerlekli sandalyesini Cassandra'nın masasının diğer tarafına park etmişti ve her beş dakikada bir ona işimin bitip bitmediğini soruyordu.

İçimden kıs kıs güldüm ve Cassandra ile hazırladığımız takvime odaklanmaya çalıştım.

Düşük bir hırıltı çıkardı ve programa geri döndü. "Her neyse. Kırmızı bloklar özel arena kiralama içindir. Biniciler arasında arenayı temizlemek ve talep edilen engelleri kurmak için yeterince aralıklı zamanlamanız gerekecek. Eğer onlar için hayvana binmiyorsak, kendi arabaları ve römorklarıyla gelecekler. Sadece kiralama süresi boyunca orada bulunmanız ve ara sıra kontrol etmeniz gerekiyor. Yeşil bloklar-"

Ray ekrana bakmak için eğildiğinde başını ona doğru çevirdi. "Yüce Tanrım, *ne*?"

"Cidden, daha ne kadar var? Çeyrek oldu bile. yedi."

Cassandra burun kemiğini sıktı. "Çiftlikte dokuzdan beşe çalışılmadığını en iyi senin bilmen gerekir. Sen burada büyümedin mi?"

Arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Her neyse," dedi o flayarak. "Yeşil bloklar Çiftlikte bireysel dersler için. Şimdilik, onlar sizi yuvadan atmaya hazır olana kadar Christian veya CJ'nin yanınızda olması gerekiyor. Bu yüzden, ders planlamadan önce onlara sorduğunuzdan emin olun. Sarı bloklar-"

"Saha gezileri," dedim, günün erken saatlerinde ne konuştuğumuzu hatırlayarak. "Ayda ikiden fazla olmayacak, gezi başına maksimum otuz çocuk kapasitesi olacak. Ve kalabalığı kontrol etmek için başka bir çiftlik görevlisine ya da Griffith'e ihtiyacım var."

Cassandra bir an için gözlerini kırptırdı. Bunu doğru anlamış olmama biraz şaşırmış gibiydi. "Bu doğru. Eğer isterlerse Nate, Becks ya da Claire ve Silas'ı bile alabilirsin. Sadece fazladan bir beden."

"Ne hakkında-"

Cassandra Ray'e, "Sessiz ol," diye çıkıştı.

Kıs kıs güldü ve telefonuyla oynamaya geri döndü.

"Birinci aşama rezervasyonları tek tek ele almak. Bir kez

Program hazır ve çalışır durumdayken ve yeterli nakit akışımız varken, insanların kendi başlarına zaman ayırabilmeleri için bir tür çevrimiçi planlama yazılımı bulacağız."

Cassandra etrafta dolaştı ve bana takvime rezervasyonları nasıl ekleyeceğimi ve düzenleyeceğimi ve çiftliğin ana takviminin büyük şemasında onları nerede bulacağımı gösterdi.

Tüm o zaman bloklarını görmek başımı döndürdü ama meydan okumayı sevdim.

Yavaş bir nefes aldım. "Umarım her şeyi berbat etmem." Cassandra sertti. "Başarısız olmayacaksın."

"Ama ya yanlışlıkla-"

Omuzlarımdan tuttu ve tekerlekli masa sandalyemi kendisine bakacak şekilde çevirdi. "Başarısız olmayacaksın."

Anladın mı?"

Tamam. Yeni patronum resmen eskisinden daha korkutucuydu.

"Evet, hanımefendi," diye ciyakladım.

Christian ofise girerken güldü. "Bundan nefret eder. Bil diye söylüyorum."

Cassandra başını salladı. "Bana hanımefendi deme, ben de seni kovmayayım... Bugün."

Ray kıkırdadı, ben de gözlerimi devirdim. "Siz ikiniz bir elmanın iki yarısı gibisiniz," diye mırıldandım takvimle oynamak için öne doğru eğilirken.

"Siz hâlâ burada ne yapıyorsunuz?" Christian, Cassandra'nın arkasından yaklaşırken, "Saat yediye çeyrek var," dedi. "Saat yediye çeyrek var."

"Memeleri olmayan herkes gitmek zorunda!" diye bağırdı. "Dışarı!"

"Oh harika. Kalabilirim," dedi Bree kapı aralığından. "Akşam yemeği ne zaman? Saat neredeyse yedi."

Cassandra ellerini masaya vururken, "Bu kadar," dedi. "Mesain bitti. Evine git."

Ray, Bree ve Christian komplocu sırtışlarını paylaştılar. Telefonunu bana doğru salladı ve göz kırptı.

O adam.

"Sabah erkenden burada olacağım," diye söz verdim Cassandra'ya. "Siz hâlâ burada ne yapıyorsunuz?" CJ yan odadan

kapı eşiğinde. Terden sıırılsıklam olmuştu ve nefes nefese kalmıştı. "Saat yedi."

"Geç kaldın," dedi Ray. "Ama çabanı takdir ediyorum."

Cassandra gözlerini devirdi. "Bunu senin planladığını bilmeliydim. Genelde Christian'ı eve ben sürüklemek zorunda kalıyorum."

Gracie kafasını içeri soktu. "Neden hâlâ çalışıyorsun? Bu-"

"Yedi! I Biliyorum!" Cassandra bağırdı. "I
Yemin ederim, bu aile beni delirtecek."

"Saat beşte çıkmalıydım," dedi Ray.

CJ, "Akşam yemeğinden sonra hepiniz yatakhaneye gelmelisiniz," dedi. "Şenlik ateşi yakacağız."

Christian kaşlarını çatı. "Yazın ortasında, aylardır yağmur yağmamışken şenlik ateşi yakmak hayatımda gördüğüm en aptalca şey.

hiç duymadım. *Yapmamaya* ne dersin?"

CJ gözlerini devirdi. "Bu küçük bir şey. Onu kontrol altında tutacağız. Kızları getirin."

"Lütfen, baba?" Gracie masanın üzerindeki fincandan kırmızı bir permanent marker alıp Ray'in kolundaki dövmelelerin bir parçası olan çiçeği boyamaya başladı.

Christian, "Saat zaten epey geç oldu," dedi.

Bree mavi kalıcı bir kalem buldu ve Ray'in diğer kolunu tutarak bir cep saati ile dirseğini ve ön kolunu saran zinciri boyadı. "Odamı temizledim ve tüm ev işlerimi yaptım."

Christian Cassandra'ya baktı. Cassandra da ona bakarak, aralarında geçen sessiz iletişime karşılık verdi.

"Peki o zaman," dedi Christian. "Bütün bunları senin sorumluluğun olduğunu bildiğin için yaptığını bildiğimden, Genlik ateşi olsun. Ama yine de saat ona kadar yatakta olman gerekiyor."

Bree'nin kalemi Ray'in kolunda hareketsiz kaldı. "Bu kadar sorumluluk sahibi olduğum için Cumartesi günü Mason'la çıkmama izin vermeyi düşünecek misin?"

Oda dondu.

On sekiz yağından büyük kalabalık Christian'a baktı. Gracie önce Bree'ye, sonra Cassandra'ya baktı.

Ray kaşlarını çatı. "Mason kim?"

"Mason Cruz," diye ağzından kaçırdı Bree. "O benden bir sınıf önde ve ben babamın randevulara gidebilmem için yapmam gerektiğini söylediği her şeyi yaptım. A ve B alıyorum. Ev işlerimi yapıyorum. Ama *yine de* onunla çıkmama izin vermiyor."

Christian kollarını kavuşturdu. "Çünkü henüz ehliyetin yok. Seninle benim ya da Cass'in çıkmasını ister misin?"

Bree kalemi tekrar masaya çarptı. "Hayır!" "Ehliyetinize ihtiyacınız var, böylece ne zaman istersen çıkabilirsin. Bu sizin kendi güvenliğiniz ve

Ajans," dedi Cassandra.

Bree başını kaldırıp Ray'e baktı. "Onlarla konuşacak mısın? Lütfen? Ona babamın gitmeme bir kez daha izin vermeyeceğini söylersem, bana çıkma teklif etmekten vazgeçer ve yoluna devam eder."

Ray omuz silkti. "Bırak yoluna devam etsin."

Yüz hatları öfkeyle kıvrıldı. "Ama... hayır."

Ray onun boyamakta olduğu dövmeyle işaret etti. "Bir noktayı atlamışsın. Eğer o çocuk hayatına devam etmek istiyorsa, bırak devam etsin. Senden hoşlanıyorsa, bekleyecektir. Bu kadar basit."

Bree gözlerini devirdi. "Onların tarafını tutmaman gerekiyor."

"Üzgünüm evlat. Bugünlerde hayal kırıklıklarıyla doluyum. Eğer buzlu şeker istiyorsan, nerede bulacağını biliyorsun. Baban ve Cass sadece sana göz kulak oluyorlar." Ray Christian'a baktı. "Ama belki bir uzlaşmaya varıp çocuğun aile yemeğine gelmesine izin verebilirsin. Cass geçmişini araştırdıktan sonra."

"Çoktan yaptım," diye kestirip attı.

Ray'in Bree'nin hayal kırıklığını yatıştırmasını izlerken içimde sıcak bir şeyler filizlendi. O harika bir baba olurdu...

"Brooke."

Puslu havadan sıyrıldım. "Ha?"

Ray, Cassandra'nın masasını iterek uzaklaşıyordu. "Eve dönmeye hazır mısın?"

Ondan böyle bir şey duymak, sanki o da benimmiş gibi, istediğim her şeydi.

Ofisten çıktık ve yatakhaneye gitmeden önce hızlı bir akşam yemeği için eve geri döndük.

Kamyonlar, ATV'ler ve atlar herkesi açık bir alanın ortasında parlayan şenlik ateşine taşıdı. Ray'in golf arabasını toprak yolda sürmek için iki eline birden ihtiyacı vardı, ben de başımı omzuna yaslayıp manzarayı seyrettim.

Güneş otlakları altın rengi denizlerle aydınlatıyordu. İnşaat alanının karanlık silueti toprağın içinden çıkıyordu. Sonunda lüks bir pansiyon olacak yerin dış cephesi

ve restoran neredeyse tamamlanmıştı, ancak faaliyete geçmesi için hâlâ kat etmeleri gereken uzun bir yol vardı.

Kulübe taş işçiliği, sedir kirişleri ve devasa cam bölmelerin bir karışımıydı. Mimari nefes kesiciydi. Tamamlandığını görmek için sabırsızlanıyordum.

"Geç kaldın," diye bağırdı CJ kamp sandalyeleri, saman balyaları ve kuyruklardan oluşan çemberin içinden.

Çiftlik sahiplerinden birinin gitarı vardı ve eski bir country melodisi çalıyordu.

Ray sıırttı. "Yemek yemem gerekiyordu."

O bendim. Akşam yemeğiydim.

"Nereye oturmak istersin?" Ona sordum.

Ray etrafına bakındı. "Ben... Ben golf arabasında takılacağım."

Kalbim biraz sıkıştı. Ateşe yakın oturmak istiyordum ama Ray ve ben bir takımdık. Onu terk etmeyecektim. Etrafta pek çok insan vardı; genellikle etkileşimde bulunmadığı pek çok insan.

Yerleşirken "Kulağa hoş geliyor," dedim.

Ray ellerimizi birbirine bağladı ve bakışlarındaki ağırlıkla bana baktı.

"Burada olduğun için ne kadar minnettar olduğumu sana söylediğimi sanmıyorum," dedi aramızda. Başparmağını elimin üstünde gezdirdi. "Seni hak etmediğimi biliyorum. Ama yanımda seninle uyandığım her gün için minnettarım."

Dudağımı çiğnedim. "Sence başarabilecek miyiz?"

Gözlerinin etrafındaki çizgiler gevşedi ama burnunun üzerinde derinleşti. "Bunu neden soruyorsun?"

"Çok fazla ortak noktamız yok. Sen benden çok daha yaşlısın. Seni ilk gördüğüm anda sana aşık oldum ve hiç durup düşünmedim. Konuşmadan ya da harekete geçmeden önce düşünmemek gibi kötü bir alışkanlığım var ve ben sadece-"

Ray kıkırdadı. "Chris ve Cass'e bak. Sence birbirlerine benziyorlar mı? Ya da Nate ve Becks? O daha çok

Cass çiftliğe ilk taşındığında. Kesin olarak bildiğim bir şey var. Bunu istiyorum ve bunun için çalışacağım."

Arkamızdaki arabaya uzandı ve mavi ve pembe Sweet Tarts'lardan oluşan plastik bir torba çıkardı.

"Kahramanım benim." Çantayı açıp mavi bir tane seçerken güldüm. "Diğerlerini ne yapıyorsun?"

Kıkırdadı. "Mor ve sarı olanları yiyorum, yeşil olanları atıyorum. Berbatlar."

Ayaklarımı popomun altına sıkıştırdım ve bankta onun yanına kıvrıldım. "Seni seviyorum."

Önce başımın üstünü, sonra alnımı, sonra da dudaklarımı öptü. Sessizce oturmuş, alevlerin gökyüzünü yalamasını izliyorduk. Ray'in üzerinde çalıştığı küçük bir ip vardı. Monotonluk rahatlatıcıydı.

"Bütün gece orada mı saklanacaksınız?" Christian kamyonetinin bagaj kapısından bağırdı.

"Evet," diye bağırdı Ray. "Varlığımızla sizi onurlandırdığımız için şanslısınız."

Çevresel görüşümde ışık parladı. Kulübeye doğru baktım ve güneş ufkun altına inip gökyüzüne kraliyet mavisi bir renk verirken gülümsedim.

Ray dudaklarını şakağıma bastırdı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Sadece kulübede ışıkların yandığını gördüğümü sandım. O kadar. muhtemelen sadece pencerelerdeki güneşti."

Çantadan bir parça şeker aldı. "Henüz elektriği açıp çalıştırdıklarını sanmıyorum."

Anarchy, CJ'in oturduğu yerin arkasındaki bir ot yığnında otluyordu. Durdu ve kulübenin olduğu yöne doğru baktı. Kulakları seğirdi ve hoşnutsuz bir homurtu çıkardı.

Şenlik ateşinden kahkahalar ve müzik yükseliyordu. Gözlerimi kapadım, her şeyi içime çektim.

"Burası evim gibi," dedim usulca, böylece sadece Ray ve benim aramda kaldı. "Uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

Kolunu bana doladı ve beni kendine yakın tuttu. "Bazen ailemi benden daha çok sevdiğinden endişeleniyorum."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Yapacak daha az ayak sürümeleri var."

"İnşaat ekipleri hâlâ burada mı?" Cassandra telefonundan saati kontrol ederken sordu.

Kafalar, el fenerlerinin ikinci katta dans ettiği kulübeye doğru çevrildi.

Cesetler yükselmeye başlarken bir çiftlik görevlisi "Ekip iki saat önce ayrıldı," dedi.

Ray golf arabasını çalıştırırken, "Gidip bir bakalım," dedi.

CJ Anny'yi yanına çağırdı ve ona bindi. "Ben de geliyorum." Bir avuç adam da ona katıldı.

Golf arabası yoldaki çukurlar boyunca itişip kakışarak ilerliyordu. Biz yaklaştıkça, kulübenin içinde dans eden el fenerleri daha da çılgınlaştı.

Kalbim boğazımda düğümlendi ve Ray'in kolunu sıktım. "İçeride insanlar var. Birden fazla."

"Belki de işçilerden biri aletleri yukarı koymayı unutmuştur," dedi.

Anny'nin toynaklarının uğursuz vuruşları, uğursuz bir gök gürültüsü gibi yankılandı. CJ kulübenin önünden döndü ve Anny'nin sırtından atladı.

"Kim var orada?" diye bağırdı çerçeveye doğru.

Işıklar alanın üzerinde dans ederken küfürler itişip kakışmaya karıştı.

"Hey!" Ray, kulübeye hışımla giren CJ'ye bağırdı. Parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyaz oldu.

Aklının ve kalbinin nerede olduğunu biliyordum. Ray, içeride kimin dolaştığını görmek için yukarı çıkan kişi olmak istiyordu.

Çizmeler kontrplak levhaların üzerinde gümbürdedi. Bağrıışmalar yükseldi ve çiftlikteki diğer çalışanların ve Griffiths'in dikkatini çekti.

Bir gölge kulübeden dışarı fırladı.

"Aman Tanrım!" Ellerimi ağızıma kapattım. "Bu-"

CJ adamı yakaladı ve adam inledi. Bu sesi anında tanıdım. Eskiden yatak odamın kapısından duymaya korkardım.

CJ ve eski oda arkadaşım Nick toprakta yuvarlanırken homurdandılar.

Ay ışığında kaygan ve siyah bir şey parlıyordu.

"Carson!" Ray kükredi.

BANG!

Nereye doğrultulduğundan emin olmadığım bir silah sesi havayı yararken çılgılık attım ve Ray'e doğru eğildim.

CJ'in botu Nick'in çenesine değdiğinde bir el daha ateşlendi. Adam gevşedi. Kurşun metalik bir şeye çarptı.

CJ Nick'in üzerinden emekledi, sonra dondu kaldı. Hepimiz aynı anda duyduk.

Yavaş, rahatsız edici
bir tıslama. "Çık
dışarı!" CJ bağırdı.

Kulübeye giren çiftlik çalışanları, bir dolu fırtınasında pencerelerden camlar patlarken otağa doğru kaçtılar.

Ray beni yakaladı, kucağına çekti ve beni karnının altına sıkıştırdı, kulübeden turuncu alevler yükselirken kamburunu çıkardı.

Şenlik ateşinden daha büyük alevlerin vızıltısı ve çıtırtısı gece gökyüzünü aydınlattı. Herkes harekete geçerken çiftlik canlandı.

"Al," diye bağırdı Ray CJ'e, çalışmakta olduğu ipi ona atarken. "Onu bağla ve geri dön."

CJ ipi yakaladı ve Nick'i saniyeler içinde bir hindi gibi bağladı.

"Kulübe yanıyor," diye fısıldadım gerçekler ortaya
çıkınca. Bunu oda arkadaşlarım yapmıştı.

Bunu -her ne sebeple olursa olsun- benim yüzümden yaptılar.

Christian'ın kamyonu homurdanarak pitoresk bir göletin yanında durdu ve bir pompa ile hortumları boşaltmaya başladı. Birinin telsizden konuştuğunu duyabiliyordum.

yangın çiftliğin geleceğini yiyip bitirirken 911 operatörüne telefon etti.

Her şey hissizleştı. "Bunların hepsi benim hatam."

RAY

Sİtfaiyeciler ve çiftlik çalışanları yapıya su getirmek için çalışırken, kulübenin kömürleşmiş köşesinden dumanlar yükseliyordu. Kardeşim tulumbayı aşağı çekmişti.

Acil servisler gelene kadar yangını uzak tutmak için orman yangınlarında kullandıkları yöntem.

En kötüsü, kulübeyi restorana bağlayan bir bölümle sınırlıydı.

Kurşun bir asetilen kaynak tankına çarpmış ve patlamasına neden olmuştu. Patlama en az direnç gösteren yol boyunca ilerleyerek camları patlatmış ve keresteleri yalayıp yutmuştu.

Brooke kollarımda kaskatı kesilmiş, telaşlı hareketliliğe boş gözlerle bakıyordu.

"Bebeğim, bu senin hatan değil," diye mırıldandım saçlarına, elimi sırtında hafifçe aşağı yukarı gezdirirken.

Eski oda arkadaşları Nick ve Chandler ayrı polis arabalarına bindirilirken gökyüzünde mavi ışıklar parladı.

"Herkes iyi," dedim usulca. "Her şey yoluna girecek."

En azından iyi olacağını umuyordum. Cassandra hücresinde yeterli parmak izi bulabilmek için ranzanın yakınında volta atıyordu.

pansiyon ve restoran için para veren yatırımcıları acil olarak aramak.

Brooke'un yanağını okşadım. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Onları buraya ben getirdim," diye fısıldadı. "Eğer bu işi kabul etmeseydim gelmezlerdi. İnşaat alanından ekipman çalmazlardı. Evinize girmezlerdi. Bu gece burada olmazlardı." Elini ağzına götürdü. "CJ... Neredeyse vuruluyordu."

"Ama yapmadı. Yapmadı, tamam mı? O iyi."

"Nick'in silahı vardı," diye fısıldadı. "Onu hiç silahla görmemiştim."

Bir ceset yaklaştı, otların arasında bir amaç uğruna adım atıyordu. Göğsünde bir rozet parlıyordu. "Efendim. Hanımefendi," dedi.

Brooke yanaklarını sildi ve ilk ifadelerimizi alan polise baktı.

"Sizin için ne yapabilirim memur bey?" diye sordum.

"Kasabaya dönmek üzereyiz," dedi. "O ikisine her ne kadar bunu yargıca saklamalarını söylediysem de konuşmaya devam ettiler." Brooke'a baktı. "Zengin büyükannenin oda arkadaşı sen misin?"

"Eski oda arkadaşım," dedi Brooke. "Başım belada mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hanımefendi. Sadece merak ettim. Para için sizi taciz ediyorlar mı?"

Sertleştim ve ona baktım. Brooke'un gergin dudakları bana her şeyi anlatıyordu. "Bebeğim-"

"Ben sadece... yaşadığımız evdeki pek çok şeyin parasını ödedim," diye geçiştirdi.

Polis başını salladı. "Görünüşe göre kolay para akışı durduğunda paniklemişler ve başka bir yerden almaya başlamışlar. Telefonuna bağırın o kadına söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim." Omzunun üzerinden Cassandra'yı işaret etti. "Avukat tutup parayı geri almaya çalışabilirsin ama

Bu çocukların birbirine sürtecek iki kuruşu yok. Ne kadarını geri alabileceğinizi bilmiyorum."

Brooke başıyla onayladı. "Teşekkür ederim, efendim."

Geriye dönüp bakınca çok daha mantıklı geldi. Hızlı para için onu kaldırımında sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Muhtemelen inşaattan çaldıkları aletleri rehin bırakmışlardır. Satacak uyuşturucu için evime girdiler.

"Hadi," dedim golf arabasını çalıştırırken. "Eve gidelim."

Brooke dönüş yolunda sessizdi, içeri girip duman dolu kıyafetlerimizi değiştirirken tek kelime etmedi. Şenlik ateşinden leş gibi kokuyordum. Kollarım ve saçlarım külle kaplanmıştı.

"Benimle duş al," dedim onu banyoya götürürken.

Gözlerindeki ışık kaybolmuş, onları güneşsiz bir gün ya da yıldızsız bir gece gibi bomboş bırakmıştı.

Duş oturağına yerleştim. "Buraya gel, bebeğim."

Ben suyun sıcaklığını ayarlayıp yağmur duşunun üzerimize dökülmesine izin verirken Brooke tamamen çıplak bir şekilde önümde duruyordu.

Ellerimi kalçalarına dolayarak onu kendime çektim ve göbeğinden göğsünün kabarıklığına kadar uzanan yumuşak bir çizgiyi öptüm.

"Otur," dedim, bacaklarımı açtım ve bankta aralarındaki boşluğu işaret ettim.

Brooke tereddüt etmeden ya da itiraz etmeden bacaklarımın arasına oturdu. Yine de gözlerinde daha önce hiç görmediğim boş bir bakış vardı.

Sıcak teni benimkine baskı yaparak aramızdaki tüm engelleri kaldırdı. Su damlacıkları bedenlerimizden aşağıya doğru dans ediyor, dereler oluşturunuyordu.

Şampuanını aldım ve avucuma biraz dökerek ağır saçlarına nazikçe yedirdim.

"Konuş benimle," diye ısrar ettim ve omzuna bir öpücük kondurdum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Hepsi benim hatam."

"Brooke, ben zaten-"

"Öyle." Başını iki yana salladı. "Seni seviyorum," diye inledi. "Ama ben... Ben de senin aileni seviyorum. Ve ben sadece bunun bir parçası olmak istedim. Sonunda işlerin benim için yoluna girdiğini sanmıştım. Ait olabileceğim bir yerim vardı. Gerçekten harika bir işim. Ve bir erkek arkadaşım. Ve bir-"

Çenesini kavradım ve onu sertçe öperek tüm şüphelerini yok ettim.

"Hepsi sende var. Her şeye. Beni mi istiyorsun? Ben varım. Ailemi mi istiyorsun? Sana tapıyorlar. Bu çiftliğin bir parçası olmak mı istiyorsun? Sen buradaki en iyi şeysin. Soyadımı mı istiyorsun? Senin soyadın. Buraya dönmek istemiyordum ama şimdi ayrılmayı hayal bile edemiyorum. Bu yüzden, bu şüpheler seni tüketmeden önce, zihnini başka bir şeyle doldurmama izin ver. Seni seviyorum. Seni seviyorum, Brooke. Hiçbir şey - kesinlikle hiçbir şey - senin buraya ait olduğun gerçeğini değiştiremez."

Gözyaşları gözlerine doldu ve yanaklarından aşağı süzüldü, ancak duş tarafından yıkandı.

"Burada isteniyorsun." Kalplerimiz birlikte atarken dudaklarımı alnına bastırdım.

"Umarım öyledir," diye fısıldadı.

Her sabah uyandığımda, küllerin küllere, tozların toza dönüştüğüne dair o eski söz zihnimde uçuşuyordu. Bir deri bir kemikten biraz daha fazlasıydık; sınırlı bir zaman çizelgesindeki geçici kaplardan ibarettik.

Her sabah gözlerimi açar ve sekiz saniye boyunca nefes alır, sonra sekiz saniye daha nefes verirdim. Her nefes bana hayatımın göz açıp kapayıncaya kadar değiştiğini hatırlatıyordu. Ancak kül ve toz arasındaki sınırlı zamanda, bir sonraki nefes için bir öncekinden daha büyük bir amaç bulmaya kararlıyım.

Aşık olmak hayatımda aldığım en derin nefes gibiydi.

Ben önce onun, sonra da kendi vücudumdaki duman ve külü yıkarken Brooke sağanak yağışın altında oturuyordu.

Deneyimlerime göre denemeler berraklık getirir. Brooke'un sözleri bana bunun ne kadar doğru olduğunu hatırlattı.

Onun acı çekmesi kalbimi kırdı. Acısını dindirmek istedim. Ama ailemi istediği, Griffith mirasının bir parçası olmak istediği ve benimle birlikte olmak istediği yönündeki itirafları istediğim her şeydi.

Birlikte durulamayı bitirdik, kurulandık ve yavaşça yatağa doğru yol aldık.

Seyrek yatak odam yaşam belirtileri göstermeye başlamıştı. O lanet aşk bitkisi, acınası tek çiçeğiyle hâlâ pencerenin önünde duruyordu. Ayıklamaya başladığım bir torba şeker yatağımın başucundaydı. Brooke'un yastıkları benimkilere yaslanmıştı. Komodininin üzerinde başladığı bir kitap vardı.

Çarşafların altına girip kollarımızı birbirimize doladığımızda gök gürültüsü uzaklarda gümbürdüyordu.

"Yağmur yağacağını bilmiyordum," dedi esneyerek.

"Yağmuru seviyorum," dedim, ona iyi geceler öpücüğü verdim ve onu yanıma çektim.

Brooke başını göğsüme yasladı. "Nedenmiş o?"

"Bu bir sıfırlama. Yarın dışarı çıkabiliriz. Çimler daha yeşil, hava daha temiz ve gölet daha yüksek olacak. Bazen hayatın duraklamaya ihtiyacı vardır. Ve bazen bunun gerçekleşmesi için kontrolümüz dışında bir şey gerekir."

"Şiirsel birisin," dedi başını göğsüme yaslayarak. "Aylar önce ilk tanıştığımızda senin hakkında bunu asla tahmin edemezdim."

Kıkırdadım. "Düşünmek için bir sürü ayım vardı." Başının tepesini öptüm. "O düşüncelerin hepsi olumlu değildi. O aylarda burada olmadığın için memnun olmalısın. Karanlıktı."

Parmakları göğsümde dans ediyor, soyut desenler çiziyordu. "Karanlığın beni korkutmuyor."

Göğüs göğüse gelmemiz için onu üstüme çektim. Brooke'un dizleri kalçalarımın üzerindeydi ve başını omzuma yaslamıştı.

"Seni nasıl korkutabilir ki? Işık karanlıktan asla korkmaz." Dudaklarımı başına bastırdım. "Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve elini dudaklarıma götürdüm. "Ay güneşi yansıtır ve güneşin görülemeyeceği an gelene kadar enerjisini depolar. Işığını bulamadığın anlarda, onu sana geri vermek için burada olacağım."



Ertesi sabah uyandığımda Brooke hâlâ gövdem üzerindeydi. Nazık nefesleri yumuşak ve sabitti.

"Bana baktığını biliyorum," dedi.

"Elimde değil." Başını öptüm. "Ama üzerimden kalkmalısın. Sen işe gitmelisin, ben de PT'ye gitmeliyim."

"Seni götürmediğim için hâlâ kendimi kötü hissediyorum. Ben-"

"Artık benim maaşımla çalışmıyorum," diye hatırlattım ona. "Ayrıca, Bree'ye beni şehre götürebileceğini söyledim.

Ehliyet alabilmesi için otuz saat araba kullanması gerekiyor." "Bugün Cassandra'yla yüzleşmek zorunda mıyım? Yoksa bir şans var mı

Bütün gün yapacak başka bir işi mi olacak?"

Kıkırdadım. "O kadar şanslı olacağını sanmıyorum. Ama Bree beni almadan önce seninle ofise geleceğim."

Dudaklarımı gagaladı. "Anlaştık."

Ben kahveyi hazırlarken Brooke lacivert bir şort giydi. Giyinip kafeinimizi içtiğimizde saat sekize çeyrek vardı ve biri kapıyı çalıyordu.

Saçını örmeyi bitiren Brooke'a "Ben bakarım," diye seslendim. Ön kapının kilidini açtım ve kapıyı çektim.

Bu sabah verandamda kimi beklediğimden pek emin değildim ama elinde çanta tutan Cassandra değildi. Christian

Bu yüzden birinin kesik başı olmadığını düşündüm.

"Günaydın," dedim.

Christian çenesini kaldırdı. "Gün başlamadan önce seni ve Brooke'u yakalayabileceğimizi düşündüm."

Fırının saatine tekrar baktım. "Günün üç saat önce başladı."

Omuz silkti. "Brooke burada mı?"

"Kim var orada-" Brooke, Cassandra ve Christian'ı görünce olduğu yerde donakaldı.

İçeri girebilmeleri için tekerlekli sandalyemi kapıdan uzaklaştırdım. Brooke hâlâ olduğu yerde donup kalmıştı.

"Kahve ister misiniz?" Sessizliği bozmaya çalışarak sordum. "Hayır, uzun sürmez," dedi Cassandra.

Brooke parmaklarını birbirine geçirdi. "Kovuldum mu?"

Cassandra başını eğdi. "Neden kovulasın ki? Daha yeni başladın."

"Sadece dün gecedен sonra-"

Christian elini onun omzuna koydu. "Brooke, bunların hiçbirisi senin suçun değil. Aklından bile geçirme."

"Peki seni evime getiren nedir?" diye sordum.

Cassandra alay etti. "Nesin sen? Kendini göletin sahibi sanan bir bataklık devi mi? Aynı lanet arazide yaşıyoruz. Farklı bir kıta değil." Elini çantaya attı. "Ceketleriniz geldi."

Brooke temkinli ama meraklı bir şekilde yaklaştı.

"Ceket mi?"

Cassandra onları çıkardı ve küçük olanı Brooke'a uzattı. "Artık çiftliğin bir parçasısın. Bir ceket al." Diğerini bana fırlattı. "Sana da, Huysuz."

Taba rengi kadife ceketini denerken Brooke'un yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyordu. Ama üzerinde işlemeli çiftlik logosuyla damgalanmış soyadım en sevdiğim kısımdı.

O buradaydı. Bizim kızımızdı. Benim kızımdı.

Brooke kollarını Cassandra'ya doladı ve onu sıktı. "Teşekkür ederim!"

Cassandra sertleşti. "Pekâlâ. Bu tamamen gereksiz. Ben gidiyorum."

Güldüm.

Cassandra kendini sıyırıp kapıdan dığarı fırlarken, Christian Brooke'u daha yumuğak bir sarılmaya çekti. "Çiftliğe hoş geldin." Gözlerini bana dikti. "Tekrar hoş geldin."

BROOKE

TYeni tay ele avuca sığmazdı. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Adı Riot'tı.

"Başını omuzlarının üzerinde tut," diye seslendi CJ arenanın dışından. "Sınırlarını test eden bir çocuk gibi davranıyor. Yetki sende."

Yavaş bir nefes verdim ve kontrole odaklandım.

CJ öğleden sonra beni bir attan diğerine atlatarak hepsine binmeye alışmamı sağlamaya çalışıyordu. Bree'nin atı Dottie gibi bazı eski sadık atlara binmek çok kolaydı.

Yeniler mi? O kadar da değil. Bilmedikleri bir bölgede, bilmedikleri insanlarla birlikteydiler. Zaman ve nane şeker gerekecekti. Neyse ki bende ikisinden de bolca vardı.

Dizginleri çekiştirdiğimde Riot başını öne arkaya salladı ama daha fazla telaşlanmadan CJ'e geri döndü.

"Benim çıkmam lazım," dedi. "Ahıra dönerken iyi misin?"

"Evet," dedim çit direğinin tepesinden bir matara kapıp uzun bir yudum alırken. "Onu ayağa kaldırıp dışarı çıkaracağım."

Gölgeye doğru yürüdüğümüzde Riot'un tavrı sakinleşmiş görünüyordu. Ahır son derece sessizdi. Ahır kedisi Dusty, Indy'nin ahırının köşesinde uyukluyordu.

"Bana sorun mu çıkaracaksın?" Binicilik ekipmanlarını çıkarmaya başlarken Riot'a sordum. Onu fırçalarken konuşmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Yeni işimde resmi olarak bir hafta geçirdim ve bu ... gidiyordu.

Cassandra için çalışmak bir kirpi için çalışmak gibiydi. Açıkçası, yavrularını yiyecek türden bir hayvana benziyordu. Ama Christian hala hayatta olduğumdan emin olmak için günde birkaç kez ofise uğradı.

Ray de uğruyordu ama her sabah beni bırakma rutinine az çok alışmıştı. Ama saat beşi vurur vurmaz, eğer evde değilsem, ofiste Cassandra'ya çıkmama izin vermesi için baskı yapıyordu.

Açıkçası, Riot ve CJ ile dışarıdayken arenaya gelmemiş olmasına biraz şaşırmıştım.

Ahırdaki işimi bitirdim ve çıkış yapmak üzere ofise yöneldim. Bazı günler Ray'i gün içinde terk etmek hâlâ garip geliyordu. Neredeyse her an onunla birlikte olmaya o kadar alışmıştım ki, onun Bree, Claire ya da kardeşlerinden biriyle çiftlikten ayrılışını izlemek beden dışı bir deneyim gibiydi.

Bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum. En uzun süre boyunca, o ve ben birlikte saklandık ve şehirdeki randevularına gizlice gittik. Patronumu görmezden gelmek için para almadığım gerçek bir işte çalışmaya geri dönmek çok zordu.

Atlara bakma, ev işleri yapma, programlama ve yeni başlayan bir işle uğraşma rutinini sevdim. Fiziksel emek, hareketsiz oturmama ve ofis işlerine odaklanmama yardımcı oldu. Bir sığır çiftliğinde yaşamamanın ve çalışmanın benim için uygun olduğunu asla düşünmezdim. Ancak her geçen gün bunun ne kadar mükemmel olduğunu fark ettim.

Her günün sonunda eve, Ray'in yanına gidebildiğim için daha da fazla.

Ben eski makinede zaman çizelgemi doldururken Mickey ofise girdi. Çenesinin altına bir çizik attım ve boynuzlarındaki, gördüğü her şeyi kırmasını engelleyen havuz eriştelerini yeniden ayarladım.

Eve yürüyüş günün en sevdiğim kısmıydı; bir de buraya evim dediğim gerçeği.

Bir yanım, sürekli bir yanım, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu. Ray'ın daha yaşlı, daha oturmuş, masaya daha fazlasını getirebilecek birini istediğini fark etmesini.

Ama kapıdan girdiğim her gün başka bir yerde olmayı hayal edemiyordum.

Ray bana daha önce hiç olmadığım kadar arzulandığımı hissettirdi. "Ben geldim," diye seslendim evin içinde çantamı asarken.

Kapının yanındaki kancaya asılı. "Ray?" Cevap yok.

Belki Christian'la falan çıkmıştır. Omuz silktim ve durulanmak için duşa daldım.

Yemin ederim, her zamankinden daha fazla duş alıyordum. Sıcak, hayvanlar ve toz yüzünden saniyeler içinde kirleniyordum. Cassandra'nın çiftlikte bembeyaz pantolonlarla dolaşmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya kuru temizleme faturaları çok kabarıktı ya da kir ondan korkuyordu.

Göğsüme sardığım havluyla duştan çıkarken okaliptüs ve lavantanın sakinleştirici kokusu yatak odasından içeri süzülüyordu.

Mumlar yakılmış ve ışıklar karartılmıştı. Ray yatakta oturmuş beni bekliyordu.

"İşte buradasın," dedim yatağın benim tarafımda duran giysi yığınının doğru parmak uçlarımla ilerlerken. Misafir odasındaki şifonyeri paylaştığımız odaya taşıyıp taşıyamayacağımı ona gerçekten sormam gerekiyordu. "Dışarıda mıydın?"

Ray dirseklerinin üzerinde geriye yaslandı. Ben havluyu bırakırken gözleri üzerimde gezindi. "Annemin evinde sipariş ettiğim bir paketi bekliyordum."

"Günün nasıl geçti?" Bir çift iç çamaşır bulmak için etrafı karıştırırken sordum.

"Şimdi daha iyi," dedi, uzanıp elini kalçama doladı.
"Onlara ihtiyacın yok."

Güldüm. "İç çamaşırına ihtiyacım yok mu? Ne? Etrafta çıplak dolaşmamı mı istiyorsun?"

Kıkırdadı. "Buna karşı çıkmayacağım."

"Mumları sevdim."

"Öyle mi?"

"Rahatlatıcı."

"Güzel," dedi. "Uzan." "Ama saat daha altı bile olmadı."

Ray bir kaşını kaldırdı. "Benimle tartışıyor musun?"

Sustum ve yatağa uzandım. Ray eğildi ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirdi. Öpücüğünün dokunuşu tanıdık bir merhaba gibi nazik ve sıcaktı. Öpücüğü derinleştirirken eli karnımı okşadı ve dili benimkine kaydı. Elini göğüslerimin üzerinde gezdirirken dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Yuvarlan," diye fısıldadı.

Kaşları çatıldı. "Ama..."

Ray arkasına yaslanırken kıkırdadı. "Yuvarlan Sunnyside."

Homurdandım ve yüzüstü döndüm. Tavandaki vantilatörün esintisi sırtımı ve bacaklarımı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Ray yatakta doğrulup yanıma oturdu. Ellerinde bir şey kıpırdadı, sonra onları birbirine sürttü.

Yağlanmış avuçlarını sırtımdan aşağı kaydırır kaydırmaz inledim. "Aman Tanrım, seni seviyorum."

Ray güldü. "Güzel. Çünkü ben de seni seviyorum."

"Sırtım kalktı," diye mırıldandım yorgana doğru. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Başparmaklarını sırtımın küçük kısmına bastırdı. "Ata binmekten oldu. Eninde sonunda alışacaksın."

Biraz daha baskı uyguladığında inledim. "Henüz değil."

Kıkırdadı ve kürek kemiklerime masaj yapmak için yukarı doğru hareket etti. "Seni Riot'ta bir süre izledim. İyi görünüyordun."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. "Orada olmak iyi hissettiriyor."

Eline daha fazla yağ döktü ve sırtımdan kıcıma kadar düzeltti. "Bacaklarını aç."

Kalçalarımı ayırdım ve o bir bacağımın etrafında dönerken, hamstringlerimdeki düğümleri yoğurup çalıştırırken dudağımı ısırdım. Elinin yan tarafı amımı sıyırdı ama ben masaja odaklanmaya çalıştım.

Bacaklarımdaki gerginliği hafifletirken sanki uçuyormuşum gibi hissettim. Elleri siyatik sinirim üzerinde çalışmak için kalçamın hemen altında, uyluğumun etrafında döndüğünde dudağımı ısırdım. Parmakları amımı sıyırdı ve klitorisimin üzerinde dans etti. Kızdırmak için yeterliydi ama tatmin etmek için yeterli değildi.

"Sırt üstü yat," diye talimat verdi, başımın üzerine oturmak için hareket etti. İnledim. "Benimle alay ediyorsun."

"Seninle dalga geçmiyorum bebeğim," dedi kısık bir sesle, başımı kucağına yaslamak için hareket ettirirken.

Yağı köprücük kemiğime ve göğsüme masaj yaparak yedirirken gözlerimi kapattım. "Bana sadece azdığın zaman bebeğim diyeceksin. Onun dışında Sunnyside ya da Brooke diyeceksin."

"O kadar belli oluyor muyum?" Sırıttım.

"Hoşuma gitti."

Göğüslerimi avuçlamadan önce kollarımı sıkarak pazularımdaki stresi azalttı.

"Şimdiye kadarki en iyi masaj," diye mırıldandım.

Ray parmaklarını saçlarımda dolaştırarak kafa derime ve sakaklarıma masaj yaptı. Elinin tekrar göğsümü kavradığını hissettiğimde neredeyse uykuya dalmıştım. Meme ucumdaki ani bir çimdik beni ürküttü.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve diğer meme ucuma ikinci bir kıskaç taktığında nefesim kesildi.

"Rahatla," diye yatıştırdı ve tekrar omuzlarıma masaj yapmaya başladı. "Böyle çok güzel görünüyorsun."

Sol kıskaçta asılı duran mücevherlerden birine fiske vurdu.

Kalçalarımı birbirine bastırdım. Üzerime garip bir şehvet ve eğlence sisi çöktü. Bir rahatlama ve uyarılma birikintisiydim.

"Dokun bana," diye yalvardım.

Ray parmaklarını kafa derimde gezdirdi ve omurgamda zevkten iğne uçları oluştu. "Öyleyim," diye cevap verdi.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye sızlandım, göğsüm ellerine degecek şekilde vücudumu ona yaklaştırdım. Sarsıntı göğüslerimin zıplamasına neden oldu ve meme uçlarımdaki kelepçelerin çekildiğini hissettim.

"Belki de seni kıvranırken izlemek hoşuma gidiyordur," dedi başparmağını yalayarak ve sonra küçük, sabit daireler çizerek meme ucumun üzerinde gezdirerek.

Boğazımdan tiz bir inilti çıktı ve bacaklarımı ayırdım.

"İşte bu, bacaklarını benim için aç. Tam olarak ne istediğimi biliyorsun," diye fısıldadı üzerime eğilerek.

Soğuk ve pürüzsüz bir şey açığındaki kıvrımlarımı okşadı. Ray bir düğmeye bastı ve oyuncağı klitorisimi daire içine almak için kullanırken titreşimler içimden geçti.

Nefes nefese kaldım, yataktan kalktım. Kalçalarım elinin içine doğru itildi. Oyuncağı klitorisime yerleştirdi ve ben çaresiz, kıvranan bir karmaşa haline gelene kadar avucuyla orada tuttu.

Kıskaçların nazik ağırlığı hassas sinirleri çekerken meme uçlarımdan ışık ve ısı parlamaları yayıldı.

İki parmağını amımın içine soktu ve genişçe ayırdı, yumurta vibratörünü derinlere kaydırmadan önce beni gererek açtı.

Eli boğazımı sıktı. "Ben seni sikmeye hazır olana kadar bu seni idare eder."

Yakınından bile geçemez.

Bu iğrenç bir alaydı, beni coşkunun sınırına getiriyordu ama tam olarak serbest bırakmıyordu.

Başparmağıyla dudaklarımı sıyırırken kıkırdaması tüylerimi diken diken etti. "Muhtemelen bunu söylememe gerek yok ama sakın orgazm olmaya cüret etme. Ben sana izin verene kadar beklemeni bekliyorum."

"Söz vermiyorum," diye soluklandım, zevk dalgalar halinde üzerime çökerken.

Ray iki parmağını ayrılmış dudaklarımın arasından geçirerek dilime bastırdı. Etraflarında inledim ve vücudum elektrik darbeleriyle vurulurken emdim, göğüslerimden çekirdeğime kadar dans ettim.

"Benim için iyi bir kız ol. Gelmeyi bekle ve ben de senin için buna değmesini sağlayayım," diye fısıldadı, parmak eklemleriyle yanağımı okşayarak. "Ya da seni bütün gece böyle tutabilirim." Kelepçelerden birini çekiştirerek benden bir inilti çıkardı. "Benim için iyi olacak mısın?"

Başımı salladım.

"Dizlerinin üzerine çök. Yüzünü yatak başlığına dön."

Masajın verdiği his beni sersemletirken hareket etmekte zorlandım.

"Sıkı tutunun ve sırtınızı eğin," diye talimat verdi, elini kıkırda gezdirdi ve sonra elini yanaklarımın arasına kaydırıldı.

Soğuk ve kaygan bir şey dar açıklığıma bastırdı ve nefesim kesildi. "Ray-"

"Rahatla ve benim için nefes al. Sadece küçük bir tıkaç."

Basınç uygulayıp masaj yaparken inledim, konik boynun etrafında kapanmadan önce vücudumun ampulü yavaş yavaş almasına izin verdim.

"Sadece küçük bir tane. İşte böyle," diye mırıldandı, genişlemiş tabanı çekiştirerek. "Güzel ve rahat hissettirmiyor mu?"

Hareket, amımdaki oyuncaktan gelen titreşimlerin, onu kıkırda tıkaçtan ayıran ince deriden geçmesini sağladı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Devam et. Dua et," dedi dişlerini boynumun kenarına geçirerek. "Buna ihtiyacın olacak."

Ray iki elimi de tuttu ve başımın üzerinden boynumun arkasına doğru çekti. Esaret için kullanılan yumuşak ip bileklerimi bağlayarak kollarımı V şeklinde yukarıda tuttu. Ray çok sıkı ya da çok gevşek olmadığından emin olmak için gerginliği test etti.

İçimdeki oyuncaklar beni serbest bırakmaya daha da yaklaştırmışken yalvardım. Umutsuzca boşalmak istiyordum.

"Bana bu kadar güvenmeni seviyorum," diye mırıldandı ipi göğsümün etrafında çaprazlarken.

Kemer göğüslerimi kaldırdı ve meme uçlarımdan hâlâ sarkan kelepçelerin farkına varmamı sağladı. Tüm vücudum canlı bir tel gibiydi, kıvılcım saçıyor ve dökülmemiş enerjiyle dans ediyordu.

"Bu işte benimle olmanı seviyorum."

Ray ilmekleri ve düğümleri oluştururken bir yerlerde soyunmuştu. Göğsünü sırtıma bastırdı.

Elini karnımın alt kısmına yerleştirip dokunmasını istediğim yere baskı uygularken yalvardım.

Göğsümü avuçladı ve sıktı. Kaslarım kıcıma soktuğu oyuncağın etrafında sıkıştı.

Dudaklarımı yaladım. "Sanırım seni herhangi bir şekilde, hayatın herhangi bir noktasında sevebilirdim. Her zaman sen olurdun. Senin ruhun ve benimki. O zaman, şimdi ve gelecek olan her şey."

İpi kalçalarımın arasına, kalçalarımın etrafına sarıldığında ve bacaklarım birbirinden ayrılana kadar çektiğinde başım döndü. Ön kolunu omurgamdan aşağı inen düğümlerin arkasına kaydırduğunda haykırdım. Emniyet kemeri sıkıydı ama rahatsız edici değildi.

Desteklendiğimi, güvende olduğumu, tutulduğumu hissettim.

Sikinin başını amımın girişine doğru bastırdı. "Benim için çok ıslaksın, bebeğim."

Bir parmağını amımın içine kaydırды, yumurta vibratörünü içimden çıkarırken duvarlarımda daireler çizdi. Bacaklarım titriyordu

klitorisime bastırırken.

"Ray!" diye haykırdım. "Lütfen-lütfen-

" "Bunun için yalvar," diye hırladı.

Yatağın başlığına tutunarak sikinin başını amıma soktu. Diğer kolunu iplerin arasından geçirerek beni göğsüne yakın tuttu.

"Kıçında tıkaç varken seni becerdiğimde daralacak ama üstesinden gelebilirsin. Bana dayanacaksın ve bunu yaparken çok güzel görüneceksin."

Darlığı tarif etmeye yetmiyordu. Genişliği beni rahatça, neredeyse acı verici bir şekilde doldurdu. Yavaşça içime girerken nefes nefese kaldım ve yalvardım.

"Bu çok fazla," diye boğuldum. "Çok kalın-"

"Uyacak," diye söz verdi, sözlerinden karanlık damlıyordu. "Şimdi al onu."

Tamamen içime girdiğinde yatak başlığını bıraktı ve başparmağıyla meme uçlarımı okşadı.

"Çok güzelsin bebeğim. Göğüslerinden sarkan mücevherlerle benim için süslendin ve vücudun bağlandı, böylece merhamet dileyene kadar seni boşaltabilirim."

Çaresiz, kıvranan bir karmaşaydım. "Lütfen gelmeme izin ver. Yapamıyorum, tutamıyorum."

İçime doğru sertçe itti. "Sikimin etrafına gel. Çok iyi hissediyorsun."

Yatak başlığını bıraktı, vızıldayan vibratörü aldı ve önce klitorisime, sonra da şişmiş, zonklayan meme uçlarıma bastırdı.

Kendini içimin derinliklerine iterken iplere karşı savaşıyor gibiydim.

Ray kulağımı ısırdı. "Bu iyi hissettirmiyor mu, bebeğim?" Vibratörü tekrar klitorisime götürdü. "Sen çok güzelsin. Her son nefesimi seni en yüksek, en güçlü hissettirmek için harcamak istiyorum. Sen her şeysin. *Her şeysin*. Şimdi benim için gel."

Orgazm beni bir anda vurdu. Amım onun sikinin etrafında sıkıştı ve kenetlendi. Vücudum kasıldı ama o beni sıkı sıkı tuttu.

Ray vibratörü aşağı kaydırды ve sarsılıp içime boşalana kadar taşaklarını okşadı. "Nefes al. Seni çözmek için yan yatıracağım."

Başımı salladım, nefes nefese kalmıştım. Sakinlik de telaş kadar çabuk geldi.

Ray arkama uzanıp düğümleri çözmeye başladığında karışan salgılarımız kalçamdan aşağı kaydı.

Ellerimi ve bileklerimi ovuşturdu, iyi olduğumdan emin olana kadar kontrol etti. Kelepçeleri açıp meme uçlarımdan çıkardığında tısladım.

Fişi çekiştirirken "Dizini göğsüne doğru çek," diye yatıştırdı. "Bunu kullanmak hoşuna gitti mi?" diye sordu yavaşça vücudumdan çıkarıp komodinin üzerine koyarken.

Isı ve utanç yanaklarımı doldurdu. "Hoşuma gitti... hem de çok." Kolu şişmiş meme uçlarıma değdiğinde inledim.

Ray beni yan yatırdı, yüzüm ona dönüktü. Göğüslerimi baştan savma öpücüklere boğdu. Dokunuşu, kendimi sıcak ve rahat hissedene kadar devam eden ağırları yatıştırdı. Ray beni hararetli öpücüklere boğarak, kesinlikle, bütünüyle ve göz kamaştırıcı bir şekilde *onun olduğumu* açıkça ortaya koydu.

RAY

"E Bu gece herkesin araya sıkışması gerekecek," dedi annem. olarak o açıldı ve kapı için Brooke ve Ben.

"Bize katılan fazladan kişiler var."

Brooke'a sıkıca sarıldı. "Selam tatlım. İş nasıldı?"

Brooke hala resmi Griffith Brothers Ranch polo tişörtünü giyyordu, atlar hakkında her şeyi öğrenmek isteyen heyecanlı okul çocuklarıyla dolu ilk geziyi yönetmişti.

Onları ahırlardan geçirirken ve yatak odamızda binlerce kez prova ettiği konuşmayı yaparken uzaktan izlemiştim.

Brooke kulaktan kulağa gülümsedi. "Harikaydı. Bence çocuklar gerçekten iyi vakit geçirdi."

Annem onun ellerini sıktı. "Cassandra bana harika bir iş çıkardığını söyledi."

Brooke'un nefesi kesildi. "Gerçekten mi?"

"Sorunsuz geçtiğini söyledi. Bu onun için temelde aynı şey."

Brooke güldü. "Ben alırım."

"Peki senin günün nasıldı?" Annem eğilip kolunu omuzlarıma dolayarak sordu.

"Nasıl olduğunu anlıyorum. Etrafıma güzel bir kız getiriyorum ve birdenbire ikinci planda kalıyorum," dedim, sırf yapabildiğim için ona takılarak.

Annem alay etti. "Önce Brooke'la konuştum çünkü ondan daha çok şey öğreneceğimi biliyorum. Ama eğer sohbet etmek istiyorsan, bir dahaki sefere önce senin nasıl olduğunu sorarım."

Kıkırdadım. "Benim günüm iyiydi. Büyük bir kısmında Marty ile görüntülü konuştum, sözleşme görüşmeleriyle uğraştım."

Annem avucunu yanağıma bastırdı, sanki hâlâ çiftliğin her yerinde koşturan altı yaşındaki çocukmuşum gibi. "İşe geri dönmene sevindim. Eskisi gibi olmadığını biliyorum."

Öyle değildi. Rodeo benim ilk aşkımdı, ama *o* benim sonsuza dek aşkımdı.

Hayatımın geri kalanında Brooke'u kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmekten son derece memnun olabilirdim ama bundan sıkılacağından emindim. Yeni bir hayal bulmam gerekiyordu, her ne ise.

Reklam kampanyalarında yer almanın hayatımın amacı olduğunu düşünmüyordum ama şimdilik bu bir başlangıçtı.

"Marty'nin istediği parayı ödemeye istekli olup olmadıklarını göreceğiz. Sıkı bir pazarlık yapıyor."

"Bu gece başka kim geliyor?" Brooke etrafına bakınırken sordu.

En son biz gelmişiz gibi görünüyordu. CJ zaten buradaydı, Nate ve Becks'le konuşuyordu. Babam kızları Charlie'yi dizine yatırmış ona masal okuyordu. Christian ve Gracie kanepedeydi. Bree köşede volta atıyor, telefonuna bakıyordu.

Görünüşe göre kayıp olan tek kişi Cassandra'ydı.

Annem, "Restoranın büyük yatırımcılarından biri bugün yangının yol açtığı hasara bakmak için buradaydı," dedi. "Cass biraz önce aradı ve toplantılarının uzun süreceğini söyledi, ben de herkesi akşam yemeği için buraya davet ettim."

Yolda bir araba durdu ve Bree yanımızdan geçip verandaya fırladı.

Christian koltuktan atladı.

Anne baktı at Ben ve Bree. "Ve senin kardeşi kızıyla uzlaştı. Bree henüz çocukla çıkamıyor ama akşam yemeğinde bize katılmasına izin var." "Bu çok eğlenceli olacak," dedim Brooke'a.

evin içine tekerlekli.

Güldü. "Biraz inancın olsun. Bence Christian'ın kendine gelmesi çok hoş."

"Bu çocuk neyin içinde olduğunu bilmiyor."

Kapı açıldı ve Bree, sarkık saçlı, işe yaramaz bir serserinin elini tutarak içeri girdiğinde oturma ve yemek odaları sessizliğe büründü.

"Kibar ol," diye fısıldadı Brooke.

"Merhaba," dedi annem müstakbel cesede. "Sen Mason olmalısın. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Bree'nin büyükannesiyim." "Merhaba Bayan Griffith," diye kekeledi Mason. Birden Gracie ve bir el salladı. "Selam."

Gracie ona bir çene ucu verdi.

"Sup."

"Bunlar Ray Amcam ve Brooke," dedi Bree, barbekü yapmak istediğim çocuğu evin içine doğru götürürken elini kolunu sallayarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum Mason," dedi Brooke tatlı bir gülümsemeyle ve dirseğini omzuma sapladı.

"Merhaba. Uh..." Mason bana baktı ve boğazını temizledi. "Bree bana senden çok bahsetti. En sevdiği amcası olduğunu söyledi."

"Hey!" CJ ve Nate oturma odasından bağırdılar.

Brooke kıs kıs güldü.

Mason Bree'nin elini sıktı. "Ama aslında ben büyük bir hayranınızım."

"Yağcılıkla bir yere varamazsın," dedim. "Burada bir cesedi saklamak için yeterince yer var ve sen o kadar da büyük değilsin."

Brooke başını ellerinin arasına aldı. "Lütfen Bree'nin amcalarının kusuruna bakmayın. Hâlâ ev eğitimi alıyorlar."

Bree kıkırdadı.

Bree'ye baktım ve bağımlı arkamdan gelen Christian'a doğru eğdim. "Bu işi bitirsen iyi olur, bücür."

Bree yaşlı gözlerle babasına baktı. "Baba, bu Mason. Mason, bu benim babam."

Mason'ın adem elması bir çizgi film gibi sallanıyordu. "Merhaba, efendim."

Christian sessizce kollarını göğsünde kavuşturdu ve Bree'nin gözleri endişeyle doldu. Tekerlekleri çektim ve tekerlekli sandalyemi onun ayağının üzerinden geçirdim.

"Hey!" diye bağırdı, geri sıçrayarak. "Ne oluyor be? Bu acıttı."

"Benim hatam," dedim masumca, Bree'ye bir göz kırparken. Christian içini çekti. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Biliyorsun," diye takıldım. "Bence bundan daha iyisini yapabilirsin. Tekrar denemek ister misin? Bir ayağın daha var."

Bree, rengarenk ekibin geri kalanıyla tanışması için Mason'ı oturma odasına sürükledi.

Brooke kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı.

"Gerçekten mi?" "Ne?" Masumca söyledim.

Öfkelendi. "Sert adam rolü yapma. Onun için her şeyi yapacağını çok iyi biliyorsun."

Brooke'un kızgın görünmesine bayıldım. Çok sevimliydi.

Bağparmağımı omzumun üzerinden Christian'a doğru uzattım. "Ayağını ezdim, değil mi?"

"Bundan nefret ediyorum," diye homurdandı Christian.

Oturma odasına baktım ve Bree ile Mason'ın koltuğa yerleştiklerini gördüm. Birbirlerinden on beş santim uzakta oturuyorlardı ve ikisi de kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. Yine de o serseri çocuk Bree'ye ay ve yıldızları asmış gibi bakıyordu.

Buna gerçekten kızamazdım.

İlerledim ve yeterli sayıda koltuk olması için bir araya getirilmiş uzun masa sırasına yerleştim.

Akşam yemeği için bize katılacak tanımadığım insanlar varken içeri girip çıkmak için mücadele etmek istemedim.

"Kıçına ne girdi ve ld?" Mutfağa hışımla girdiğinde CJ'e sordum.

Buzdolabından bir bira aldı ve Brooke'la benim karşıma oturdu.

"Daha fazla lanet olası insan," diye homurdandı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne? Çiftlikte mi?" Ellerimi masanın üzerine koydum. "Bunun olacağını biliyordun. Tüm bu anlaşmalar ben kaza geçirmeden önce imzalanmıştı."

Uzun bir yudum aldı. "Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor. İnşaat alanında neler olduğunu gördün. Tüm bu şeyleri çiftliğe koymak sadece bela aramaktır. Sözlerimi bir kenara yaz, daha fazlası olacak."

CJ iftlik için yaşar ve ölürdü. Babamdan daha fazla. Christian'dan daha fazla. Saf biriydi, toprağı onu ayakta tutmaktan daha çok severdi. Değişimi hoş karşılamazdı ve bu öfkesini mümkün olduğuunca uzun süre içinde tutacağına dair bir his vardı içimde.

Kin tutma konusunda birbirimize benziyorduk.

Kapı açıldı ve Cassandra peşinde süslü püslü bir adamla içeri girdi. Özel dikim bir takım elbise, tertemiz mokasenler giymişti ve elinde en az beş haneli fiyatlara satıldığını bildiğim bir saat vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Brooke.

Ona ters ters baktım. "Kendi adamına bak." Kıs kıs güldü.

Oturma ve yemek odasının ortasına doğru ilerlerken Cassandra'nın yüzü sert ve işle ilgiliydi. "Millet, bu Luca DeRossi."

Mükemmel bir şekilde taranmış siyah saçlarını dzelitti. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

Cassandra, "Kendisi DeRossi Hospitality Group'un başkanı ve et lokantasının ortak sahibi ve yönetici şefi olacak" dedi.

Annem ellerini bulaşık havlusuna sildi. "Sizi akşam yemeğinde ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz Bay DeRossi. Süslü püslü değiliz, o yüzden umarım sloppy Joes seversiniz."

Diş macunu reklamlarındaki gibi gülümsedi. "Onları seviyorum. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Herkesi tanımak harika olacak. Bu girişim için bir aile ile ortak olmaktan heyecan duyuyorum."

CJ birasını bitirip masaya vurdu ve masadan uzaklaştı. "Ben yatakhane de yerim," diye homurdanarak hışım la dışarı çıktı.

Brooke'un gözlerinde endişe parladı.

Bree sessizliği bozana kadar kimse tek kelime etmedi. "Cass, bu Mason."

Cassandra'nın korkutucu bakışları genç kıza çevrildi. "Doğru. Geçmiş kontrolünüzde kırmızı bayrak yok, ancak her yerde gözlerim ve kulaklarım olduğunu bilin."

Gergin bir şekilde başını salladı. "Evet, hanımefendi." "Öyle söyleme!" Bree ona fısıldadı.

Mason, "Evet, Bayan Parker," diye tekrarladı.

"Pekâlâ," dedi annem kapıya bakarken. "Sanırım hava soğumadan yemeğe başlamalıyız."

CJ'in ani ayrılışının yarattığı gerginlik yemeğimizi yerken azaldı. Luca restoranla ilgili vizyonunu paylaştı ve itiraf etmeliyim ki kulağa hiç de fena gelmiyordu. Evlenme teklif edeceği kadından (grubunun yakın zamanda satın aldığı bir restoranın pasta şefi) ve nasıl tanıştıklarından bahsederken kahkahalar masayı doldurdu.

Bir saat sonra Luca vedalaştı ve Kuzey Carolina uçağına yetişmek üzere yola çıktı.

Bree ve Mason, Gracie'nin gözetiminde arazinin ön tarafında yürüyüşe çıkmış, Christian'ı Becks ve Nate'le dertleşmesi için yalnız bırakmışlardı. Brooke'u babamla yaptığı sohbetten kopardım ve güneşin batışını izlemesi için verandaya götürdüm.

Brooke sallanan sandalyelerden birine geçmeme yardım ederken ağustos böcekleri ötüyordu.

"Teşekkürler bebeğim," dedim bacaklarımı düzelterek arkama yaslanırken.

Brooke diğer sallanan sandalyeye doğru bir hamle yaptı ama onu belinden yakaladım ve kucağıma çektim.

"Bu çok güzel," dedi şakağını boynumun kıvrımına dayayıp gözlerini kapatırken.

I bastırılmış a Öpücük için onu Alnına.

"Can I sor Bir şey mi var?"

"O da ne?"

"Burada mutlu musun?"

Brooke güldü. "Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki burada mutluyum."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ciddiyim. Bütün günlerin buna benzeseydi mutlu olur muydun?"

Çenesine vurdu. "Bir düşüneyim... Sana uyanmak mı? Evet. İşe yürüyerek gitmek? Evet. İşime mi? Evet. Eve, sana gelmek mi? Evet. Yemek pişirmek zorunda olmamak mı? Kesinlikle. Seninle uykuya dalmak mı? Evet." Yanağımdan öptü. "Daha iyisini hayal bile edemezdim. Bana istediğimi hiç bilmediğim her şeyi verdin."

Kollarımda çok iyi hissediyordu. Ve uzun zamandır ilk defa olduğum yerde huzurluydum.

"Peki ya içerisi?"

"Evin içinde mi?"

Başımı salladım. "Ya senin hayatın da buna benzeseydi? Büyük bir aile. Gün bittiğinde oturmak için bir ön veranda. Etrafta koşuşturan, kaos yaratan bir sürü çocuk."

Parmakları kollarımdaki dövmelemin üzerinde gezindi. "Sanırım bu bir rüya gibi geliyor."

Dudaklarından öptüm. "Peki ya bunların hepsi burada?

Benimle?" Başını yana eğip beni uzun uzun ve yavaşça öperken ellerini yanaklarıma bastırdı. "Ben varım yolculuk."

EPILOG

BROOKE

Yedi Ay Sonra

Ellerimi Ray'in omuzlarında gezdirerek bebek yağını kaslarına sürdüm. "Heyecanlı mısın?"

Soyunma odasındaki aynanın yansımasında bana mahcup bir gülümseme verdi. "Biraz gerginim." Gözleri yumuşaktı. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

Kucağına kaydım ve göğsünü kaplamak için elime biraz daha yağ dökerken güldüm. "Tabii ki benim için sorun yok."

"Brooke-"

Gözlerimi devirdim. "Maren'e gittiğimizde üstümü çıkarıp mekanik boğaya bindiğim zamanı hatırlıyor musun? Hâlâ giyiniksin." Az önce giydiği dar erkek külotuna baktım. "Şey, çoğunlukla giyinik."

Gözleri göğüs dekolteme kaydı. "Güven bana. Her şeyi hatırlıyorum."

Son altı ay rutine alışmak ve yeni hayatımızı birlikte şekillendirmekle geçti ama başka türlü olmasını istemezdim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı elini gömleğimden yukarı kaydırıp karnımın üzerine koyarken.

Titrek bir nefes verdim. "Bu gece için biraz gerginim."

Birkaç hafta önce iki pembe çizgi ikimizi de hazırlıksız yakalamıştı. İlk şok geçtikten sonra heyecan ve beklenti başladı.

Ray en iyi baba olacaktı.

"Üzülme," dedi usulca. "Bizim için çok mutlu olacaklar. Yemek yedin mi?"

Gözlerimi devirdim. "Evet. Bugün yedim ve kustum."

"Tavırlarına dikkat etsen iyi olur Sunnyside," diye takıldı. Ray saçımın bir kıvrımını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Marty'yi sana atıştıracak bir şeyler getirmesi için göndermemi ister misin?"

"Ben iyiyim. Evden çıkmadan önce çantama bir granola bar attım."

Ray telefonuna uzandı. "Gidip almasını söyleyeceğim-"

"Bebeğim, ben iyiyim. Bugün seninle ilgili." Soyunma odasındaki makyaj masasının üzerindeki doldurulmuş şeye baktım. "O şeyi gerçekten iç çamaşırının içine mi sokman gerekiyor?"

Güldü. "Evet. Önemli bir şey değil. Daha önce de yapmıştım." Bebeğimin babası, iç çamaşırı modeli.

Ray beni kucağına alıp aynalı makyaj masasından uzaklaşmadan önce bir öpücük daha çaldı. "Ama bugün ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

Güldüm ve üzerinden kaydım. "Biraz soğuk duş düşünsen iyi olur, yoksa aletin sertleşip iç çamaşırından dışarı fırladığında herkesi teşhir edeceksin."

"Bunu kontrol altında tutabilirim," diye söz verdi.

"Gerçekten mi? Çünkü bunu sen yaptın." Karnımı işaret ettim.

Ray tekerlekli sandalyesiyle beni makyaj masasına yasladı ve gömleğimin eteklerini yavaşça kaldırdı. "Evet, yaptım." Karnıma kelebek öpücükleri kondururken sesi gurur ve memnuniyetle doluydu.

Kapı çalındı ve ikimiz de irkildik.

"Bay Griffith, Andre sette sizi bekliyor," dedi az maaşlı ama güler yüzlü bir uşak kapının diğer tarafından.

Askılıkta asılı duran bornozu aldım. Ray bornozu giyerken, "Teşekkür ederim," diye seslendi. Böylece tekerlekli sandalyesinden kalkmak zorunda kalmayacaktı.

Herkes gibi Ray'in de iyi ve kötü günleri vardı. Hâlâ ayda birkaç kez fizik tedaviye gidiyordu ama egzersizlerinin çoğunu evde yapmaya başlamıştı. Kamyonetini el kumandalarıyla donatmış ve çoğu zaman kendi başına kullanıyordu. Hem fiziksel hem de zihinsel terapi yardımcı olmuştu.

Hâlâ öfke fırtınalarıyla dolu günler oluyordu ama ardından hep güneş ışığı geliyordu.

Ray'i fotoğraf çekimi setine kadar takip ettim ve bornozuna uzanan asistanı kibarca dirsekleyerek yoldan çektim.

Test çekimleri için ışıklar yanıp sönerken kalbimin göğsümden fırlamasını önlemek için kabarık kumaşı vücuduma tuttum.

Islak, karışık saçları, düzgünce kesilmiş kirli sakalları ve yüzündeki tembel gülümsemesiyle günahkâr derecede seksiydi.

Bree ve Gracie o sabah şans getirmesi için onun dövmelelerini boyamak üzere eve gelmişlerdi. Sadece birkaç tanesini boyamışlardı ama Ray Amcalarına kavuşmak üçü için de dünyalara bedeldi.

Ray tekerlekli sandalyesine rahatça yığılıp kolunu sandalyenin arkasına sarkıtarak reklam kampanyası için fotoğraf çektirmek üzere vücudunu açarken tırnağımı çiğnedim ve kalçalarımı sıktım.

Gözlerini bana dikti ve dudaklarını yaladı. Aklından geçen şeytani düşünceleri okuyabiliyordum. İplerin vücudumun etrafında kıvrılıp büküldüğünü hâlâ hissedebiliyordum.

Fotoğrafçı ona pozunu değiştirmesi için seslendi. Ray bacaklarını yeniden ayarlayıp birini ayaklıktan kaldırarak yere uzanırken herkes sabırla bekledi. Bacaklarını

karşı dizinin arkasına koydu ve ayağı tekerlekli sandalyenin kenarına dayanacak şekilde yukarı çekti.

Kötü bir manzara değildi.

Uzaklara bakıp elini saçlarına doladığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Fotoğraf çekimi hızla geçerken kamera deklanşörü de hızla çalışıyordu. Yandaki bilgisayar ekranında her bir siyah beyaz karenin gerçek zamanlı olarak sıralanması beni büyüledi.

Ray'ın ağzının bir hareketinin ya da bakışının bir fışkesinin fotoğrafın havasını değiştirmesi inanılmazdı. Bazıları sıradan ve rahattı. Bazıları ise şakacıydı, gülerken gözlerinin kenarları kırışıyordu.

Diğerleri şeytanca kışkırtıcıydı.

Çekim sona erdiğinde bornozu Ray'e uzattım ve kollarımı karnımın üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturdum. Çocuğumun babasının gözlerindeki sevinçle insanlarla etkileşimini izledim.

Hiç bu kadar seksi görünmemişti.

Kamyonetine doğru ilerlerken Ray, "Biliyor musun, sana daha büyük bir araç almayı düşünmeliyiz," dedi. Benim için yolcu kapısını açtı, sonra da sürücü tarafına geçti.

O direksiyona geçerken ben de tekerlekli sandalyesini arkaya koydum. "Nedenmiş o?"

Ray gaza basıp kemerimi bağlamamı beklerken omuz silkti. "Araban küçük. Kamyonetimde bir araba koltuğu tam bir baş belası olacak. Bir minivan almalıyız."

Benden bir kahkaha havlaması kaçtı. "Minivan mı?"

"Evet. Neden? değil mi?" O çekildi dışarı üzerine ve otoyolda. "Bir bebeğimiz olacak. Bu çok mantıklı."

"Sadece bir bebeğimiz olacak, tabii benim bilmediğim bir şey bilmiyorsanız."

Kıs kıs güldü. "Ben ciddiylim, Brooke. Devam etmeli ve bunu yapmalıyız. Bir sürü çocuk istediğimizden bahsetmiştik."

Regl dönemimi kaçırana kadar bu konuşmalar hep varsayımsaldı.

"Gelecekte. Bugün, yarın ya da dokuz ay sonra değil" diye belirttim.

"Gelecekte," diye kabul etti.

Bizi çiftliğe geri götürürken ona bakmaktan kendimi alamadım. "Bu konuda heyecanlısın, değil mi?"

Sırıtsı bulaşıcıydı. "Bu olabilecek en iyi şey."

Yoldan aşağı indiğimizde Claire ve Silas'ın evinin önünde araçlar ve hayvanlar kümelenmişti. Akşam yemeği için biraz erkenciydik ama bu bizi daha önce hiç durdurmamıştı.

Ayrıca, açlıktan ölüyordum ve Ray'in annesinin bir Tupperware kabında tatlı bir şeyler saklayacağından emindim.

Parmak arası terliklerim çimlere değer değmez karnım guruldadı.

"Bebeğim-" Ray sürücü koltuğundan endişeyle bana baktı. "Sorun nedir?"

Tekerlekli sandalyesini arkadan tuttum. "Sadece sinir."

"Sana söylemiştim," dedi sandalyesine otururken ve kapıyı kapattı. "Çok heyecanlanacaklar."

"Senin için söylemesi kolay. Sen de onlardan birisin."

Her ne kadar Griffith ailesi beni kendilerinden biri gibi hissettirse de Ray ve ben hâlâ çıkıyorduk. Heyecanlanacaklarına inanmak istiyordum ama hamilelik hormonları beni güvensiz yapıyordu.

Özellikle de Ray tek kelime etmediğinde.

İçeri girdiğimizde herkesin çoktan mutfağa doluştuğunu görünce şaşırdım. Yemeğin başlamasına daha yarım saat vardı.

Herkes merhabalaşırken ve fotoğraf çekiminin nasıl geçtiğini sorarken midem bulanıyordu. Ray bir kolunu kalçalarımın dolayarak ya da eliyle elimi tutarak beni kendine yakın tuttu.

Sonunda yemekler dağıtılıp herkes oturduğunda boğazını temizledi.

"Annemin pişirdiği bu lezzetli yemeği yemeden önce, Brooke ve benim size söylememiz gereken bir şey var."

Masanın altından elimi buldu ve tıpkı geldiğimiz ilk aile yemeğinde ona yaptığım gibi sıktı. Bana bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Bir bebeğimiz olacak. Brooke hamile. Ben-" Gözlerinden yaşlar süzülürken boğazı düğümlendi. "-Baba olacağım."

Eşzamanlı soluk alıp verme odadaki tüm oksijeni emmiş olmalı.

Ardından bir barajın yıkılması gibi alkış ve tebrik sesleri yükseldi.

Ray'in annesi masanın etrafından fırladı ve kollarını bana doladı. "Ah, tatlım. Çok heyecanlıyım. En iyi anne sen olacaksın."

Gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım omzuna.

Sırada Silas vardı, beni sıkıca kavradı. "Harika olacaksın, küçük anne."

Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Nate, Christian ve CJ nazikçe sarıldılar, sonra da Ray'i soru yağmuruna tutabilmek için masanın etrafındaki tüm koltukları yeniden düzenlediler. Becks ve Cassandra da aynı şeyi benim yanımda yaptılar.

"Tavan arasında Charlotte'un bebeklik eşyalarından tonlarca var," dedi Becks. "Onları bir daha kullanmayacağız, eğer istersen senindir."

Cassandra'nın heyecanı daha azdı ama içtenlikten de yoksun değildi. "Becks'in tüm elden düşme eşyalarını düzenleyeceğim ve mevcut olanların bir çizelgesini hazırlayacağım, böylece envanteri hala ihtiyacınız olanlarla uzlaştırabiliriz. Henüz bir kayıt defteriniz yok mu?"

Güldüm ve gözlerimi sildim. "Hayır. Daha yeni öğrendik. O kadar ilerlemedim." Masanın dolu olmadığını fark ettim. "Kızlar nerede?"

Cassandra, Christian'ı ürkütmemeye çalışarak, "Mason Bree ve Gracie'yi sinemaya götürdü," diye fısıldadı. "Birazdan dönerler."

"Gracie'yi de alması çok hoş," dedim.

Ve Geytandan bahsederken, Bree ve Gracie, Christian'ın istemeye istemeye kabul ettiği çocukla birlikte görkemli girişlerini yaptılar.

Bree sandalyemin arkasına eğildi ve Ray'in eline bir şey sıkıştırdı.

Masanın üzerine güneş ışığıyla dolu yaz yağmurları gibi bir sessizlik çöktü. Ray döndü ve elimi tuttu.

"Onları şaşırttığımızı biliyorum ama şimdi bir sürprizim daha var. Ve siz sormadan söyleyeyim, bunu bebeği öğrenmeden çok önce planlamıştım."

Olamaz. Gözyaşları geri gelmişti.

"Brooke, beni kurtardın. Sana borcumu asla ödeyemeyeceğim bir şekilde beni hayata döndürdün. Bu masada yanımda oturdun ve gücüne ihtiyacım olduğunda elimi tuttun. Ve sana söz veriyorum, eğer izin verirsen, son nefesime kadar bunu sana geri vermeye çalışacağım. Sen zarif ve iyisin. Çalışkan ve iyimsersin. Nazik ve sevgi dolusun. Ve lanet olsun, çok güzelsin. Ve çocuklarımın annesi olmak için senden daha iyi birini düşünemiyorum. Ama bundan da öte, karım olmak için daha iyi birini düşünemiyorum."

Nate Ray'in tekerlekli sandalyesini geri çekerken, Christian ve CJ dizlerinin üzerine çökene kadar kollarını desteklemesine yardım ettiler.

Onlardan bunu yapmalarını istemişti. Bunun bir parçası olmalarını.

Pırlanta yüzük gözyaşlarımdan dolayı bulanıktı ama Ray parmağıma geçirirken ağırlığını hissettim.

"Benimle evlenir misin?"

Başımı sallayıp kollarımı boynuna doladığımda hüngür hüngür ağlıyordum. "Evet, evet!" Onu tekrar öptüm ama ne gülmemi ne de ağlamamı durdurabiliyordum. "Bütün evet'lerim senindir."

BONUS EPILOG

Brooke ve Ray'e doyamıyor musun?

[Bonus Epiloglarını okumak için buraya tıklayın!](#)

DAHA FAZLA GRIFFITH KARDEŞLER İSTER MISIN?

İnek patronu CJ Griffith üç şeyi seviyor: toprak, inekler
ve soyadı *Griffith olan* insanlar.

Başka her şey ve herkes onun yaşam tarzına bir tehdittir.

Özellikle de *o*.

Griffith Kardeşler 3. Kitap için ön sipariş verin:

Ateş Hattı: Düşmanlardan Aşıklara Bir Romans

Eylül 2024'te geliyor!

SIRADA NE VAR?

*Üstsüz boğa binicisi Jo Reed'i merak ediyor
musunuz?*

Bu sonbaharda CJ'in sonsuza dek mutlu olmasını beklerken,
Cry About It'e bir göz atın ve Jo ile Vaughan'ın düşmandan
aşığa romantizmine dalın!

[Simdi okumak için buraya tıklayın!](#)

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Sevgili okuyucu,

Eğer *Pretty Things On Shelves'ı* (kocamla birlikte yazdığımız ikinci şans romanı) okuduysanız, oldukça genç yaşta evlendiğimizi tahmin etmişsinizdir.

Her ne kadar zor olsa da, hayatlarımızın birlikte nasıl görüneceğine karar vermenin çok güzel bir yanı vardı.

İki ayrı yaşam tarzını harmanlamak zorunda kalmadık; birlikte bir yaşam tarzı yarattık.

Ray ve Brooke'un aşk hikayesine bu gözle bakmayı sevdim: hayata yeni başlayan ve yeniden başlayan iki insan. *Birlikte* ne istediklerini bulmaya çalışan iki insan.

Ray ve Brooke'un kalbimde çok büyük bir yeri var. Onun öfkesi ve incinmişliğiyle başa çıkmasını izlemeyi çok sevdim. Onun huzuru ve sakinliği beklenmedik bir yerde bulmasını görmeyi sevdim.

Griffith Kardeşler serisinin bitmesine sadece bir kitap kala, finale yaklaştığımız için şimdiden üzgünüm. Bu aileyi çok seviyorum ve umarım siz de seversiniz.

Son bir sürüş için eyerleme zamanı.

Sevgiler ve Sonsuza Dek Mutluluklar,

Mags

NOT. Çünkü sen süper havalısın, hadi arkadaş olalım!



TEŞEKKÜRLER

Landon: Beni dinlediğin için. Kitabımın berbat olmadığını söylediğin için. Birlikte yaşadığımız bu çılgın hayatta ortağım olduğun için. En iyi baba olduğun için. Beni zorladığın ve desteklediğin için. Seni seviyorum! Bastır Bobcats!

Mikayla ve Mandy: Nezaketiniz, desteğiniz ve belalılığınız için. Gerçek hayatta bunu yapmamızı engellemek için porselen heykelcikleri bowling iğneleriyle parçalayarak öldürmenin şerefine.
Grup sohbetlerinden sağ çıkan bir dostluğa içelim.

Kayla: Sosyal medya becerin, güvenilirliğin ve beni her zaman güldüren sessiz şımarıklığın için. Senin için çok minnettarım!

Mel: En BADASS kapak tasarımcısı olduğu için!

Jen'e, Megan'a ve Grey'in Tanıtım Ekibine: Tüm sıkı çalışmanız ve bu kitabı ö n e ç ı k a r d ı ğ ı n ı z için çok teşekkür ederim!

Kyle ve Michael (Belalı Avukatlar): E-posta filtrem ve öfke tercümanım olduğunuz için. Sizin yaptığınızı asla yapamazdım. Sabrınız eşsiz. Her şey için teşekkürler!

Kayla, Sierra, Catherine ve Jen (Promo Badasses): Heyecanınız ve sosyal medya beceriniz için teşekkür ederiz!

HEA Bebekleri: Gülmek, açıklanamayan mikrotroplar ve aşırı paylaşım için harika bir yer.

2024 Sokak Ekibim: Emily J, Kayla N, Paula S, Melina F, Megan B, Courtney P, Amber B, Morgan H, Emily K, Hayley K, Jann R, Betsy C, Lauren C, Ashley M, Randa D, Allison C, Carissa L, Alex M, Sandie C, ve Sam Y, ve Sam W. Hevesiniz ve teşvikiniz için teşekkür ederim! Hepiniz kitap ekibimin önemli bir parçasısınız ve her öneri, video ve gönderi için çok minnettarım!

ARC Ekibim: Sizler harikasınız! Heyecanınız ve desteğiniz beni her gün hayrete düşürüyor. Beni yaşayan en havalı insan gibi hissettiriyorsunuz. Her biriniz için çok minnettarım. Kitaplarımı desteklemek için zamanınızı ve platformlarınızı gönüllü olarak kullandığınız için teşekkür ederim!

Starbucks Baristaları: Benimle konuşmuyorsunuz ve neden haftada 40 saatten fazla bir köşede oturduğumu asla sorgulamıyorsunuz. Teşekkür ederim. Ayrıca, lütfen bademli kruvasanı geri getirin. Size yalvarıyorum.

Okuyucularım: Çünkü hepinizin adını tek tek saymak bu kitabın uzunluğunu iki katına çıkarır: Kitap yazmaya devam etmemin sebebi sizlersiniz. Dünyada daha büyük bir insan grubu olmadığına tamamen ikna oldum. Hepiniz inanılmaz insanlarsınız! Bu karakterleri sevdiğiniz ve hikayeleri hakkında benim kadar heyecanlandığınız için teşekkür ederim! Heyecanınız, cesaretiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim!

Taylor Swift: Bize Female Rage: The Musical'ı verdiği için!

Ayrıca Noel Baba'ya: Çünkü yapabilirim.

MAGGIE GATES TARAFINDAN DA

Bağımsız Romanlar

Üstümüzdeki Yıldızlar: Buharlı Bir Askeri Romans

Her Şeyden Daha Azı Yok: Bir Spor Romansı Cry

About It: Düşmandan Sevgiliye Bir Aşk Romanı

100 Ömrümüz: Ateşli Bir Bodyguard Romantizmi

Raflardaki Güzel Şeyler: İkinci Şans Romantizmi

Beaufort Poker Kulübü Serisi

Yüzü: Küçük Bir Kasaba Romantizmi

Wild Card: Bir İkinci Şans Romantizmi

Kare Anlaşma: Bir Playboy Romantizmi

In Spades: Küçük Kasabalı Bir Milyarder Romantizmi

Kartlarda Yok: En İyi Arkadaşın Kardeşi Romansı Bahse

Giren Adam: Arkadaştan Sevgiliye Bir Romans

Falls Creek Serisi

Bizi Acıtan Şey: Küçük Bir Kasabada Sahte Nişan Romantizmi

Bizi İyileştiren Şey: Bir Yaş Aralığı Romantizmi

Bizi Kurtaran Şey: Küçük Bir Kasabada Bekar Bir Annenin Romantizmi

Griffith Kardeşler Serisi

Toz Fırtınası: Bekar Bir Baba Romansı

Sağanak: Huysuz Bir Güneş Işığı Romansı

Ateş Hattı: Düşmanlardan Aşıklara Bir

Romans

YAZAR HAKKINDA

MAGGIE GATES

Maggie Gates, sıcak ve mizah dolu, çiğ, ilişkilendirilebilir aşk romanları yazıyor. Kuzey Carolina'yı evi olarak görüyor. Boş zamanlarında karakterleri hakkında hayaller kurmaktan, country müzik dinlemekten ve bulabildiği tüm barbekü ve tacoları yemekten hoşlanıyor! Takıntı derecesine varan küçük kasaba romanları sevgisi nedeniyle Kindle'ı her zaman elinin altında.

Gelecekteki kitap güncellemeleri için Maggie'yi sosyal medyada takip edin.





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.